

Verselő Antológia 2013

Irodalmi „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2013

Verselő Antológia 2013

Irodalmi „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2013

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó.....	8. oldal
Ambrus József.....	10. oldal
Baka Zsófia.....	14. oldal
Bankó Béla.....	18. oldal
Barna Melinda.....	22. oldal
Bedő Csaba.....	29. oldal
Bihary Zsoltné.....	40. oldal
Borsos Irén.....	43. oldal
Csépes Katalin.....	49. oldal
Cserhádi Tímea.....	236. oldal
Csuporné Salamon Ibolya.....	59. oldal
Déry Lucy.....	66. oldal
Fazekas Margit.....	70. oldal
Fehér Csaba.....	84. oldal
Fodor Helena.....	88. oldal
Horányi György.....	96. oldal
Kaposi Ildikó.....	108. oldal
Kis Krisztián Bálint.....	115. oldal
Kisháziné Vincze Julianna.....	121. oldal

Kiss Antal.....	130. oldal
Koczán Bernadett.....	135. oldal
Komáromi János.....	147. oldal
dr. Kovács József.....	170. oldal
Krasznay Piros.....	174. oldal
Lakatos Tibor.....	180. oldal
László Edit.....	191. oldal
Lieber Ilona.....	215. oldal
Mészáros Erzsébet.....	220. oldal
Molnár Kati.....	223. oldal
Póli Róbert.....	230. oldal
Ruszkovics Andrea.....	237. oldal
Simon László.....	248. oldal
Sövényi Annamária.....	254. oldal
Sudár Imre.....	260. oldal
Szabó József.....	270. oldal
Támmer Éva.....	275. oldal
Tóthné Telkes Csilla.....	294. oldal
Varga Cintia.....	300. oldal
Vilcsek Adrienne.....	303. oldal
Zsatkovics Edit.....	312. oldal

Újabb csokor...

Ismét eltelt egy év, és ahogy 2008 óta minden évben, most is oda kerül (került) a karácsonyfa alá a Verselő Antológia.

Nem volt egyszerű.

A körülöttünk lévő világ ugyan ad témát bőven az író embereknek, de az anyagi lehetőségeket már szűkebb marokkal méri. Ennek eredménye, hogy a szerzők száma is kicsit kevesebb a kötetben, mint az megszokott és az olvasható szerzők többsége is kevesebb oldalon jelenik meg, mint ahogy azt szeretne volna, mint ahogy azt megérdemelné. Minden nehézség ellenére most is sikerült összehozni a kötetet, most is változatos hangulatú és témájú írások várják az olvasókat. Őszinte írások, őszinte érzések.

Amikor évekkkel ezelőtt megálmodtam a kötetet, nem gondolkodtam azon, hogy hány évig fog majd megjelenni, hogy hány szerző műveinek ad majd otthont. Az egyetlen cél az volt, hogy lehetőséget adjak a megjelenésre, annak az élménynek az átélésére, amikor az író ember nyomtatásban láthatja viszont gondolatait, érzéseit.

Talán kicsit szégyellni való, de valójában akkor az olvasók nem is jutottak eszembe, pedig olvasók nélkül... Szerencsére az azóta megjelent kötetek és az azok kapcsán kapott visszajelzések azonban azt mutatják, hogy a szerzők mellett bizony az olvasók számára is élményt jelent ez az antológia, ez az irodalmi "virággyűjtemény".

Az előző évi kötet nem csak nyomtatásban jelent meg, hanem Net-Kötet formátumban is. Ez lehetővé teszi, hogy az interneten keresztül bárki képernyőjén olvashatók legyenek az írások, láthatók legyenek a képek. A Net-Kötet az, amit éppen úgy használhat bárki, mintha valódi kötetet tartana a kezében, lapozgathatja, olvasgathatja, de digitális formában. Ez a megoldás még többet is nyújt, mint a nyomtatott könyv, keresni lehet benne, biztosítja, hogy a világ bármely részére pillanatok alatt eljuttassuk a kötetet, hogy az ott élő magyar nyelven olvasó embertársaink is válogassanak az "irodalmi-virágok" közül. Mivel a Net-Kötet, pozitívumai ellenére, a könyv kézben tartásának, a lapok tapintásának, illatának élményét nem képes biztosítani, ezért egyértelmű volt, hogy ebben az évben is a legjobb megoldást válasszuk: a Verselő Antológia 2013 megjelenik nyomtatásban és Net-Kötekként is!

Tiszta szívvel ajánlom Mindenkinek a kötet műveit!

Olvasson, válogasson és a következőben már legyen benne az Ön írása, rajza, fényképe is!

Szeretettel:

Komáromi János (koma) szerkesztő

Ambrus József

A vers, számomra a szavak játéka – közel 30 éve játszom, a miszticizmus elemeivel, és próbálom néha a valóság fölé emelni képeim. Kikiáltom a „verset” egy újabb szentségnek melynek súlya, hatalma, és néha büntudata van... Ezt a „szentséget” terelgetem pályám tiszta és rögzös útjain, és csalogatom az olvasót ismert, és ismeretlen játékra...

2012-ben több antológiában publikáltam, pld.: David Arts Jubileumi Antológia, Ünnep Irodalmi Antológia, Sodrásban 2012 Amatőr Költők Antológiája, Érintések Antológia, Holnap Magazin, Verselő Antológia 2012 Irodalmi „virággyűjtemény”... 2012 őszén megjelent első verseskötetem **Férfi Ének** címmel.

2013-ban: Infinitívusz – Tájékoztatások a harcvonalból, Antológia, Poet Antológia 2013, Idő Irodalmi Antológia 2013 – és ez év augusztus végén megjelent második verseskötetem **Kifosztott szépség** címmel. Még sok íratlan üzenet lapul bennem iktatatlanul...

Verseim kapuján kopogtatsz
új szót találva az eszmének
valami ősi zene ütemében
mindig az fáj ami belül éget.

Genetikád gombolgatom

Pucérra gombolom a genetikád
lelkedbe vájni virágos körmömet
halálom mindennap lassan terem
mint ünnepen a hangos körmenet
megint zárva talált a szeptember
pedig hittem hogy kezet fog velem
szólt a zongora zengett az ének
micsoda ördögöm van – utálsz istenem?
lelkem törlóruha szennyekkel tele
mégis írok bús virágos verseket
minden halk kacagás fájó intelem
s a fényed ritka sötétben megrekedt

genetikádban magamat sem szánom
sötétben már mind az összes égtáj
magadba tekintesz kileskelődsz vakon
és tollászkodik a tetőn egy sirály
kigombolt testedet őszi szél zilálja
jobb volt az édes nem létezés –
felednünk kell mindent – de egyet soha
hegyeket mozgat minden rezdülés

lelkedbe felejtem virágos körmömet
mert az indulás kapuját magára zárta
a hol van hol nincs – nem sokat segít
– egyedül indulok el a másvilágra!

Sehová utakon

Mert nem vagy képes beállni a sorba,
mégis igyekszel a – sehová utakon –
tovább már nem odázható el a döntés,
lázadást viszek át az őrzött határon,
a forradalom nem falhat fel egy népet
az eszme-görgeteg ránk ne zuhanjon,
hogy porig rombolja az épült egészet
minden új óra – fénylő alkalom.
Millió éber lét szomjasan parázslík
fel nem ismert lehetőségek között,
acsarkodó jövőnk gyötrő szívverése,
az édes gyalázattal ütközött –
és meddig várakozik a türelem?
a szeretet már gyűlöletbe öltözött
minden szóval mélyül a szakadék
de egyszer összeforr a két világ között.

Szép lassan megkezdődik a csoda
hittel tele reszket gyöngye sugárban
már kezdem hallani újra azt a hangot,
minden élő sebben piros vér, és láz van...

Magyar végeken

Kőbe vések minden édes titkot
amit csak lehet tisztán, magyarul,
testemen fut millió remegés –
szél hordja a tüzet, de be nem alkonyul.
Menekülj tüzes csillagok ezüstjébe
gyújts őrszem földi lángokat,
repülj képzeletem kaján kéjjel,
mert a vad éjszaka meglátogat.
Itt a magyar szó mindennél igazabb
égett zászlók alatt, vér mosta tereken,
most halálfejű lepkék köröznek,
röpködve zümmögnek a magyar végeken.

Annyi lelketlen arc hajolt fölénk
hol édes a bűn, még édesebb vétek,
küzdenem kell hulló népemért
hogy a jövő virága legyen a tiétek.
Meddig ég szívünkben még kudarc?
Jó lenne a romok között szétnézni,
és látni jóságot – békés irgalmat –
magyar végeken derűsen parádézni.

Az őszi végeken új remény hajt bimbót
nem csukhatjuk be többé az ablakot,
mert e népnek itt bűne nincsen –
csupán annyi, hogy székelly magyarok!

Baka Zsófia

Kaposváron születtem, 1992 októberében. Érettségi után elvégeztem egy kétéves OKJ-s képzést, alkalmazott grafikából vizsgáztam.

Kis koromtól fogva írok verseket, hol jobbakat, hol rosszabbakat. Mindig az volt az Álmom, hogy egyszer pár versem megjelenhessen valahol s ezzel átadhassak több, számomra fontos üzenetet az embereknek.

Célom, hogy felvegyenek a Színművészetre. Szeretem a művészeteket és az azok által közvetített üzeneteket adni és kapni. Remélem sikerül ezt a kapcsolatot létrehoznom az emberek és énköztem.

Az

A napok s éjjelek körülöttem tétlen repkednek, akár egy idéetlen álom... nem tudom mi... majd kitalálom... a ferde vonalakkal körberajzolt szürreálisan ábrázolt képek valahova tovatűnnek... egyiket sem találok... várom a percet, hogy kinyisd a ketrecet s kiengedd a verebet mely, mint a lehelet eltűnik, ha nincsen hideg, nem is látod... a legjobban ezt bánnod... én nem. Nekem ez nem kell... valahova mennem kell... valahova el... Monaco szép hely... sok a burzsuj és a közhely... ott minden röhej, de tetszik a part... az ember nem tudja hova tart, vagy tartozik... a hőmérséklet változik, de én nem. Az érzelmeket temetem s jönnek az újak... nem tudom, hova nyúljak és az idéetlen nyulak bekerítenek... de melegítenek. A fáradt kezek majd lecsapnak, a férfiak becsapnak a nők pedig ostobák... oldalra haladunk, akár egy rák... az embernél értelmesebbek a fák meg a halak is... ha nem is hallak, akkor is tudom, hogy zavarlak... már nem!

Gyermekjáték

Képzelve éltem eddig s a jövőben is így fogok!
Képzetelem meddig fajul, erről biztosat nem tudok.
DE! Hogy érzem, több vagyok, mint ócska gyermekjáték,

Az oly biztos, mint hogy minden emberben ott
egy árnyék!
Kellemetlen? Nem elfogadott? Engem nem érdekel!
Hogy szeretsz vagy nem, vagy, hogy belőlem
neked mi kell,
Az, se izgat! Miért tenném, hogy szavadra adok,
Ha mellettem nagyobbak állnak, mint az
Angyalok?!
Mi vagy te, hogy megszabd ki legyek?!
Az vagyok, ki lenni akarok! S bárhova is megyek,
Neked nem lesz soha, de soha ahhoz jogod,
Hogy úgy irányítsd az embert, ahogyan akarod!
Én nem vagyok egy bábu, se ócska gyermekjáték!
Tőlem, neked csak a közöny lehet az ajándék!

Nap

Feledtem már régen... elbújtam a Sötétben. Ott voltál
velem... valamit beszéltél nekem... nem tudom már
mit. *Elveszett a Remény... a Hit...* valami ilyesmit.
Nem említettél senkit, csak magadat... hogy Te is fe-
lednéd a múltadat... csak nem megy. *Test s Lélek*
egy... Ezt mondtad. Én pedig ittam a szavaidat. Te
voltál a Sötétben a Gyertyaláng. Te voltál az egyet-
len ki megszánt... *Sötét van...* mondtad... a Sötétbe
magadat rajzoltad. Láttam... majd nyakadat elvág-
tam s magamat kirágtam... Nap...

Csak őszintén

Szónokoljak nektek, hogy értsetek?
Nem szokásom szólni mindenféle képletet.
Ha nem tetszik, el, nem fogadod,
De ne akarj változtatni azon, ki vagyok!
Szónokolok én, kiállok a színpadra!
Ha kéred, elmondom, mi szívemet nyomja,
De ne kérd, hogy ne bántsalak meg,
Mert csak azt szólok, mi szívedben beteg!
Szónokolhatok bármikor, ha kéred.
De vigyázz! Nem jó, ha én vagyok ellenséged!
Vigyázz, mit mondatsz ki velem,
Mert nálam nincs se szánalom, se kegyelem!

Politikus eszme

Háborút szítunk a béke szavával.
Örömtáncot járunk a Büszke Halállal.
Félelmet hozunk e csökött világra,
Ezzel varrunk mosolyt milliók arcára.
Fölemeljük királyt, a koronát, a jogart,
De eltörünk minden paraszti kart!
Nincsen se szó, se szabad akarat,
De elhitetjük veled, hogy tiltakozni szabad!
Velünk van a fény, Velünk a remény,
Veled meg a csönd csak az erény!
Hiába tüntetsz, hiába lázadsz,
Akkor is csak a betonon állhatsz!

Bankó Béla

Hetven év a forrongó világban. A második világháború, az 1848/49-es forradalom és szabadságharc 100 éves évfordulója, a demokrácia születése és halála, a padlássöprések időszaka, az 1956-os sorsfordító események, a puha diktatúra, a rendszerváltás, a vadkapitalizmus, a milliárdosok diktatúrája, a pártok infantilis civakodása, az Unió tagság elnyerése, a globalizáció térhódítása – ezek a mérföldkövek, amelyek meghatározták a mai hetvenesek életútját. Közben – a magunk módján – emberi életet éltünk.

A versek keretbe foglalták életemet. Először gyermekkoromban írogattam, majd nyugdíjasként tértem vissza a gondolat kifejezés e csodálatos eszközéhez.

Egy verset tulajdonképpen kétszer keltenek életre. Egyszer, amikor a gondolat önkéntelenül megfogban és leírják, majd amikor elolvassák, elmondják s az átélés az újrateremtés örömét jelenti. Ha az olvasó saját lelkén átszűrve magát érzi benne, akkor alkotássá válik.

A tisztelt olvasó is élje át az újrateremtés örömét!

Rabac

A teremtő jókedvében szórt áldást a tájra.
Nyílt tengerbe szigeteket, partszegélyre öblöt,
dombtetőn a horpadásba tengerszemet öntött,
s ma is szárnyal sugárfénye a fehér sziklákra.

Tengerparti tündérkertben az idő iramlík.
Évmilliók üzenete fény a föld szemében,
jelen álma ezred évig forr a tűzörvényben,
s ami még nincs, ami más lesz, a mélységben izzik.

Ellentétek egységében rejlik a teljesség:
Leszakadt a part oldala, le a tenger szintig,
lentről nézve, mint a csúcsív, felszökik az égig,
fönt a hullám habtaraja s elnyeli a mélység.

Szélcsendben a tenger hangja, mint egy halk gordonka,
sűrű a hang, nem törik szét, harmónia csendül,
mint ahogy a férfikórus öblös hangja mélyül,
ha vihar dúl, vad crescendo, mennydörög csapongva.

A hajdanvolt sziklaomlás visszhangja ha sejlik
a tengeren hánykolódó hullámdübörgésben,
már az öböl fövény ágyán csak sustorog csendben.
Olykor a táj, mintha fázna, ködbe burkolószik.

Meg-megállnak, orra buknak az alkonyi árnyak,
bokrok közül integetnek az éji homálynak.
Fehér sziklák! A part mentén őrtornyokként állnak,
s éjszakánként jelzőtűzként néha hunyorognak.

Ereszkedik a vidékre az est szürke fátyla.
Parti sétány éji fényben ember hullámot vet,
minden vándor lelke mélyén emlékeket gerjeszt,
s évek múlva felvillannak, mint a múlt varázsa.

Partra néző háztömb szemek, mint megannyi csóva
imbolyognak a víz színén, és a tükröződő
fényköröket táncra hívja az éjjeli szellő,
majd hajnalban vitorlát bont néhány fürge gálya.

Az öröm

Örömet szerezni fennkölt életérzés,
szívhangon szűrődő, magnetikus rezgés,
saját örömnél magasztosabb eszmény,
lelki mélyrétegben megmártózó örvény.
Boldog örömélmény bennünk mélyen kódolt,
szívünkben kitárul, mint hajnali égbolt.

Lelki tisztasághoz nem fér szerepjáték,
csak becses forrásból fakad nemes szándék.

Aki más lelkében boldogságot ébreszt,
az, mint finom tejbe, édes mézet cseppent.
Mi az öröm csúcsa? Ami bennünk érték,
az száll szerte széjjel, mint a tűzijáték.

Napsugár fényével teríti az áldást,
s önzetlen felgyújtja az örömtűz lángját,
szerez örömmámort, lélek szomját oltja,
s mint a virághullás, visszaszáll magára.
Derűs örömérvény, halhatatlan gyógyír,
lelki vigasz, balzsam, felszentelt elixír.

Borkóstoló

Kőbordájú völgyhajlatok tekervényes ágya
lágyan lejt le Vértes alján Csókakő vállára.
Hegyszelleme a bor ízét a kövekbe rejti,
és napfényes istenáldást a tőkékre hinti.

Dolomitkő a bor titkát örökre megőrzi,
s tőkén érett kőbe zárt fény ajkadon fog égni.
Jó ívású a hegy leve, isteni a nektár,
borkóstolók asztalánál kézről kézre ez jár.

Fehér szikla napsugárból érleli testessé,
elegánsan karakteres és erjed mézessé,
aransárga, fűszer ízű, körülheng az illat,
kifinomult érett színű s felgyújt a varázslat.

Mint ahogy az érett asszony csókra nyújtja ajkát,
érintésed fellobbantja szenvedélyes vágyát,
és ahogyan égő vágya, mint az ár sodorja,
oly érzékin ragadjon el a bor aromája.

Metszett, könnyed poharakban gyöngyözik az óbor,
s ahogy vénül, ifjú heve vérpezsdítő mámor,
majd mikor már érzékeid megtelnek színültig,
nyelved hegyén ízlelgetve ürítsd ki fenéig.

Barna Melinda

Világaim

Szeretném megmutatni neked,
mit is tudok a világról,
könnyekről, nevetésről,
szeretetről és a halálról.
Szeretném megmutatni neked,
milyen szép is az élet,
mikor valaki a szívedbe néz,
és úgy mondja: szeretlek téged.
Szeretném megmutatni,
milyen könnyű és igaz is a való,
és milyen az a világ, ami nincs,
de aki akarja, annak hazudható.
És köszönöm, hogy megmutattad,
hogyan van világ, ahol elhihető:
én is egy vagyok azok közül,
aki nem tökéletes, de szerethető.

Töred-ék

A lehetetlen tövénél leheveredek,
vágyom titkodat, és vágyom a valót,
közben érezni illatod, mint édes altatót.

Lelkem szennyes, és te mosod tisztára,
kell a megváltás legalább egy éjszakára,
mindegy már hogy mit teszel velem,
csak valamelyikünknek jó legyen.

Vadállatok szeme lüktető erekre figyel,
hány nap míg én bennem újra hiszel?

Út töredezik, szél sír,
lépésem nehéz,
szívem botladozik,
míg hozzád elér.
Rácsok körülöttem,
az ég is elborul,
ha nincs többé hajnal,
akkor sosem alkonyul.

Ajtók mögül nevetésed emléke
már öregemberként csoszog elő,
minden hiába,
az emlékek felett is eljár az idő.

Lassan fölébredek.
Magam vagyok.
De többé nem nélkülöd.

Csillagok kellenek

Por kell, hogy lásd,
milyen is a teste a szélnek,
véső kell, és a gránitból
faragott lovak is élnek.
Eső kell, langyos, ami, ha
a földön fekszem, a sárba mos.
Csillagok kellenek, amik élve
a földhöz szegeznek.
...de élnem kell, míg csak
bele nem halok,
hadd ragyogjanak
bennem is hát a csillagok...
(Ne hagyd, hogy elmenjek,
mert ha indulnék is,
a szívem úgyis visszahúz.
eggyé vállt veled
a jelen, a jövő és a múlt.)

Nem volt még....

Nem volt még halál, mert nem volt még élet,
nem mondhattam volna, hogy “szeretlek téged”,
mert te sem voltál, és én sem voltam,
együtt voltunk még a csendben feloldottan.
Mindent tudtunk akkor, nem hiányoztak még a szavak,
az sem volt baj, hogy nem láttunk az égen madarat.

Nem hiányzott a forma, a szín, a hűtlen szerető,
a csend mögött mindez nem igényelhető.
Mikor a világ megteremtett, teret kapott benne az idő,
azóta a Te és Én nagyon jól megkülönböztethető.
Értelmet kapott a szó, összeállt a mondat,
és minden, amit még az ember hozzágondolhat.
Minden, amit mondok, ha kell, kőbe vésve is írható,
mégis, a szavak között a csend, igazán csak az hallható.
A csend marad akkor is, ha visszatérek oda,
ahonnan indultam,
nem kellenek már többé a szavak, amit akartam,
míg tehettem, elmondtam.

Égerfák könnye

Égerfák állnak most körül tűnődve,
nyújtják értem kérges karjukat,
és óvatosan vesznek az ölükbe,
szorítanak a mellükre.
De hiába. Halottat vissza ne hívj!
Gyökerüknél hantolnak sekély gödörbe,
s csak hull, hull reám az égerfák könnye.
(Az évek kérgesednek, az idő mintha megkövülne,
érzem, fa lettem én is...mindörökre)

Emlékké szelídül

A világ szűkre szabott,
adott benne az idő és a tér –
az emlékekből is: csak amennyi belefér.
Ülök egy órát a csendes szobában,
az idő is lassabban múlik
a szüette magányban.
Minden itt van még, állnak a színfalak,
nem is hiányozna más, csak éppen a szavak.
De a tárgyak makacsak, nem beszélnek,
csak itt vannak, ők mindenkit túlélnek.
Nincs már rég a kéz, sehol a gondolat,
a gyűrött zsebkendő amit őriz, csupán egy mozdulat.
Így lesz a lét múlt, míg emlékké szelídül csupán,
könnyek előtt – könnyek után...

Csipszi

Borzasztó komoly, és az egész csak két kiló,
fekete, szőrös, bársony kis naplopó.
Csöppnyi, puha bundába zárt dorombolásnyi szeretet,
akit boldoggá tesz egy simogatásnyi testmeleg.
(És pontosan nem tudom, de azt hiszem, említettem
nektek is ma már:
nálunk otthon a Csipszi a főnök és a király!)

Álomlét

Álmomban a vonat
végtelen síneken szalad,
fejemet az öledbe hajtom,
míg alszom,
álomban te őrzöd az álomat.
Álmomban tőled indulok,
és hozzád érkezem,
és ami közte van, csak azért teszem,
mert te épp nem vagy velem.
Álmomban vagy csak te,
de álom nélkül én sem létezem.

Mi történne?

Mi történne, ha beengednél a szívedbe,
és nem félnél, hogy ellopok onnan
valami pótolhatatlant mindörökre?
Akkor legalább talán állatod lehetnék,
és nem kéne úgy tennem, mintha
az az ember, aki nem vagyok, én volnék.

Napok

Nem a napok számítanak,
csak az a néhány átbeszélgetett éjszaka.

A többi idő: az évek, a napok,
csak fölösleges percek halmaza.
Van időd, hogy a lelkembe láss,
ma nem megyünk időben haza,
szertehullik, ami hamis bizonyosság,
meztelen a szívem egy ilyen éjszaka.

Kérés

Hajnali őr-szemek riadt páráját,
életem utolsó pillanatát,
a halált álmodó vágy sóhaját,
legalább azt hagyd meg nekem.
Hadd legyek saját könnyeimből szivárvánnyá melletted.
Mert nélküled élni már nem tudok.
Az életem töredékek emléke:
Veled és Nélküled pillanatok.
Súlyuk megöl és szárnyalni tanít,
magához vonz, miközben eltaszít.

Bedő Csaba

75'-nek nyarán megérkeztem én,
augusztus havának, épp az elején.
Létezem, mert vagyok, oltári egy móka,
röhögők is rajta, születésem óta.

A vén **(haiku vers)**

Székén ül csendben,
búsongva gondol vissza
megannyi szépre

Nevető asszony
szoros ölelésére,
megnyugvást kérve

Fogyó évei,
sírögdrét ássák már rég,
közeleg napja

Mikor a fedél
majd rázárul és lelkét
visszaadhatja

Könnyekben ázó
szemeiben apró fény:
remény a nemlét

Kötelet hurkol,
röpítve poklokig a
háborgó lelkét

Már csak a szél sír,
falon ringó árnyékkal
játszadóz a fény

Feldőlt a kisszék,
roppanva inalt a kín
nem zokog a vén

a kicsik

kicsi házon kicsi ablak,
kis szobákban kicsik laknak.
kicsi pénzből kicsi élet,
kis szívekben kis vágy éled.

kis munkáért kicsi kenyér,
kicsi hit és kicsi remény.
kicsi isten kicsi mennyben,
kicsi könnyek sok kis szemben.

kicsi kín és kicsi halál,
a megváltás is kicsi talán.
kicsi síron kicsi sorok,
kicsiért csak kicsi zokog.

Attila

Attila ma kicsit depi,
semmi nem sikerül neki.
Hideg van, s már szene sincsen,
a pályaudvar messze innen.

Betörne, hisz rég nem evett,
se túl sokat, se keveset.
A semmiből már jutott elég,
de mikor jut egy meleg ebéd?

Zsebe üres, lelke beteg,
átkozza a bűnös eget.
Vágyik már az áldott földbe,
tisztá szívvel embert ölne.

Nem riasztja durva halál,
odalenn tán nyugvást talál.
Várja ott a drága mama,
égben kéklő szürke haja.

Mindörökre vele lenni!
Tudja már, hogy mit kell tenni.
Istenéhez motyog pár szót,
s útba ejti halkán Szárszót.

Az öreg tér koldusa

Ott ült a kövön, némán és fázva,
megdermedt lélekkel, nem nézve másra.
Ráncos, vén kezével kenyerét törte,
beérve ennyivel, nem futja többre.
Nem tudni, ki volt ő, mindegy is talán,
most csak egy graffiti a mocsoknak falán.
Eltorzult arcára könny vágott árkot,
e lemondó tekintet sok búsat látott.

Előtte bögréje, benne pár érme,
de látta, még túl kevés, nem nyúlt hát érte.
Ám zsebében kincs lapult: két deci szilva.
Talán az utolsó, remegve itta.
Még markolta mohón a kiürült flaskát,
s egy elégült mosoly kezdte meg harcát.
Szívében nyár lett, de nem soká maradt,
odakint zord tél hordta a havat.

Messze a reggel – gondolta csendben –
s e kitartó fagy elől nincs hová mennem.
Akkor hát maradok, választás nincsen,
minden pad csak enyém, méghozzá ingyen!
Eldőlt a léceken, még tekert a sálján,
a tér fáit bámulta, kik őrt álltak árván.
Álmok közt szállt fel a lelke az égbe,
s ezernyi pehelyként hullt le a térre.

Emberállat

Jaj de jó, hogy van két lábam!
Ez az átlag általában.
Egymás mellett él két térdem,
szabályozzák minden léptem.
Kicsit feljebb nőtt egy pocak,
benne belek – mozgékonyak.
Környékükön lebzsel gyomrom,
volt már vele néhány gondom.
S leghátul a derék fenék,
mágnesezi nőknek szemét.
Olyan formás, olyan szép,
nem hagynám el semmiképp.
Talpon állva látlak téged,
két barna szemem sosem téved.
Ha néhanap tükörbe nézek,
velük látom magam szépnek.
És fejem szélén vajon mi ül?
Jobbról-balról nőtt egy fül.
A jobb oldali néha zavar,
csak azt hall meg, amit akar.
Orcám dísze míves szakáll,
bajszom felett orr kandikál.
Néha szívom, néha fújom,
ha megunom, újjal túrom.
Fejtetőmön hajam terem,
ki mindenhova eljön velem.

Akár lobonc, akár túske,
hajhagymáimnak szülöttje.
És legvégül még itt az agyam,
tőle vagyok saját magam.
Irányítja szívem, lelkem,
gondolatot ébreszt bennem.
S ragoznom tovább már nem kell,
őmiattuk vagyok EMBER.
De ha düh mocska lepi el számat,
nem vagyok több, csak egy ÁLLAT!

Bádog

Bádogország, bádog élet,
bádogszürke szép ígéret.
Bádog nőben bádog gyermek,
bádog férjtől bádog tellett.
A fényes bádog? Hamis bádog!
Csak bádogszemmel szépnek látod.
Bádog égből bádog manna?
A Bádogságos Bádog adja!
Vaskos jövőt bádog múltból?
Az is bádog lesz majd újból!
Az Isten is már bádog itten?
Bádog vagyok, ezt kell hinnem!

Figurázva

Az első sorban sok kis paraszt,
mögötte a krémje,
a hű gyalognak egy a dolga,
nagyjait megvédje.
Megtervezett áldozatként
eleshet a harcban,
érte csak a többi paraszt
zokog csendben, halkán.
A csatamező mindkét szélén,
mokány bástyák állnak,
ha az ellen orvul támad,
bátran odavágnak.
Paripából sincsen hiány,
bár csekély e ménes,
e patás páros képessége,
sohasem volt kétes.
Szökellenek ide-oda,
átugorva máson,
nincs huszár, ki megül rajtuk,
ez a meglátásom.
Áll még itt két bátor futó,
kik sosem rohannak,
ha a játszma maratoni,
nem árt, hogyha vannak.
Középen a királyi pár,
oly büszke és délceg,

amikor a szükség hozza,
csakis akkor lépnek.
Fekete vagy fehér színűk,
vége van a harcnak,
ha bukik a stratégia,
ők is belehalnak.
Az élet ettől durvább játék,
jobb, ha észben tartod:
Bárhol állsz a sakktábládon,
megkapod a mattod!

Szösszenet a tüsszenetről

Orrom alatt fagyott bajusz,
államon deres szakáll,
náthám lávaként tör elő,
tüsszentésem messze száll.

Több millió permetangyal,
színes gyöngyként szökken szét,
e nyálka-lánykák illanása,
egyszerűen csodaszép.

Ám tiszavirág ez az élet,
egy másodperc, tán annyi sem,
inger szülte cseppnyi varázs,
elporlik a semmiben.

Közöny

Csak füttyörések egy régi dalt, egykori nagy slágert.
Arról szólt, hogy az élet csodás, az ég mindig kék.
Már tudom, átvert.

Csak a fény figyel még rám, de ő is homályos már.
A kirakatban akciós tévé üvölti hittel:
Lehetsz még sztár!

Sír egy gyermek keserűen: Kellene már szép,
új játék!
Apa hallgat, anya hallgat, legbelül a nyugta
már kész.
Nincs ajándék.

Ez a világ már csak ilyen, a közöny jóságos barát.
Lezárja szemed, befogja füled, hogy sose halld
már meg
mások baját.

Csak lépkedek némán tovább, remélve: nincs
már mit tenni.
Az élet odakint üvölt, én legbelül lapítok sunnyogva.
Minek érezni?

XXI. századi ima

Ugyan már, Uram!
Mitől vagy te bölcsebb?
Csak azt harsogod szüntelen,
a fiad értem ölted.
Hogy látom-e értelmét?
Senki sem látja,
míg gyermeke sírjánál
az anya az árva.
Hallod a káromlást,
látod az utat,
mi megfordult keresztről
nem feléd mutat?
Ne hagyd, hogy elveszen
hét napi munkád,
csapj hát az asztalra,
hogy érezzük súlyát!
Büntesd a köpködőt,
biztasd a jókat,
mert imánk csak közhely rég,
megfáradt szózat.
De mielőtt késő lesz,
még dobj ránk egy lájkot,
s a sztár újra Te leszel,
remélem, vágod!

Ámen

Biharyné Emőke

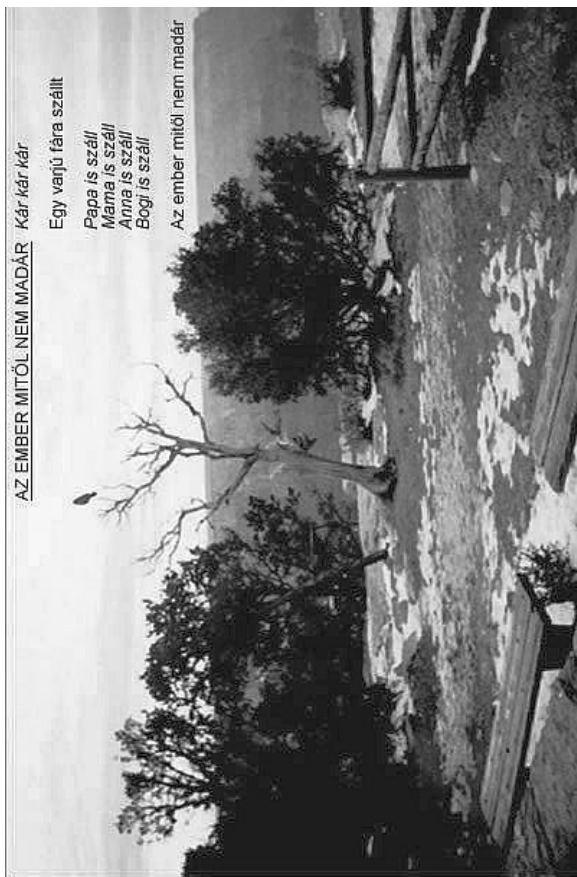

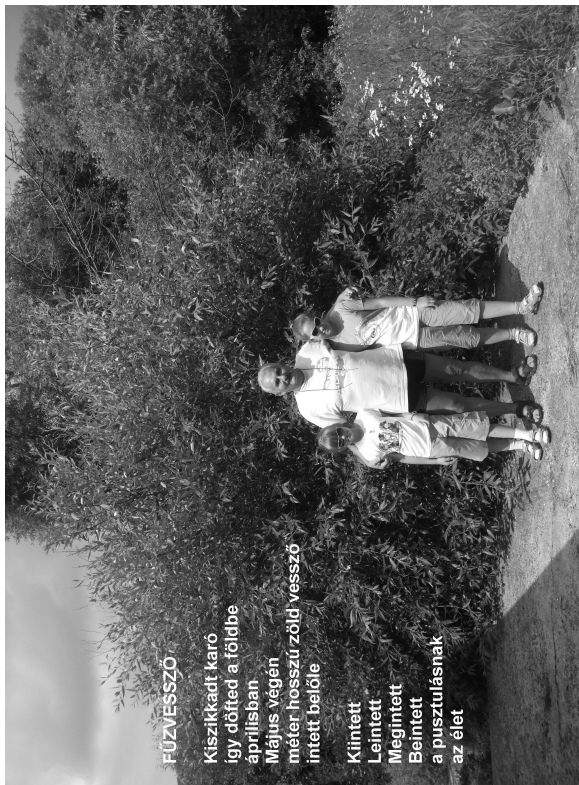
Kedves Barátom!

Van a kertedben férjed véletlenül gyökereztette terjedelmes fűzfabokor? Hitte három éves korában az unokád, hogy az ember is képes repülni, mint a madár? Szerette-e később anynyira a lila színt, hogy még verset is írt róla? Ha igen – ezért olvasd olyan szeretettel az idei verseinket, mint amilyennel mi közreadjuk őket. Ha nem – akkor pedig azért, hogy találkozzál ilyen életművekkel is.

Bihary Anna: Lilaország

Lila a ház és lila az ég
Lila az asztal és lila a szék
Lila az ajtó és lila az ablak
Lilák az ecsetek és lilák a falak
Lilák a horgok és lilák a halak
Lila dolgokból itt nagyon sok akad
Csak a lila csak a lila csak a lila csak a lila
Mert a lila mert a lila
egy olyan-olyan
szép szín

Borsos Irén

„Fejemre az ősz dere, az ősz dere száll,
Gazdagon érik a szőlőm, telve a csűr is,
De prí-prí: oda van a nyár, a nyár, az édes nyár...”
(Gárdonyi Géza)

Nyugdíjba vonulásom után kezdtem írni. Három önálló kötetem van: **Tavaszi tüzek** regény 2006., **Újraélt tavasz** rövidprózás kötet 2009. és **Együtt a szívemben** című kisregény, mely a Múltidéző elbeszélésekben jelent meg 2012-ben. Ezen kívül napjainkig **negyven** antológiában olvashatók írásaim.

Elérhetőségek:

b.irenke@invitel.hu

<http://www.humoreszk.blogspot.hu>

Az orvos meg a pap

A pap felvette felöltőjét, és meglátogatta kedves barátját.

Nem a rendelőben, hanem az otthonában kereste fel, noha ezúttal panaszai is voltak...

Az orvos gyűrötten nyitott ajtót, mint aki most ébredt...

– János bátyám, de jó, hogy jöttél!

– Mi van veled Tibikém? Hiányzol a szentmiséről!

– Nehéz napjaim vannak... Az asszony itt hagyott...

– Beszélek Gizussal...

– Kösz szépen, Bolhásra ment az anyjához.

– A kislánnyal? Nem gondoltam, hogy hibázik valami közöttetek.

– Nem tud így élni, azt mondta... ki van merülve... Éjjel nappal szolgálatban vagyok, hol itt, hol a kórházban, helyettesíteni is illik néha, ha végre itthon vagyok, hívnak telefonon. Előfordul, hogy mellőle is felkelek. A gyerek is gyakran felsír... Én is alig pihelek...

– Akkor imádkozom értetek...!

– Kérlek bocsáss meg; te jöttél hozzám, mégis én öntöm rád a panaszaimat... – mondja, miközben töltött a palackból mindkettejüknek.

– Nekem is vannak gondjaim...persze ezek más jellegűek. Nem használ a régi kenőcs. Most adhatnál valami jobbat. Szaggat és hasogat a lábam, meg a hólyagom sem a régi; időnként alig várom, hogy véget érjen a szertartás...

– Egészségünkre! Próbáld ki, amit én használok; álítom, ez ma a legjobb. A balesetem óta én is érzem az időjárást...

– Pedig te még fiatal vagy...!

– De már réges-rég tudom, milyen véges a tudományunk...persze nem mondhatom meg a betegnek, aki tőlem várja a „megváltást” Nem is tudom, mi ad erőt hozzá? Talán a reménykedő tekintetek... Látnád a négy éves gyerek tekintetét, aki szeretne meggyógyulni, én meg, a szülőnek sem merem megmondani, hogy jobb, ha már ma elkezdd imádkozni...

– Hidd el Tibikém, Isten segítsége többet ér, minden tudománynál!

– Mostanság, egyre inkább a természetgyógyászat felé fordultam; a természetes gyógymódok felé... némelyik több ezer éves tudás, sokat ér az emberi gyógyításban. Minden orvos hasznára lehetne, de ezeket még mindig csak kuruzslásnak tartják...

– Nem sokra megyünk a tudománnyal...! Megöregszünk és meghalunk, csak Isten jelent kapaszkodót.

– Egészségedre! Mi tagadás, János bátyám, a határaink végesek, de mi van teveled? – újra tölt.

- Ha esküszöl rá, kipróbálom a kenőcsödet!
- Használni fog, majd meglátod! Te, Isten képviselője és barátja vagy a földön, nem elég neked, ha csak imádkozol a gyógyulásért?
- Ugyan már Tibikém, a papok is betegesek, és meg is halnak...Te tudod csak igazán!
- Egészségedre! Közben járhatnál Istennél, hogy legalább mi ketten ne haljunk meg! Ha meghallgat, kérd meg arra is, hogy egészségesek legyünk..., csak mi ketten!
- Egészségedre!

A beszélgetés, borozgatás nem tudni meddig tarthatott.

Az ablak felől egy fuvallattal, egy angyalszárny és egy kéz jelent meg, megsimogatta a poharak mellett szunyókáló fejeket;

- Elbízthatok magatokat gyermekeim, még tanulnotok kell...

János világgá megy...

A szereplők kitalált személyek, ha valaki mégis magára ismer, vagy a falujára – az csakis a véletlen műve (a szerző).

János világgá megy, ezt a címet is adhatnám Makovics János: **Illúzió** című írásából vett idézetnek:

„Minden emlékét hátra akarta hagyni; a falu kisstílű pletykálgatását, irigységét, közömbösségét, ha-misságát. Átlátott rajtuk, a képmutatásukon, – hogy szemtől szemben kedvesek, de ha hátat fordít, mindennek elmondják, kitalált történeteket pletykálnak róla, miközben amaz, akinek pletykál, ugyanúgy pletykál róla is máshol, másoknak...

Micsoda intolerancia; keresztényi áhítattal fűszerezve, mert templomba eljárnak, de otthon állandóan veszekednek, kiabálnak családtagjaikkal, békítés helyett gyűlöletet keltenek, egymásnak uszítva az embe-reket.”

Egy közösségben kilóg a sorból, aki nem olyan... „Ő nem beszél senkivel, mert nem normális” – így mutattak be valakit, amikor ideköltöztünk. Csak jóval később jöttem rá, hogy az illető azért tartózkodik tőlük, mert **ismeri** őket!

A minap találó meghatározást hallottam a rádióban; **„Az irigység okozta gyűlölet, és az abból fakadó frusztráció, hogy ő többre vitte!** No igen, ez az! Ezért képesek emberek egy életen át, gyűlöl-

ködni szomszédoddal, rokonnal, bárkivel. Ezért nem lesz valaki próféta a saját hazájában, a saját szülőhelyén. Ezért kell hát elmenni külföldre, hogy tudását, képességeit elismerjék...

Bizony, az irigység okozta gyűlölet kiváltója sok alávaló cselekedetnek! Nem keresek mentséget a számukra, mert nincsen!

Napjainkban sok ember szenved a gonoszoktól, sokan nem is sejtik, miért nem sikerült ez, vagy az? Ki is tett keresztbe és miért? Ki az, aki súlyos kisebbségi érzésétől indítatva, mások becsméréseivel, **magát akarja feljebb emelni?**

Ferenc barátom, akitől a házat megvettük, három méter magas falat emelt a hátsó kijárata mellé, folytatásában pedig, nádat kötözött a kerítéshez, hogy ne lássanak át. Azt mondta, „folyton leskelődtek, hallgatóztak... és hetenként feljelentették őket hol ezért, hol azért.”

Lebontottuk a nádat, – mert mi békés emberek vagyunk, akikkel nem lehet összeveszni! – gondoltuk.

Végül világossá vált, be kellett látnom; Ha a nád takarta hintaágyban lapít valaki, tisztán hallható, kitűnően érthető, amit a szomszéd házban, vagyis nálunk beszélnek.

Beláttam továbbá, hogy illúzió azt hinni, hogy jó szándékkal, kedvességgel, toleranciával: avval is békében élhetünk, aki velünk nem akar.

Csépes Katalin

1984-ben születtem Kecskeméten. A vers szeretete már gyermekkoromat meghatározta. Művészi beállítottságomat családomtól örökölttem. Szüleim és rokonaim is szívesen verselgetnek, írnak novellákat, festenek és készítenek kézműves tárgyakat, akárcsak én. Édesapám gyönyörű költeményei és megjelent mesekönyve nagy hatással voltak rám.

Gimnazista koromban írtam meg első verseimet, mely után pár év szünet következett. Magyar és informatikus könyvtáros szakon végeztem a főiskolán Szegeden, csak ezután kezdtem újra írni.

Úgy érzem lelkem egy darabja tovább él verseimben, melyekben igazán önmagam lehetek. Csodálatos érzés maradandót alkotni, átélni a pillanatot és azt megörökíteni. Verseimben a legbensőbb éneimet tárom fel. Csak remélhetem, hogy átadhatok költeményeimmal egy érzést olvasóimnak, nem is kívánhatnék többet.

Feledés

Ezernyi csóktól izzik testem,
szerelemmel újítod meg lelkem.
Létünkéből száz szikra pattan,
sóhajtva neved súgom halkan.
A semmiből tűnsz fel, mint végzetem,
nélküled nem teljes az életem.
Száguldva rohan a vérem, így érzek,
dobogva lüktet szívem, ha rád nézek.
ezer csók is kevés lenne ahhoz,
hogy kifejezzem, mit is érzek most.
De évek múlva,
lánggra gyúlva,
csak egyet teszek:
feledek míg lehet!

Mosoly

Mosoly, mely ott csilingel ajkadon,
édesen, mint a méz, dalol,
azt súgja, gyere és csókolj.
Az egyetlen mi kárpótol mindenért,
buzgón imádkozik megtört lelkedért,
s lényedben szétárad a fényesség,
vidáman dalol arcodon,
elfújva mindent, mi sötét volt egykoron.

Búcsú Szekeres Papától

Egy szürke reggelen,
úton a kórház fele,
jöttünk látogatni a papát,
hogy hallhassuk barátságos szavát.

Fájó szívvel emlékezve,
papát szólongatva, becézgetve,
a félelem, mely lelkünkön ül,
ott maradt a hatalmas úr.

Egy utolsó sóhaj és mosoly,
mely szívünkig hatol,
könnyek lepik el szemünket,
ó, kérlek ne hagyj el bennünket!

Csendben jó el a halál,
mely hívogatja a papát,
nyugalomban,
öregkorban,
ágyadnál búcsúzik fiad s unokád.
Tudjuk, nem ébredsz már fel többé,
hisz örök álomba szenderültél,
mindig a szívünkben élsz majd,
s örökké velünk maradsz.

Plátói szerelem

Közel négy éve már annak, hogy szeretlek,
ismersz, mégsem tudod mit érzek.
Néha nevetek, vagy könnyes lesz a szemem,
dalolva táncolok, ha kiejted a nevem.
Lázasan kérdek gyűlöljek vagy felejtsek,
átokként cseng a kérdés, hogyan szeressem?
Dacolva a szívvel, viszonzást nem remélek,
átvirrasztott éjjelek, szertefoszló remények.
Meghalni, hogy még egyszer kiejtem nevedet,
utolsó gondolatom: ég veled, soha el nem feledlek!

Mit érzel...

Mit érzel mikor kimondod a nevem?
mikor szívedbe törként hasít e szó?
Mit érzel ha azt mondod szeretsz?
érezd-e, hogy lényem megkapó?

Szeretsz-e és szeretsz-e újra százszor és ezerszer,
hányszor kérdem sírva és könnyörögve,
mondd mit érzel,
mikor nevedet súgod, szaggat a sóhaj,
s kezemet csókolod,
akkor mondd szeretsz-e engem
ó jaj nagyon-nagyon?

Március 15.

Egyszer volt, nem is olyan régen,
egy verőfényes márciusi reggelen,
szerelmes szavakat suttogtál,
karodba vontál, megcsókoltál,
éreztem, lángra lobban szívem
feledni nem tudom, örökké emlékezem.

Így kezdődött minden,
a szegedi Anna fürdőben,
egy szikra, mely fellobbant közöttünk
azóta már sok év áll mögöttünk.

Évfordulónkat ünnepezve,
írom e pár sort révedezve,
a múltra emlékezve,
de a jelenben élve,
szép emlékekkel felfegyverkezve.

Magam előtt látom szemeid csillogását,
hallom szíved dobbanását,
mosolyod, mely ott pihen ajkadon
Szerelmet dalol, szebbet,
mint volt egykoron.

E mámor azóta se ér véget
legszebb hat éve ez életemnek,
azóta se érzek mást csak szerelmet
boldog vagyok, hisz a világot
te jelented nekem!

Suhan a vonat meg sem áll Prágáig
havas a táj, hópihe csillámlik.
Száguldunk a szerelem vonatán,
ajkunkon rebegve romantikus vallomás:
Örökké Imádlak, Szeretlek!
Boldog Évfordulót kívánok neked!

Bánat és fájdalom

Bánat és fájdalom,
mi mardossa lelkem,
meggyötör, de nem hagyom
rajta felülemelkedek.

Mikor félelem és rettegés beléd mar és éget,
ne fuss el, szállj szembe bátran s dacolj véle.

Bánat és fájdalom,
egy könnycsepp az arcomon,
fáj minden szavad,
mi lelkemet ostoroz.

Káosz

Káosz uralkodik ezen a világon
nincsen más csak a végtelen hatalom.
Mennyben és pokolban egyaránt
félelem s rettegés, mi szívünket járja át.
Méreg hasítja lelkemet,
érzem átjárja és szaggatja szívemet.
Látomás, mely végigfut elmém,
beszipant az örvény, s örökre elvesztem.

Régen volt, tán igaz se volt

Régen volt, tán igaz se volt, egy szép napon mi sose
volt,
gyöngyöző kacajod átjárta üres lelkemet, s felmele-
gítette jeges szívemet.
Megkopott emlékek, a síron túl is elkísérnek,
s nem hagynak nyugodni, vissza-vissza térnek.
Régen volt, tán igaz se volt, ahogy jöttél felém nap-
nyugtakor,
s egy könnycsepp, mely legördült arcodon, csillog,
mint gyémánt – ajkodon.

Hajléktalan sors

Fehér hó borítja a tájat,
fagyos szél járja a pesti utcákat.
Nem kegyelmez, süvít egyre jobban,
vacogva húzza meg magát a hontalan.

Keserű sors jutott immáron neki,
a magány mi lelkét megviseli,
s szívét tépi ezernyi kétség,
mi lesz holnap halál vagy betegség?

Szemében könny csillan s fájdalom,
– Kegyelmezz Istenem hisz nincs már otthonom!
Kezében rongyos fényképet szorongat,
merengve nézi, s a világ körülötte elhallgat.

Élete, mint filmkocka pereg le előtte,
családját látja közeledni feléje.
Hallja felesége és kislánya kacaját,
s arcán boldog mosoly suhan át.

Emlékei bár megkoptak régen,
múltját nem feledi, ott őrzí szívében.
A szeretet mi körbevette egykoron,
elillant s úrként tátong a fájdalom.

Valaki kezét nyújtja felé, akár a megváltó,
s remegő kezében csörög az apró.
Földre borulva tartja megfáradt kezeit,
s reménykedve egy jobb életért imádkozik.

Láz

Láz, mi ereimben lüktet,
éget belülről, körbeölel,
érzem elgyengülök,
megfojt, leteper.

Egy kiáltás, mely lelkemből feltör,
arcomon lüktet verejték s könny,
szívem szaggatja megannyi sóhaj,
kérlek segíts rajtam – szól az óhaj.

Szótlan kiáltás feltépi sebem,
nem kérek mást csak fogd a kezem.
Fogod kezem, már nincs semmi baj,
érzem megnyugszom, s a láz elillan.

Szerelmi vallomás

Két szív, mely együtt dobban,
lelkünk összefonódik szorosan
egy az álmunk,
egy a vágyunk,
sorsunk űz egyre jobban,
előre, sose torpan.

Szerelmünk erőt és ihletet nyújt,
akkor is ha rögös az út,
csillagoktól vezérelve,
szerelemmel felfegyverkezve,
megérkezünk egy közös helyre,
a béke szigetére.

Egysoros:

Szivárványszürke

Csuporné Salamon Ibolya

A semmiből jöttem

A végtelenből jöttem, s oda visszamegyek.
Közben egy sóhajtásnyi idő az életem:
egy kis sugár a fekete semmiből
egy gondolat a veszendő időből.

Az alkotás varázsát epekedve várom
tétován, félőn siklik ecsetem a vásznon.
A kétség örök társam – magamban nem hiszek -
tollam gyáván serceg: Elétek mit teszek?

Adj nekem biztatást, szép szót, tán elhiszem...!

Földre dőlt síremlék felett

Tenyérnyi béke
az apró házak árnyékában.
Tücsökzenés csend.

A köves út ötven kurta lépés csupán,
de az élet sokszínű zaját
mintha láthatatlan ellenállás szűrné át,
hogymire a földre dőlt síremlék fölé ér
céltalanul egy percig lebegjen még,
aztán mint eltévedt sóhaj
megsemmisüljön a végtelen cirpelésben.

A földre dőlt síremlék felett
vállig érő fű,
vadvirág,
illatár.

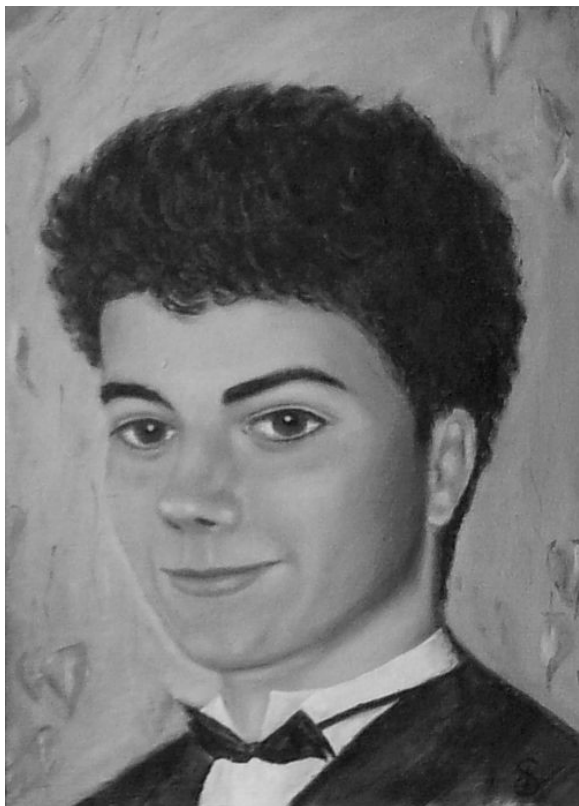
A kőbe vésett betűket megérintette az idő:
ujjai nyomán moha fakadt.
(ÉLT... ÉVET... MEGHALT...)
ujjai nyomán földre dőlt a kő.
(A síremléknek volt nehéz az
évek vihara, vagy az alatta
porladó csontok roppantak-e össze?)

A földre dőlt síremlék felett
vállig érő fű,
vadvirág,
illatár.

A régi temető bódító illata
a szánó gondolatot feloldja
a földre dőlt síremlék felett.

Soha többé

– Ugorj, Aranyom, megyünk az erdőbe nyulászni! – Ezt a kifejezést használta mindig, ha jó kedve volt. S mire az utolsó szó is elhangzott, én már a levegőben kalimpáltam és kacajomtól hangos lett a ház.

Nagybátyám mint gyermek a játék babát úgy emelt magasba, s én repültem mint a pillangó, széttárt karjaim szárnyakként verdestek

Nagyon jól tudtam, hogy mit jelent „nyulászni” megyünk. Megtettük mi ezt már számtalanszor, sajnos nyulat egyszer sem láttunk. Lehet, hogy nincs is, de volt ennek az erdő járásnak valamiféle varázsa. Együtt voltunk, csak mi ketten az erdőben, ahol sok-sok fa van, meg bokor és félhomály, mert a napsugár alig bírja áttörni a sűrű lombot és valahol egészen bizonyosan ott lapul egy nyuszi. Keresünk meg! Egyszer majdcsak megpillantjuk!

Most megint megyünk. Alaposan, minden gallyat félrehajtva keressük. Ma rá kell találnunk, annyira nem lehet ügyes, hogy mindig túljárjon az eszünkön! Ma muszáj meglátnunk, nagybátyám elmegy és nem is tudom mikor ölelhetem újra. Mikor...? Miért...? Muszáj...?...? Hogy ne beszéljek állandóan – elijesztve az erdő lakóit – mutatójamat a számhoz kellett szorítanom. Nem sokáig.

– Pszt! Állj! Oda nézz!

Alig lehetett észrevenni, de ott reszketett egy lapulevél alatt, tőlünk csak pár lépésnyire. Nagyon aprócska még, lehet, ez volt első magányos útja, de az sem elképzelhetetlen, hogy anyja is ott rejtőzködött valahol. Pici füle néha megremezt, szinte hallottuk, hogyan dobog rémületében csöpp nyuszi szíve.

Pár pillanat volt csupán, aztán szinte észrevétlen eltűnt a növények takarásában.

Micsoda élménnyel szaladtunk hazáig!

– Mégis van nyuszi az erdőben! Láttuk! Ugye, máskor is megkeressük? Meg fogjuk ismerni? Siess haza, siess, hamar megnő, meg fogjuk ismerni?

Soha többé nem mentünk nyulászni.

Másnap egy részeg sofőr az önkéntes kiskatonákat bele-döntötte egy mély árokba. Nagybátyám is közöttük volt.

Egyedül ő nem élte túl a balesetet.

Csak képzelet

Dőlj hátra a karosszékben
és hunyd le a szemed!
Elrepít majd a képzelet
s én ott leszek veled.
Kéz a kézben, csak egy percre
felszállunk a végtelenbe
és a mesék világában,
hol minden jó és szép
elnyeri méltó helyét
felvillan majd egy kép:
az égisz érő fa tetején
egy gyémánt a levél szélén.

Kéz a kézben, mozdulatlan
nézzük meghiúsítottan,
megrészegült áhítattal.

Déry Lucy

Déry Lucy 1979. március 22-én született Isztambulban. Első verseskötete a *Letters in Sand / Írás a homokban*, amely angol és magyar nyelvű versei gyűjteménye. Tanulmányait a Szegedi Tudományegyetemen végezte angol nyelv és irodalom bölcsész és tanár szakon.

Jelenleg Budapesten él és dolgozik. Önkéntesként elkötelezetten szolgálja számos társadalmi ügy előmozdítását.

Balatonszínű

csillámos fények
játszadózva pattannak
pattognak csattogva
csillognak szikrázva
borúsan balatonszínű
szemed tengerén
s én
csak úszok-úszok
lebegek hullámozó
határtalan felszínén
ringatózva merülök
lágyan zöldes
vadregényes
halvány mélységeidbe
ölelve-mártózom kékes
árnyaid homálylilás
tükreben ég
ég s villan
s Te fehér
felhőkben
látsz engem
rejtőzni Benned
misztikus szürkületed
ködös szellemén
így oldódik fel
lassan merengve
merengő vizeidben
a nem-létező-létező
az én

Hajnalérzes Veled

Üresrózsaszínű
szombathangú
belvárosi jelenben
Lebegünk
utcák felett csendesen
kicsit békében a világ
vagy Te
egész szívemben meleg
csípős november
decemberbeton széllel
hidegben feszül szemben az érzés
egy pillanatra megállt az egész
halvány napfény
díszes ajtók csukva
alszanak még
magasan hajnalkék
ablakokon nézzük az eget
éberen szemléljük
a budapesti teret
ébren szemlélünk
Hajós utcai háztetőket
körülöttünk köd sodródó
kavarodó narancs-kék
színes falevélként
válunk szét újra
újra együtt
majd szét
a Remény

Őszi érzés

Mozgó szellőhullám lágyan ölelget
hűvös puha meleg fény érinti
úszó madár hullámozó
vízen lelkemet
mozdulatlanul

Fazekas Margit

Az életedért...

A hajnal szürkése köszönt.
Nedves árnyak hullnak a kert felett.
Az ablaküvegen könnyek gurulnak.

Csak fekszem meggyötörten.

Világosság dereng a horizonton.
Lélegzik a fény, végigpásztazza az eget.
A fák között szél oson,
hangok és színek a pillanatokban.

Lépj ki az életbe, mosakodj meg a fényben.
Merev ujjaidat nyisd szét, kapaszkodj,
harcolj az életedért.
Emlékezz!

Meleg fészek lakói...

Csendből, érzésekből, érzelmekből szőtt meleg fészek lakója a szív, a lélek. Az emlékek pillanatai a szeretetben. Az évszakok egymást követik, lépkedünk egyikből a másikba. Járjuk utunkat, újjászületünk minden pillanatban. Csak állunk meghitten, vagy zaklatottan életünk horizontja alatt. Kapaszkodunk az emlékekbe és újra és újra vágyunk a fényre. Nyitjuk és zárjuk sorsunk kapuját. Fájdalommal, bánattal, örömmel, széppel csordultig szívünk. Gyötörnek vagy szárnyaltatnak az elmúlt pillanatok. Remegve imádkozunk a letűnő napban, vagy az éjszakák árnyai alatt. Sok minden túljutva ma is a múlt kísér. Nyílnak és elhervadnak a virágok ösvényünk szélén, és a fény kapuja is bezárul előttünk – utunk végén.

Hárfadallam zeng...

Szelíd éjszaka lépdél halkan
Zsongnak az ébredő dallamok
Harmatcsepp csillog az ágakon,
Fények úsznak az azúr égbolton
Üde szellő szárnyal vidáman,
Hárfadallam zeng a madarakkal
A napsugár arany záport permetez,
A reggel titokzatosan ébredez

Szerelem-madarak

Gyönyörű ezüst-fehér galamb száll a horizont felé.
Olyan, mint egy ragyogó, apró kis lélek.
Kitárt szárnyakkal lebeg az égbolt azúr vászna alatt.
A fények csillognak, ragyognak szárnyvitorláján,
ahogy lebegve szárnyal a háztetőre párja mellé.
Tollaikat borzolva, csőrüket összeérintve,
turbékolva köszöntik egymást.
Régóta figyelem őket – mosolyomon keresztül.
Szívhez szóló hangjuk gyönyörű muzsika.
A távolból ütemesen, erőteljesen cseng-bong
a templomtorony órája, az idő múlását jelezve.
Alkonyodik.
Az azúr égboltot bíbor színűre festi a lemenő Nap.
A galambpár szerelemdalukat turbékolva köszöntik
az estet,
a leszálló csend mélységében.
Ha van még hely a szívedben,
hallgasd e csodálatos szerelmi szerenádot.

A csillag végtelenben

Dallamok a fényben,
az árnyban,
a lélek szárnyalásában,
a szemek tükrében,
a visszhangzó ritmusban

Az érintésben,
az érzékeny remegésben,
az őszi hervadásban

Bennem élsz,
Tebenned élek,
szárnyalunk ketten
a csillag végtelenben:
Keresve egymást, s a létet

Szeretethúrokon...

Fények szóródnak szerte,
szívünket világossággal töltve.
Békét, szeretetet adva.
Egyszerű szavak.
A szívek, a lelkek muzsikálnak.
Gyertyafény ragyog az estében,
az ablaküvegben visszatükröződve.
Csillagok fénylenek és hullnak az égből,
a lelkek szárnyalásával.
A múlt emlékei szempilláim alá bújnak,
könnyemmel öntözve arcomat.
Álmaimba menekülök.
Álmok húrjain a szeretet szálai
visszhangozzák a lélekdallamokat.

Tükröződő, vízi fények

Finom homokos, kavicsos part. A víz szélén fűzfák állnak. Lombsátoruk a simogatóan lágy, langyos vízbe lóg. A fák árnyéka mélyen a fodrozódó víztükör felett. A lombok lengedeznek a meleg szélben.

Napbarnította emberek, nyaralók a parton. Vakít a tükröződő fénysugár.

Távolabb csónakázókat, kajakozókat sodor a szellő, – ritmikusan evezve a tavon és kellemes illatárt sodorva magával.

Vöröslő felhők széle, az alkony és az esteledő horizont színei ámulattal töltik el a szemlélődőt, mintha kellemes, hangulatos szerenádot zengene a természet.

Gyönyörű képek. A Nap sugarai már laposodnak, siklanak a víz felszínén.

Andalító tücsökzene zeng az estében. Felragyog az első, majd sorban a sok csillag az égbolton.

A horizontra guruló Hold párás fátyolt von a víz felszínére, nyugalmat adva az egyre hűvösödő éjszakára.

Téli reggel

Ködös, párás köntösbe burkolózik a reggel, elkészönve a csípős éjszakától. Didergő madarak ülnek a kopasz ágakon. A szürke égbolt alatt gubbasztanak, szárnyukat maguk alá hajtva. Sóhajtozva kél a szél, fagyos leheletet fújva trombitáján. Fehér hófoltok rongyossá homályosulnak a tetőkön, a kopasz ágakon. Fehér pamacsok lógnak az örökzöldek dús lombjai között. Emberek sietős léptei az utcákon a dermedt ébredésben – munkába igyekezve.

Az otthonok melegében kócos, borzas fejek húzzák magukra takaróikat. Ébredvezve picinyke lábak totyognak mamájuk után, apró kis kezek fonják át nyakukat szeretettel – az ágyból kibújva. Meleg tejecskét kortyolva, majszolva vajas kenyérszeletüket, kalácsukat – üldögélnek álmodozó szemekkel az asztalnál. Álomittas szemük sarkában elsimult könnyekkel, selymes, meleg, szívhez szóló hangon szólva:

Mamácska – kérek még egy kis tejecskét.

Álmos kis szemeiket dörzsölve kukucskálnak a párás ablakon, a Nap sugarát keresve, ami még elbújva pihen meleg takarója alatt. A pici szemek megpihennek az ablakon túli világon. Esik a hó!

Csillogó szemmel, ragyogó tekintettel kísérik a libbenő hópelyhek útját.

Virradat – Isten fénye

A Hold lágyan köszön el ezüst szőttes éjszakai ruhájában. Elveszti fényét, hogy átadja helyét a hajnali fényeknek. Az álmok is messze gurulnak, – élednek az ébredő hangok.

Lépkednek a végtelen térben, együtt születve a madarak, a természet, s a lelkek az új napra.

A szép álmok után a valóság veszi át helyét, minden aprónyi mozdulatban. Kihunynak az éjszakai fények az utcákon, az árnyak is szétfoszlanak.

A horizont gyöngyharmatos szemét szürkén, majd egyre kékebben nyitogatja. Ezernyi apró csoda! A hajnali fények színezik az égbolt végtelen óceánját.

Harmatpermetet könnyeznek a földre a felhők. Fényhálót terít a láthatárra az álmos szemét nyitogató, ébredő Nap.

Isten fénnel simítja fölénk a reményt.

Az Élet szálain...

törékeny életem csatázik,
lépcsőakadályokon kúszva,
utamra homályt borítva
látatlanul velem vagy,
így kísér emléked árnya:
te már örökre megállva

Elmúlást hoz a sodró szél; utolsó játékait az elszállt nyárnak. Az évszakok forgása még megállít, az Élet szálain fut tovább az út. Örülünk minden ajándéknapnak, de a megélt napok már csakis miénk maradnak. A felhők a légben tovább robognak. Mi is felülünk a hintára, a lassan sötétülő percek csöndjében. Nem várunk már bocsánatkérést senkitől. Bár sokan tartoznak könnyekkel, vagy a fájdalmakat enyhítő simogatással, – keserédes, zaklatott életünkért. Érintve öregedő kezünket és szívünket.

Ave Maria

homályosan terül a tájra a köd,
hullong a földre a sárgult levél
szél sodorja tova az esőcseppeket,
a gyertyákból ömlő viaszkönnyekeket
szürke, halvány, szomorkás a nap,
a sírkertek fölött kesernyés illat,
éjsötét szemek könnyben úsznak,
az emlékmécsesek pislákolnak
Ave Maria – suttogod a szélben,
imát rebegsz az örök végtelenben
áldást kérve eltávozott szeretteidre,
aranyfényekkel a szomorú szemekbe

December – télvarázs

Az év utolsó hónapja, mégis mindannyian nagyon várjuk. Újra itt a tél. Ha hideg is a hónap, – a szeretet hónapjában – szíveket melengető. Hideg, párás, ködös reggelek. Hó, zúzmara lepi be a fákat, a bokrokat, az utakat. Jótékony hóbunda alatt, vagy a keményre fagyott földben pihennek az Élet kincsei, a természet gyöngyei. Ködfátyolos szemű decemberben varjak kopognak a fagyos földeken. Deres az ég alj, üveges szemmel takarja a Napot. Fázik, didereg a természet. A bokrokon, a kopasz ágakon dideregve kis madarak csivitelnek. A verebek éktelen lármával csiripelnek a zúzmarás ágakon. Puha fehérség ül a rétre, a mezőre, – a szürke felhők alatt. A patakon hideg fodrokat vet a szél, jégvárta a tó vizén – a fűzfák is kopáran állnak, fehér dér hinti be a tájat. Tétovázó kis pelyhek megsűrűsödnek. A fagyos szél hárfadallamokat süt az ágak közt. Homályos, kopott az alkonyi Nap. Csendes óráinkon kifelé nézünk az ablakon – a párás üvegre virágképeket rajzolva. Puhán szállingózik a hó, fehérre varázsolja a világot. Hulló hópihék, – süpedő, puha hópaplan. Téli bundába öltözik a Világ. Gyerekek csúszkálnak a befagyott vizeken, hógolyók szállnak nevetve, hóembert építenek a kertekben, a tereken. Ezüstösen csillámlik a hó. Téli álom jár, a csillagok is ünnepiesen sziporkáznak.

Az ünnepek, a meghittség hónapja. Melódiák zengnek a dobogó szívekben, – fehérén-halkan, – melengetően simogatják lelkünket. Sok az ünnepelt névnap,

a gyerekek izgatottan várják a Mikulást – sok ajándékkal, persze egy kis virgáccsal is. Az otthon melege játékonyan, finoman ölel, egy csésze, kellemes aromájú forró teával, a friss kalács ízével, illatával.

Adventi fények csillognak a szemünkben. A szeretet angyalai szállnak, a lelkek kristálytisztaságában, – az új csodák születésében. A harangszó tompán zeng a légben. Ünnepe – a szeretet ünnepe – Karácsony. Készülünk a Megváltó születésnapjára. A mennyország is a földre száll. Tündérek kopogtatnak be az ablakokon. Kandallók tüze melenget, finom illatok szállnak. Fények gyúlnak mindenhol, – fényfüzerek a fák, a kirakatokban. A készülődés szerető izgalma bennünk, – a meghitt esték hangulata. Ragyognak a csillagok a kristályos égbolton. A hónap végén búcsúztatjuk az óévet – és Szilveszterkor köszöntjük az újat.

Lelkünkben, szívünkben fénybe borul minden. A hó-pelyhek táncában, a csend dallamaiban, – a szeretetben, – a szeretetsugarak melengető fényében.

a bokrok, a fák ülnek a hó alatt,
a tücsök most a mennyei réten citerál
A fagy csípi pirosra a fázó arcokat,
hideg, csípős szél rázza a fákat,
a kopár ágak közt süvölt, jajgat,
A horizonton sötét felhők sodródni,
könnyedén, légies hópihék táncolnak
átölel, ringat a meghitt ünnepekben,
pihenőre tér a természet: decemberben

Te vagy nekem...

Te vagy nekem
a hajnal harmatban mosdott ébredése
Te vagy nekem
az ígéret gyöngyszemekben
Te vagy nekem
a hajnal harmatcseppje
Te vagy nekem
a nappal ragyogó fénye
Te vagy nekem
az első rózsaszínes felhőcske
Te vagy nekem
az égbolt azúrkék tengere
Te vagy nekem
az alkony bíbor lángja
Te vagy nekem
hajnalcsillag a tó tükrében
Te vagy nekem
a Hold, s a csillagaim
Te vagy nekem
az arany rózsaszálam a nappali fényben
Te vagy nekem
az utam, s minden álmom az éjben

Varázslatos arany hidak...

A ködön át ébred a súlyos álmú, az ünnepi reggelekben olyan magányos világ. Felhőrajok között tétozva bújik elő az olykor megcsillanó sugár. Szerető szívek a bűvös, mozgalmas, varázslatos nappalokba, az egymásra figyelés gondolataiban.

Az alkonyi nap aranylik. Bíborra festi a téli horizontot, míg elszürkül majd elsötétlik az égbolt. Körbefon bennünket az esteledés. Vágyódunk a csöndes estre, szeretteinkkel együtt töltve, a halkuló világ ajtaján átlépve nyugalomra térve.

Örömittas, apró kicsiny szívekbe dallamosan sóhajok fészkelődnek mélyre. Örömtől, boldogságtól könnyes, csillogó, fénylő kis szemekbe álomport szór a sok szerető tündérke, hogy tovább álmodhasanak tündérország palotájában.

Kristályos ragyogású csillagok ébrednek a Tejúton a borzongató, hideg éjszakában.

Aranycsillag suhan titkon az égen. Az éjszakákon gyönyörű dallamok szállnak. A szívek megtelnek szeretettel, s melódiák hívnak, csalogatnak. A lelkek is boldogan szárnyalnak az angyalokkal együtt. A bánat és öröm elpihen. Szívünket átjárják az égi gondolatok.

Jézus mindenben ott van. Békét, szeretetet szór a Földre, vigyázza az álmokat. Arany hidakat sző a szerető szívek közé, – a pihenő világra.

Elhozza a csend békéjét, az álmok után a felébredő hajnalpírt. Az ébredéssel az újjászületést, mintha egy légies szivárványhídon sétálna az új nap, a szürkülő, majd kékellő távolból. Új reményt hozva a vágyakozó, szerető szívekbe.

Mivé lennék nélküled:
az életem messze örvénylene,
bánata volna szívemnek,
napjaim is sötét éjjé válnának,
hányódnék fénytelen lélekkel,
szívem kioltaná a csillagokat

Dallamokat susog a szél,
a szemekre békét hoz az éj,
a fény mélyen átjárja a lelket,
az emlékek bűvöletbe ejtenek
tartsd tovább utamon kezemet,
öleld újra kóborló lelkemet

Esti áhítat

Tűnik a fény,
az est fátyla borul ránk
Az utcák elcsendesednek,
az égbolton csillagok,
udvarában ezüstlik a Hold
A szökőkút színes fénybe,
szerteszét szóródó vize
csobog az esti csendben
Kristálycseppek a szélben,
melódiákat csilingelve
az éjszaka hangulata árad,
vállunkra terítve az árnyakat,
szemünkre hintve álmokat
A csillagok remegnek –
egy-egy útjára indulva,
a végtelenben lehullva,
az éjben angyalként szállva,
tücsökszerenád hangjára,
szívünkre száll az est fátyla

Fehér Csaba

Pályaelhagyó pedagógus vagyok, s mint ilyen, sokféle korosztályt tanítottam. Jelenleg informatikusként dolgozom, de a technika világa mellett mindig szívesen látogatom az irodalmat is. Verseket hobbiként, saját magam és a környezetem szórakoztatására írok. A természet közelsége, és a lehetőség, hogy pár percre kilépjek a rohanó hétköznapiakból mindig segít, ha ihletet kell meríteni. Feleségemmel és kisfiammal Bajóton, egy dunántúli kis faluban élek.

2012 karácsonyára két költőtársammal (Kósa Emese és Tóth János), valamint egy illusztrátor barátunkkal (Süveg Gábor) közösen, magánkiadásban megjelentettünk egy gyermekverses kötetet „Napraköröző” címmel.

A gyermekverseken kívül a természet, emberi érzések, gondolatok adják költői témáim. Néhány önszerveződő on-line fórumban, csoportban rendszeresen publikálok.

Itthon vagy otthon

Jöttem a messze sík mezőiről,
Hol a város felnevelt,
Túl a Tisza kanyargásin,
Merre éltem fele telt.
A delet lestük ott
A templom tornyain,
S ahogy a verőfény kúszott
A házak ormain.

Itt zöldsipkás hegyek húznak
Fejükre párából takarót,
A görbe Gerecse int este,
Álomba rejti a nyugtot és a jót.
A Duna is lám, arra fut,
És erdők lombja rejti el,
Hazamegyek a falumba
S a vén országút megismer.

Kicsi ez az ország,
De végtelen emellett,
Nekünk itt is, ott is megvan
Az Aranyos Szegellet.
Nézünk a távolba,
Hol a fáradt Nap elfeküdt:
Az otthonom itt van,
A hazám mindenütt.

Kő, papír, olló

Páros lábbal ugranak az évek,
Mint gyerekek az ugróiskolán,
Megcsillannak messze-messze fények,
Még nincs késő és sosem volt korán.

Keringett egy gondolat az égen,
Zaboláztam buzgón minden órát,
Lábát törte pegazusom régen -
S ültettem jó deszkának diófát.

Lyukas zsebbel, megfoltozott szívvel
Túl könnyű hinni: mindent nem lehet.
Láncainkat veszíthetjük így el,
S én összeloptam újra perceket.

Húsztendő nem a világ, mégsem?
És álmodozni, mondják, nem szabad?
Vállaltad, hát vállald fel egészen:
Mert elbukik, ki kövek közt szalad.

Gyertek, Párkák, s kacagjon a holló;
De ne mutasson senki rossz utat!
Vigyázzatok, kicsorbul az olló,
Ha kezem nektek majd követ mutat!

Itt az ősz megint

Kéklő ködök köpenyével
takart be az éjszaka,
farkast álmodott a kutyánk,
hívta őt a vér szava.

Édes, hamvas illatokkal
megcsordult a hegytető,
s éreztem a csontjaimban:
nincs menekvés, egyre jó.

Olyan, mintha mindig fújna,
tagadni kár: itt van újra.

Tengert, labdát, szép nyár ízét
jól elzártam magamban,
ki kell tartson egész évben,
zord időben s tavaszban.
Eltettem a napsugarat
jól lekötve, üvegbe,
és egy mosolyt, amit néha
elővenni lehetne.

Olyan, mintha mindig fújna,
tagadni kár: itt van újra.

Esernyőből néztem széjjel,
ahogy sírt az ég amott,
közben vállán egy ecsettel
a vén festő ballagott.
Színbe borult pár nap alatt
erdő, mező és a kert,
le mosva a zöldet, pingált
barna-sárga akvarellt.

Olyan, mintha mindig fújna,
tagadni kár: itt van újra.

Fodor Helena

„Akár a friss hótakaró, épp olyan az élet...
Lábam nyoma, mind meglátszik, bármerre lépek.”

„Az idő, nem gyógyít be minden sebet,
De lehetőséget ad, az élet tovább vitelére,
felfedezésére,
Túlélésére!

A siker, gyakran azon múlik, hogy képes vagy-e,
összeszedni magadat,
Amikor nagy bajba kerülsz!”

Helena Fodor írásai és versei:
<http://www.helenafodor.gportal.hu>

Egy szomorú, őszi nap

Látod... az ősz ajándékként hozta el az esőt,
S csordultig megtelnek a hordók, s vödrök.
Megmosdat mindent... a fákat, s az erdőt,
S száguldva suhannak tova... a szürke felhők.
Almát, s szőlőt teremtet... karon fogja a szelet,
A vén bíbor fákról is, útra indítja a leveleket.
Szállva ide, oda... városba, faluba, s az utcákba...
Ellátogat egy távoli templom tornyába.
Betérül az iskolaudvarba, az ablakon beles,
S megsimogat, összeborzol, száz apró fejet,
Így köszönti Ő, ma... az elsős gyermekeket.
Learatja a napvirágát, s a rótt hajú kukoricát...
A földre magot, s makkot szór... meg egeret,
A vaddisznót, mókust, s a madarakat... így eteti meg.
Bíbor koronát visel, gyümölcseit szórja a földön,
Város, falu, apraja, s nagyja... ily módon dőzsöl.
Lassan búcsúzik... nyomában liheg a hidegség,
Nem ragyog a nap... már leselkedni kezd a tél.
Még egyszer kitárja bíbor-arany köntösét...
Hogy az egész világ... érezhesse szeretetét.
Levelek szállnak, forognak a langy esti szélben,
Mint fent a madarak, a szürke felhőkkel teli égen.
Elsuhannak messze, messze... új tavaszra várva.
Vajh' látjuk még együtt... újra... ezt az őszi pompát?
Jövőre... évre, hétre... napra... egy kis időre,
Életre vágyva...

Ősz van

Még javában érik a gyümölcs a fákon,
S már hullanak a sárga levelek,
Zizzenő percek csöndjében... álmosan,
Ébrednek a borús, ködös reggelek.
Ősz van. Mindenütt a lassú...
Elmúlás... fájón sirató jele...
Majd egyszer én is így megyek,
Ilyen sápadtan, mint a fák levele.
Addig... szeretnék sok gyümölcsöt hozni,
Teremni még száz annyt, jó Uram!
S amit rám bízál, úgy visszaadni...
Hogy majd tiszta szívvel állhassak eléd... Uram!

„Sárga falevél, lehull a fáról, elvitte őt az őszi szél...” / Kozma Miklós

A fények...

Barátok... Elsőnek, azokat öleli át.
Mindent ígérnek... ételt, italt, szerelmet...
A hőség, átítatja a veríték az inget,
Lassan homályba vész az ember neve...
S vele mindaz, ami elöl ide menekült.
De éjjel feltámad a szél, a folyó is gyönyörű...
Az ember elfelejti, hogy dúl háború...

Az ágyúdörgés... most tűzijáték...
Csak az élvezet számít...
Egy kávé, vagy egy test érintése...
Aki azt súgja, szeret.
Aztán történik valami... és az ember...
Hiába kapaszkodik görcsösen...
Többé már semmi nem ugyanaz...
Soha többé... nem lesz már ugyanaz.

Milyen most, nekem az ősz?

Milyen más most nekem, minden... az őszi fények,
A pislogó lámpák... már csak füstös fények,
Eső, szél... hervadás... minden semmivé lett,
Szertefoszlott mi szép... s vele minden remény...
Lágy szél... Álomba ringató, hervadó,
Hűvösödő idő, búcsúzó... Sárguló,
Aranyba, s bíborba forduló...
Öregedő levelek... tovasuhanók.
Egyre keskenyedő... Hosszúvá vált árnyak...
Korhadó, kanyarba konyuló ágak,
Nem látogatják már... madár-szárnyak...
Rajtuk, csak a varjak károghatnának.
Az avar sem zörög... lágy lett az eső nyomán...
A csigák sem hagynak nyomot... levél oldalán.
Mély lett a csend... s vén, a sötétszürke homály,
A lágy szél sem süvít már... a talpam nyomán.

*„Gyere, ülj kedves mellém... Mielőtt, még elmen-
nék...” / Rákosi János*

Egy éjszaka... Emlékére

Sötétség... éjszaka... a csillagokat felhők takarták,
Magamon éreztem, biztonságot adó, ölelő két karját,
Halkan beszélt velem... s én halkan feleltem,
Csak arra gondoltam... mennyire szeretem!
Amikor azt mondtam... Nem látni a csillagokat...
Agyunkon egyszerre suhant át, egy gondolat.
Egyszerre nyílt az ajkunk: „De igen, egy csillag ragyog...
Nekem te vagy az... és neked én vagyok”.
Csillagok voltunk, egymásnak ragyogtunk...
Két boldog, fénylőn pompázó csillag voltunk.
A felhők... minket elkerültek eddig, talán rájöttek,
Hogy nem tudják eltakarni, fényünket befedni.
Van, amikor erősek a felhők, gyengül a fényünk,
De mögöttük, akkor mi mégis tovább élünk.
Megvárjuk, míg eltűnik felőlük a sötét ború,
Egymásra mi akkor, még szebben ragyogunk.
Hiszen te vagy az én csillagom, s én a tiéd vagyok,
Te rám ragyogsz, s én csakis egyedül neked ragyogok.

Advent idején

Tudom, lehet, hogy neked rég volt,
De én, azóta sem felejtettem el.
Csak azért írok, hogy élek, jól vagyok... Egyenlőre...
S így Advent idején, ezt megköszönjem... Neked!
Mert az apró örömök, mely jó emberektől jönnek,
Bizony az, amik építik a lelket...
Ezzel erőt adva a minden-napi keservekhez.
Gazdag ajándékok, megköszönve,
Örömkönnyek csillognak szemembe...
Éhen, minket nem hagyta... Kegyes Isten!
Adsz kezünkkel annak is, kinek nincsen!
Rövid az élet, bölcs légy hát ember!
Használd ki minden pillanatát!
Utadon... csak egyszer mehatsz végig,
De otthagyhatsz... áldások nyomát!

Life – Élet

Élet – egy mosoly reggel, egy fénykép, s egy keret,
Élet – mosolygó könnyek, a meleg, s hideg,
Élet – Tavasz, Nyár, Ősz, Tél, ez is van, köröskörül
mindenhol.
Élet – Nő, Menstruáció, gyerek, mellé, viccek, dalok,
mesék, s versek,
Élet – eszköz és cél! Szerencse, fájdalom...
Élet – szív, ember, s barátság, ez is van, köröskörül
mindenhol.
Élet – hűség szeretet, szerető, szerelem, s vég, szelíd
és csábító!

Élet – álom, álmok, vallomások, féltékenység,
lelkiismeret,

Élet – szemek, ajkak, kezek, lábak, arcok.
Rongyos mondatok, ez is van, köröskörül
mindenhol.

Élet – séta reggel, csók reggel, s nappal, hideg nyári
zivatarok,

Élet – este, éj, csillagok, hold, álom, boldogság,
Legyen az egész világon! Ez is van, köröskörül
mindenhol.

Élet – legyőzni a félelmet, azt csinálni, amit akarok,

Élet – veszély, túlélés, kiáltás, jóllakottság. Igen.

Nem, Talán,

Élet – Boldogság, Igazság, Hazugság! Tévedés,
bocsánat-kérés,

Megbocsátás! Ez is van, köröskörül mindenhol.

Élet – séta, fák, bokrok, erdő, szellő, eső, köd, könny,

Élet – emberi, erő, Élet – egyszerű élet, remény,

Élet – álmok, szárnyak! Ez is van, köröskörül
mindenhol.

Élet – szeretet, gyűlölet, felejtés, emlékezés,

Élet – ne haragudj, bocsáss meg képek, elviselni
fájdalmat,

Élet – ígéret, intézkedés, törvény, te, meg a másik,

Élet – demokrácia, s hogy ezt megéljem,

Élet – Te, olyan, mint Én, vagy a másik...

Ez is van, köröskörül mindenhol.

Élet – Minden, ami körülvesz téged!

Élet – tetszik, vagy nem, EZ az Élet...

Ez is van, köröskörül mindenhol.

Álom után – Internet

Sötétség... éjszaka... hirtelen felriadok,
Kockavilág, s az álom... kavarog.
Vonz, hívogat... A hideg sötét sarok,
Az ablakon át, a vén hold mosolyog.
Marasztal még, a puha, meleg takaró.
Hideg, sötét ablak... fűj! A kályha melege jó!
Gépek világa elkap... mint egy kanyaró,
Hangok halmaza... Fejemben kanyargó,
Kotyvaléka a Varró, meg a honfoglaló.
Kályhám fekete torkát, jóllakatom...
Felvevő gombjait... nyomogatom.
Dallam, mogorva horkolás... elindítom,
Fájdalom karban, húsban, izomban...
Ah, megyek várnak csodás képek az étlapon.
Ujjamban, vállamban... Kín, fejemben örület...
Korty kávé, egy slukk... ki győzhet e felett.
Kattog, kopog az óra hármás mutatója,
Közeleg a reggel... de utálatos óra.
Kezdődik a robot, az unalom...
Ők esznek, s mennek... Ez uralom.
Míg könnyemet nyelem, s törölöm...
Megrázom vállam, s fejem...
Katt, Katt! A sötét sarok hidege...
Az ablak... kitárul a világ közepe,
Elhagyod a földet... Jön a csodás világ,
Mely gondjaid elnyeli,
S egyszer csak... a fejedben is rendet rak.

Horányi György

Hazafelé

Ballagtam hazafelé félig ébren,
fáradtság falta lassan az erőm.
De majdnem észrevétlen
a borongós idő, esőre vált.

Álltam az esőben,
vártam, talán eláll.

Ruhám ázott ráncai alatt
vizes bőröm fázott, fellázadt.
Az eső, mint csomóba kötött
vesszőnyaláb,
fenyített, dorgált, átmosott.
Lelkemig ért a tisztulás.

Néztem a gomolygó felhők
sötét sűrűjét,
viharos tengerként borította
be az eget.
De jött egy gondolat,
s a szívem megragadta a
reményt,
a felhőkig jön értem
Az ÚR!

Őszi levél – versek

Szembe jött velem
az ősz
utamat állta
birkózott velem
széllel jött
és nagy hirtelen
hidegen verte
az arcomat
az eső

*

Már korán sötétedik
fekete lepel alá
bújtak az utcák
széllel és vízzel
csapott le az este
és birtokba vett
mindent
az éji
sötét

*

A meglepett fák
imbolygó lombkoronája
között küszködött
erőtlenül
egy-egy
lámpa

*

Parányi patakok
mosták a járdát
csak egy sietős
autó motorja
törte meg a
csendet

*

Az erdő felől
kelt fel a hold
vizet festve
sárgán lángolt
de sugaras, széles
töretlen útját
magukba zárták
a parti
kövek

Nyárvég

Tegnap még a Nap heve bőröm alá
kövér cseppeket csalt,
csupasz mellkasomra.

Tegnap még az ég kékje
vibrálva vegyült
az áttetsző fehérségbe.

Tegnap még örök zöldellő reménnyel
simultak a földre talpam alatt
az alig nyírt fűcsomók.

Tegnap még árnyak nyúltak,
izzottak vágyai az ezernyi kívánságnak,
szárnyat kapott a múltó remény.

Ma reggel, talán hajnaltájt,
sötétség kúszott az égre,
a fekete súlyos felhőtakaró felhasadt,
és özönvízzel zúdult le a földre.

A ma búcsúja a nyárnak,
száraz mellkasomra flaneling feszül.
Viharos szél szaggatja a fákat,
és az ég barlangjaiba zárta a napsütést.

Úgy él az ember mintha örökké élne,
s a tegnapi lét megállva pörögne,
s az idő úgy arat,
hogyan csak más halhat bele.

Te tudod, Uram, minden vágyam,
terhem, gondom válladon pihen,
és bűnöm súlya sem nyomaszt tovább.
Csak rohanok Hozzád:
széked előtt megállva,
látom tenyereden át...
a vidám, szerető Édesapát.

Kladács Emőke emlékkönyvébe

Kladács Alajos műtermének
festékszagú hűvöse,..
a kicsi
sok virágos udvar,
és a nagy diófa
árnya,
ahogy kilógott
a szűk utcára,
és kint a járdán
elnyúlva megpihent.

Elmenőben
a fakapunak nekidőltem
és vártam még
tartson még az álom,
mely rést ütött
a valóságon,
a magányom közepén

Most újra látom
a derűt
mely mosolygón
körbe járja arcod,
és ahogy a szél
szép szőke hajadra

hajt
– amit a kezem
a gyáva el nem ért –
belefűjt, hogy lehűtse
nyakad,
és gyönyörű homlokod.

Nevetésed
a cifra kerti tó
csobogása
csacsogó hullám
amely elsimul,
partot ér,
mert tudja
otthon maradt
a gond.

Ó az álmok ifjúsága
de rég volt, de rég
– hogy elmúlt az ötven év –
mikor fölöttünk ragyogott
a nagykőrösi ég.

Homokos parton

1. Liba sziget

A Liba sziget
homokos partját
hullámok
taraja
szabdálja
Duna vize
hűsen tartja
mossa, mossa,
mosogatja.
Fővárosa
GÁ-GÁ.
Kikötője
PÁ-PÁ.
Homokból épült
a vára,
csipketornyai
minta a
liba lábszára,
hercegnője
a CSEHLILI
ússzon be hozzá
mindenki
vagy evezzen
ladikon
aki rá kíváncsi.

2. A homokos parton

A hosszú parton
sok a homok,
tépik, szabják
a csupasz
lábnyomok
s ha a nagy víz
rá kifut
a sok csip-csup
kicsi tavacska
csillan az égre,
és benne
a rettentő nap
fénye
megnyugszik
és megpihen.

3. Nyár a parton

A parti fák
a vízre simulnak
árnyai nyúlnak
a vízparti
bokroknak,
és úsznak
a felhők
a habok között.
A két part fölött
kibontja
aranyhaját
a Hold,
és a fenséges víz
fénybe öltözött.

A hajónak
fehér falait
a lemenő nap
fénye aranyra
festi,
de az esti
sötét felhők
már
birtokba veszik
a borús
partokat.

Félpercnyi groteszkek

Félelem

Áll
Alcapone
elkap
ó ne!

Közöny

A vagány
a vágányon áll
áll a táj
bámul a nyáj
a vonatfütty
száll
a fütty után
a vagány már
már nem áll...
tovább legel
a birkanyáj

Politika

Szeretem
a rezsimet
mert
csökkenti
a rezsimet

Átváltozások

Kommunista
már
humanista
munkásőr
ma
vagyonőr

A gondolat halála

Jött egy
gondolat
a kádban
amíg a vízbe
áztam,...
de felitta
jövőm
a töröl-
közöm

A fecliköltő

arcborítón
szóborosta
de levágta
egy
gyors
borotva

Kis magyar irodalomtörténet

I. kötet – 19. század

szekérbe
fogott
romantika
csődbe
húzott
realizmus

II. kötet – 20. század

Ady óta
idióta
hűségese
rendszer-szolgá

III. kötet – 20. század

tiltott
irtott
rácsvirágos
gondolatok

IV. kötet – századvég, új kor

sekélyes	subára
vízben	kipára
mély	kardra
iszap	kard

Kaposi Ildikó

Szösszenet:

Rohanó időben megtorpan egy pillanat...
Egy pillanat, mi velünk marad....

Édesanyámnak...

Édesanyám

Anyák napján köszöntelek téged
S fogadd szeretettel eme csekélységet.
A szeretet viszi előre kezem,
Miközben e sorokat papírra vetem.

Édesanyám

Gyakran ízlelgetem ezt a kedves szót,
S nem érzek mást csak a sok-sok jót.
Melegség tölti el szívemet,
Ahogy kimondom a nevedet.

Édesanyám

Mert így becézlek Téged
Jó, ha tudod, szeretlek, míg élek.
Eszembe jut minden mit tőled kaptam,
Megköszönni most van alkalmam.

Édesanyám

Emlékszel még arra, mikor Nekem életet adtál?
Mondd Tulipánok közt ringattál?
Sokszor öleltél, csókoltál?
Mikor szükségem volt rád, ott voltál?

Igen, ezt bizton tudom,
Bár rég elmúlt már a gyermekkorom.
Én magamban őrizlek, míg élek, s tovább
Hisz a szeretet szárnyán utazunk tovább.
Megmártózunk benne, szeretettelelve
Elkötelezve egymást egy egész életre.

Édesanyám
Most magunk vagyunk
Örökre egybeolvadunk.
Az évek elszálltak, akárcsak a pillanat,
S utánam kiállt egy elszaladt gondolat.
Hová megy? Nem tudom, nem is fontos
A lényeg, hogy itt vagy most.
Megfogom két dolgos kezed
Mit többé soha el nem engedek.
Feltörő érzés szólít meg bentről
Egy lélekcsepp gördül le fentről.

Kimondom, a legszebb szót, mit tudok: Anyám
Szeretlek Édesanyám!

13

2000 óta sok év telt el,
De azt a napot sosem feledem el.
Szép ruha, sokadalom
És persze a fogadalom.
Együtt jóban-rosszban, mondtuk akkor
Most már tudom mit jelent a „házasságkor”.
A 13-as szám jegyében éldegélünk szépen, s csend-
ben
Most már Négyen együtt, s elégedetten.
Még csak annyit szeretnék mondani,
Hogy szeretnék melletted kitartani.
Köszönöm, hogy vagy Nekem
S remélem, megmaradsz mellettem.

Fordított világ

A föld most nehéz, érzéketlen tömeg,
Ahol minden nehézkes és öreg.
Harácsolni gyorsan, sokat s mindent
Neked mid van, ami nekem nincsen?

A felhő könnyű, légies lebegés.
Az élet is könnyebb, nem nehéz.
A mosoly virágai nyílnak mindenfelé,
A Boldogság indul hazafelé.

A sors nehéz tövisei lehullnak
Már a föld mélyén lapulnak.
Hangok, érzések törnek fel mélyről
Hagyd, hogy kiragadjon a létből.

A könnyed léptek halk neszezése
Megnyugtató lassú lebegése
A nevetés tiszta csengése
A melegség bizsergő érzése

A pillanat töredéke
Az élet új nemzedéke.
Ébredj fel újszázados álmodból!
Társas magányodból!

Ha megérzed a változás szelét
Fogd meg jó erősen a kezét.
Ülj fel rá, s hagyd, sodorjon tovább,
Engedd el az üres lelkek mocskát.

Ne nézz vissza és ne sirasd e kopár, sivár világot.
Teremts magadnak egy igazabb álmot!
Érezz! Szeress! Törődj, s törődnek veled!
Varázsold szebbé az életet!

Érzés

Senki sem keres, s én sem teszem.
Mi történik, mond? Veled s velem?
Nem vagyok fontos? S te sem vagy az?
Gondolhatnád! De ez így nem igaz!
Nem hiányzom? Te Nekem nagyon!
A sok Senki után szomjazom.
Keress! Hogy tudd, hogy érezd,
Hogy mozdul még bennem a lélek.
Bár időnként szomorú és tanácstalan,
És olykor úgy élek, mint egy világtalan.
De a szeretet nem huny ki bennem soha,
És sejtem mi lehet ennek az oka.
Vágyom, hogy szeressenek, szabadon,
Csak, és csak ezt akarom! Nagyon!
De nincs, ki meghallgat, s főleg ért
És nem értem azt, hogy miért?
Talán bennem lehet a hiba?
Mert csak kapaszkodom a lét rácsaiba?
De már fáradok, pedig küzdök szüntelen,
Néha már úgy érzem minden reménytelen.
Mert Belül, Bent, Bennem mélyen,
Lelkem kertjében hervadok, érzem.
Bár minden itt van, de mégsem úgy...
Folyton vívom a háborút.
Pedig nem kell sok, csak egy kicsi,
Egy apró kívánság, egy icipici.

Az hogy belülről láss, értsd a lelkem
S tudd, hogy mi rejtőzik bennem.
Kívülről vagyok! Én! De nem ÉN!
Bent! Az vagyok! Az vagyok ÉN!
Könnyű, mint egy pille, Szabad, mint egy madár
Lelkem minden darabja a fellegekben száll.
De most csak ülök, nem szárnyalok.
Nem teszek mást, csak vagyok!
De változni nem tudok és nem is akarok.
Ilyen vagyok!! Te is akarod?

Kincs

Kicsi kezek simogatnak,
Pici ujjak mutogatnak,
Szemecskéi Reám néznek,
Mosolyával így becézget.

Kedves szóval simogatom,
A karomba elringatom,
Terelgetem, merre menjen,
A világba el ne tévedjen.

Kis Krisztián Bálint

Ars poetica

Versírónak lenni annyi,
mint a hagyományokat követni;
jó költővé válni annyi,
mint új szabályokat alkotni

és közben – tehetséggel a szívben –
spirálisan megközelíteni,
de soha el nem érni
a tökéletességet.

A kiábrándultsághoz

Önfeledten versenyt futni a széllel,
nagyobb nyugalmat lelni a fagyott víznél.
Sarokig kitárni a tér ajtaját,
az egyik szárnyat előre,
a másikat meg hátrafelé,
hogy legyen a jelen átjáró ház,
ahol minden és mindenki él,
amíg ember s emlékezet létezik.
Egy sorba rendezni az összes csillagot,
nagyság szerint az égitesteket,
lecsendesíteni a hegyarcú tengert,
fölkorbácsolni a holdképű tó vizét –
ez az emberhez méltó, nemes küzdelem.

Őszinte vers

Az őszinte vers
nem vádol,
hanyag mozdulattal
ablakot töröl
a tegnap homályába,
ma élteti a hősokeket,
a holnap mártírjait,
árulóit, hóhérait.

Így írok verset – Vona–Gödér Krisztinának –

Mint téli koradélutánon
olvadékból kristályosodó
sószemek,
születnek
kusza gondolatfüzérekből
gondos kezeiktől
a sorok.
Mint sorsok
aztán különválnak
s egyesülnek szakadatlan,
mint a horizontban
a sínek.
A szívek
ütemére dobognak
a magányos meg egybeolvadt
szavak a sorokban.
A mában
a vágyak
így rendeződnek, meg
sűrűsödnek össze;
a tegnap
s a holnap
így találkozik a jelenben,
s ígéri meg az életet.

Egy kerek esztendő – avagy a hónapok nyomában – (részlet)

Előszó

Négyszögletű kerek erdő egy esztendő – négy évszakkal s 12 különböző fajta, számtalan fából álló hónappal. Minden fafajta ugyanaz, mégis más – egyéniség.

Január

Tudom: mielőtt végleg elmegyek, arra gondolok, hogy hiányozni fog a füsttel keveredő hó szaga; a nyers illat s a lehelet fodrai – a lélegzés szabadsága. Az égbolton kihasadt paplanból hulló remekmívű pelyhek. S a végeláthatatlan elnyúló lepel csillogása. Különös, de a varjak is, amik röptükkel, kaparászásukkal meg károgasukkal mégiscsak életet hoznak az egyszínűségbe meg az egyhangúságba.

Február

Nagyot nyújtózik az öreg Természet – lábujjai már kikandikálnak a szűkre szabott fehér takaró alól. Kettős életű hóvirágok ezek. Egyszerre a Tél meg a Tavasz gyermekei. Borongva hajtják le macacs fejüket, de szirmuk, bibéjük már a Napot idézi.

Március

A tavasz illata – a folyton folyvást újjáéledő természet lehelete – letaszítja trónjáról az éles Északi szelet. Az egyre növekvő hatalmú Nap foglalja el helyét ezernyi sugarával. Tiszteletére zöld bársonyba öltözik a föld. Kipattannak a rügyek meg a bimbók, s virágba borulnak – a szerelmek.

Kéz a kézben

Együtt járnak a földeket. Ahol elhaladnak, alázatosan meghajolnak a hatalmas fák s alattuk meghúzódnak a házak. Ostorcsattogásuktól megriadnak a vadak és a szelíd emberek.

Az égi rónán nyargalnak szüntelen tova – először a szél s nyomában örök jegyese, az eső. Kettejük egyesüléséből keletkezik a vihar. Aztán nem marad más nyomukban, csak a megnyugtató csönd, a nagy Semmi.

Székelykapu-sor az erdélyi Szejkefürdőn

A csíksomlyói kegytemplom és ferences rendi kolostor

Kisháziné Vincze Julianna

Nem lehetünk mindig ugyanabban a hangulatban, hiszen annyi minden történik velünk, körülöttünk, ami hol vidámságra, hol szomorúságra hangol bennünket. Ezek a hatások – többnyire tudat alatt – rányomják bélyegüket az ember további életére. Az ebben a kötetben olvasható verseim szélsőséges érzelmeket adnak vissza: egynémelyik inkább vidámságot, a másik szívszaggató szomorúságot, megint másokban mindkettő felfedezhető. Mindegyik érzelem belőlem fakadt, nyilván más-más helyzetben és előzmények hatására született, és másról szól – de mindnek valós alapja van. Így formálja hát az élet az embert és – jó esetben – viszont!

Korareggel

Jó korareggel csenget a vekker.
Pattan a pillám: jaj, ez a villám
Mintha az agyba is belecsapna!

Mért kel az ember ily korareggel?
Hívja az ágy még, kellemes emlék
Már csak az álom. Veszni, de bánom!

Jó puha paplan rajtam, alattam;
Kint a hideg vár, fény helyett nagy sár!
Elszaladt nyár, ősz, szép tavasz, nem jössz,

Csak ha telet majd lágy szeled elhajt!
Akkor a vekker már biza nem kell!
Pattan a pillám már korareggel!

A kérész és a harcsa

Élt a Tiszában egy ifjú kis harcsa.
Kackiás bajsza az arcát takarta.
Megleste nyáron a kérészek táncát,
S szívébe zárta a legszebbik lánykát.

Annak is megtetszett rögtön a kis hal.
Szerellem született izzó, forró lánggal.
De mégse' került sor az áhított nászra:
Ezt volt a szép kérész legutolsó tánca.

A harcsa a vízben, a kérész fölötte,
A légből lebegve hullámozott a röpte.
Tudta a kérész, jaj, tudta, mi vár rá!
Csak rövid órára változott leánnyá.

És amikor eltelt a kiszabott óra,
Ráesett kis teste a sebes folyóra.
Nem is mozdult többet. A harcsa nem hitte,
Jaj, dehogyis hitte, hogy holt a szerelme!

Úszkált körülötte, felcsapta a farkát,
De nem bírta szóra többé a leánykát.
Legvégső mondása ez volt a kis halnak:
„Némaságra kötök én most fogadalmat!

Mint ahogy a szívem, kihűlik a testem,
Így gyászolom eztán rövidke szerelmem.”
Elterjedt a híre, vitte víz világba,
Hogyan járt a harcsa a szőke Tiszába’.

S mind, akik csak éltek tengerben, folyóban,
Kis patakokban és aprócska tóban,
Átvették a bűját és nagy fogadalmát.
Azóta nem halljuk a halaknak hangját.

Színes világ

Ez az élet csupa muzsika.
Hallgasd, milyen szép a szavak dallama!
S mintha zene szólna, ha egy mozdulat
Vidám mosolyra deríti arcodat.

*Milyen szürke volna, hidd el, az élet,
Hogyha vége szakadna a zenének,
S vele eltűnne sok színes érzélem!
Énekeljetez hát inkább énvelem!*

Minden jó szó egy virágszirom;
S mire végigérsz a mondaton,
Mintha megszületne egy virágcsokor,
Benne elrejtve egy kedves mosoly.

*Milyen szürke volna, hidd el, az élet,
Hogyha virágok körülöttünk nem élnek!
Színesítsük hát meg ezt a világot!
Neveljünk ezernyi féle virágot!*

Mindahányan másfélék vagyunk.
Akárkikkel nem barátkozunk.
De mint ha zsák a feltjét megleti,
Egy pár jó barátot válassz te ki!

*Milyen szürke volna, hidd el, az élet,
Hogyha barátok körülöttünk nem élnek!
Színesítsük hát meg ezt a világot,
Megbecsülve valamennyi barátot!*

A pipacsunk

Idén nyár elején
Kertünk szegletében
Nyílott egy szép pipacs.
Hagytuk, hadd díszítsen.

Jó-e így? Nem tudom!
Mi lesz majd a sorsa,
Ha elhullik magja,
S tovább szaporodna?

Gyorsan bokrosodik,
Elnyomja a zsályát,
Túlnövi majd hamar
Kertünk sok virágát.

Kevés idő telik,
S uralja a kertet;
Kiszoríthat mindent,
Mit ember nevelget.

Nézzük, nézegetjük
Nehezedő szívvel:
Lesz-e udvarunkban
Piros pipacs-tenger?

Paula emlékére

Kékszemű, szép gyermek!
Alig múlt húsz éved,
Az orosz főváros
Varázsolt el téged.

Azt mondtad: Ej,
Csoda e hely,
Ahol a lélek
Mint a pehely!

Nehéz az élet bár,
Szívednek nincs határ,
S párod mellett – hitted –
Gyönyörű jövő vár.

Két fiú, egy lányka
Életed számlája;
Meg az a sok-sok vers,
Mi szíved táplálta.

Honvágyad nőttön nőtt.
Idegen lett a föld,
Ami most fogva tart;
Fekete már, nem zöld.

Kettéhasadt szíved
Felétől azt kéred,
Maradjon ott, ahol
Életed leélted;

A másik szárnyaljon
Haza, és az otthon
Adja a megnyugvást
Magyarországon!

Menyházi gondolat

Nem rohant a víz, csak csordogált.
Útjában itt-ott egy-egy szikla állt,
Melyen meg-megtört csendes folyása.
Átlátszott görgetett-kavics ágya.
Csak heverték lent a csiszolt kövek:
A víz mozgott, a meder pihent.
Helyenként egy-egy csurgó habja
Apró zuhatagként tarkította.
E nyugalom csendes óráiban
A meghittség csodás érzése van.
A patak gondolataimat viszi,
Vizében feloldja, és elhiszi;
Rájuk bólint a sok lapulevél,
Melyekkel tarkított a mederél.

Néztem a gömbölyű kavicsokat.
Átéreztem, hogy milyen sokat
S erősen kellett összekoccanniuk,
Míg az ezernyi él és felszíni lyuk,
Mely lényüket eddig tarkította,
Eltűnt. Mire a patak elém hozta,
Tökéletes formát mutattak;
Nem volt éle, lapja a sima alakoknak.
Egykori szikla-voltukat már rég feladták,
Nem hozták múltjukból csak lényegük
anyagját,
Amely minden egyébnek ellenáll,
S mert a végső tökéletességre vár,
Csak egymást hajlandó alakítani,
Magából is hagyva a legjobbat hozni ki –
S goromba sziklaformájuk végül
Lágy, tiszta homokká szelídül.
De ehhez kell sok másik kő, kavics,
S hogy hagyja e görgetést maga is.

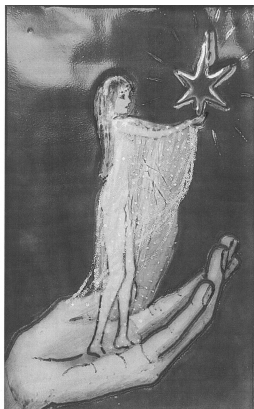
Hogy szeretnék én is sima kővé lenni!
Szép kavicsok mellett csak tovább görögni!
Kacagni, ha néha összekoccanunk,
S tudni, hogy ettől csak jobbak vagyunk!
De félek, hogy síromba kőként koppanok,
Nem belepergek, mint érett, lágy homok.

Aranykapu

Ahogy lebben a függöny az ablak előtt,
Puha, szép anyagán meg is csillan a fény,
Amint átszökik rajt, s a sivár keretet
Gyönyörű kapuvá aranyozza a Nap.

Jegyajándék

Látod-e kedves? Isten is hordoz a tenyerén.
Nem szökik el már életem csillaga tőled!
Átadom néked. Őrizd te magad ezután!
Így becsülöm meg a szót, amit nékem ajánltál:
Mit Isten adott nekem egykor, már téged is illet,
És leszen életem hű szeretőmnek szép jegyajándék.

Kiss Antal

Kiss Antal vagyok, 1950 októberében születtem Budapesten. Nyugdíjasként, egy gyönyörű asszony kíséri életemet, immár több mint 35 éve. Írásaim e tündérnek, kedves kollegináknak szólnak, hétköznapi életek, sorsok, mindennapok történéseiről. Jó érzés az Antológiákban megjelenni, s hinni: van pár gondolatom, mely másoknak is örömet okoz.

Weblapom címe: <http://antalkiss.hupont.hu>

Krisztusi kor

Tartja a hit, krisztusi korban
kell megváltanom a világot!
Mi történik akkor, ha szeretem
magamat, világom váltom meg?

Elértem a büszke krisztusi kort
sikeresen vettem az akadályokat
megküzdöttem szerelmedért, kiteljesült
magánéletem, szakmai sikerem!

A megváltás miként jelenik meg
honnan tudhatom, mi Isten szándéka
elég élnem a világban, egy embert
mentenem s a világ menekül meg?

Nem tudhatom, s választ ki ad?
Hitem magamban, szerelmemben
megtaláltam, megtarthatom
krisztusi korban ez a jutalom!

A párhuzamosak a végtelenben találkoznak!

Az élet, mint száguldó gyorsvonat
halad tova a határtalan világon
életünk ily végtelenbe rohanó sín pár
a párhuzamosak a végtelenben találkoznak!

A végtelen messzeséget csodáljuk
néha egy – egy állomás, bakterház
életek, utasok kik le- felszállnak
a párhuzamosak a végtelenben találkoznak!

Életük megannyi rejtély, találkoznak
elválnak, a végtelenbe sietve futnak
a nagy számok törvénye alapján
a párhuzamosak a végtelenben találkoznak!

Két élet egymást erősíti, kisegíti
az élet kanyargó sínjein a végtelent méri
a múlt idővel dacolva, büszkén haladnak
a párhuzamosak a végtelenben találkoznak!

Nyíló virágra, szépre rácsodálkoznak
kék ég báránnyal versenyt futnak
szívüket edzette izzó fehér tüzes láng
a párhuzamosak a végtelenben találkoznak!

Hatvan év

Hatvan év! – több mint fél évszázad, elszaladt emlékeim tolakszanak a fehér papírra fényes boldogság, megannyi búbánat az álmok időnként valóra válnak

Megkereszteltek, jártam hittanra, áldoztam az ötvenes években, ez nem volt érdem hordtam kék, piros háromszögű nyakkendőt gyermekeim imádták a Dörmögő Dömötör-t.

Nőttem, erősödtem, s tán eszesedtem csonka családban felcseperedtem szakmát tanultam, dolgozni kezdtem anyámat, öcsémet, így segítettem.

Búbájos szőke, kékszemű leány erősítette hitem a szerelemben felhők közt álmok mezejére léptem hittem! – Ő kíséri végig, boldog éltem!

Jött az ébredés, a távolság volt sok félévtized múltán, a szerelem elhagyott meggyötört szívem, lelkem új utakra kelt talált egy földi csodát, messzi idegenben.

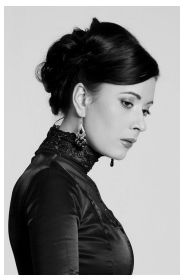
Útrakelt, hozzám jött, szült két gyermeket
harmincöt éve szeretem önfeledten
minden rezdülésem, gondolatom véle közös
hozott megnyugvást:
– véle angyal szállt a földre!

Az idő sodrában nyomot aligha hagyok
megtalálnak fáradt, szürke hétköznapiak
elmúlt hatvan évét ím mérlegre teszem:
egy csodálatos asszony kíséri életem!

A bor

Tokaji szamorodni száraz 2004-es
szívedbe csempésszen békességet
kortya öleljen lágyan, mint szerető kar
ringassa lelked édes dallamokkal!

Koczán Bernadett

Izig-vérig nőíró. Régóta kísért vita, hogy egy igazi írónak, zeneszerzőnek szabad-e férfiasan férfinak, vagy nőiesen nőnek lennie, vagy erőszakolni kell egy semleges karaktert és csak alkotó lehet mestersége szabályaival. A vitát ráhagyva a mindentudó teoretikusokra, magától értetődőnek érezzük, ha egy alkotó egészen megtartja nembeli hovatartozását, amiről végeredményben úgysem mondhat le deformáció nélkül. Nőíró, tele érzékenységgel, az élethez való szorosabb összetartozásban, az ész logikáját rendre feltáró szív döntéseivel. Nőíró és a világot végtelenül meghaladó és azt gyakorlatilag átjáró Isten transzcendenciája mentén gondolkodik, érez és ír...

Az emelkedettség és a konkrétum kettőssége van jelen minden sorban. A történeti és tárgyi konkrétumot, bizonyos fókig átjárja az Isten érintése, arányai a kicsiség mellett is elveszítik súlyukat, és áldássá emelkednek. A szerelem emberi biztatás és égbevezető játék és egy nagy egyetemes békében oldódik fel, és teljesül be.

Az írónő a dolgokat és eseményeket az evilági és transzcendens határterületére emeli, melyben szűnőben vannak az evilági létezés konkrét realitásai. Így lesz az isteni kegyelem adta hitbéli emelkedettség, az istenbe való átvezetés a balladai homállyal is titokzatos költői prózává, mely maga is tett, titok, isteniesülés.

Dr. Gesztesi András, egyetemi tanár

Nem, mégsem engedem el a kezét...

Angyalszárnak borultak rá miközben összekuporodva, görnyedt háttal a keresztet nézte és Istent kérdezte. Nem mondta ki hangosan a szavakat, de kiáltott és kiált a szíve. Félig volt boldog a perce, mert annyi fájdalom és félelem vegyült benne, és egyre csak a miértekre kérte a választ s nem vette észre, hogy a válaszok ott vannak benne, szívének mély és zárt világában, hol egy lélek sétált egykor, s csillagokat vetett annak „sötét” égboltjára.

Mint villámcsapás zúzta egykor ketté kétségeinek beton falait, és darabokra törtek a kemény falak, mert látta, hogy kiválasztott Ő, kit jobbá finomított a bánat, kit hőssé edzett a szenvedés, ki sosem élt életét keresi.

Istennek arca van eltemetve benne, de egy angyal a messzi földöntúli világból leszállt a földre, hogy ásót, kapát, csákányt ragadjon. Egy angyal ki nem nyugodt addig, míg az isteni arcot elő nem hívhatja benne. Érte, miatta testet öltött a szeretet s az irgalom. Egy dobogó szív, egy lábakon sétáló, szárnyak nélküli „csoda” érte esik minden nap térdre, s lekuporodva a világos csendben sikoltó, égő hanggal kérlel...

Atyám... Atyám, mentsük meg őt, hisz jajszava testvértelen, senki nem hallja csak én.... csak én.

Lehajtott fejét emeljük fel! Szomorúan csillogó tekintetébe hintsük el a vörösen izzó parázs melegségét, azt a szelíden simogató derűt, mely szavak nélkül mindenkihez elér.

Kezeit ne engedjük el... érezze mindig azt a meleg érintést, mellyel körülfogtad egykoron a mindenség hatalmas boltjai felett, hol veled, „benned” lebegett. Egykor veled sétált mennyei királyságodban. Fényességedben és szeretettedben úszott a lelke, léte tökéletes volt, de alkotásod a földre kíváncszott, és leküldted őt. Emberi testet, szellemet adtál neki. Választani nem tudott, hisz útját Te már előre eltervezted. Ezer, örökfényű mély szemeddel nézed és vonzod őt.

A föld tartóoszlopai megrendülnek, emberi élete véget ér, a szíve megáll, a teste elporlad, a csókokat nem érezi ajkain, de a lelke halhatatlan, s az örök boldogság, arcod ragyogó fényességének látása a tét. Miattad él! Alkotója vagy és örök fényessége, kiért lelke szüntelenül sóvárog, ahogy réten a virágok, kik a nap fényére és melegségére tárják szét szirmaikat, s varázslatos illatukkal körülengik lényét. Őket megtépázza, leteríti egy vihar, de az Ő szívét még nem tépték ki kebléből a nagy és vad viharok. Egy talpalatnyi föld az övék, de a VILÁG az Övé, az ÉLET az Övé, az ÉLET az Övé hát lássa meg magát a Te tiszta, töretlen tükrödben.

Átkát fordítsd áldássá, erőtlensége váljék erejévé. Fejét hajtsa világleletti, lehetetlen gondolatokra,

mint díszes párnára a boldog s még tudatára nem ébredt gyermek, mert a „lehetetlenek” szépek, mert a „lehetetlenek” benne rejtekeznek.

Lábai alatt az ősz aranyló leple terül el s elindult már az egy nagy igazság felé. Zarándok lelke négy éve botot ragadott, maga mögött hagyván kietlen tájakat az út porában is gyötrelmesen kereste önmagát... most hát Atyám érkezzon meg! Erőssé tette Öt, megy akkor is előre, feléd, ha letaszítja a gonosz, Ő feláll, dobbant egyet lábaival, melyről lehullnak sok-sok év „bánatporai”. Megrázza magát és továbblép! Megy akkor is mikor minden reménye elveszni látszik, megy akkor is, mikor bántják, mikor nem értik, mikor „nem szeretik”.

Én szeretem, önmagáért s a szívébe zárt mély világáért, a csodáért mi benne rejlik. Nem értett, nem látott, de én láttam én értettem, én látom, én értem őt. Lelkében a belőled fakadó **gyógyító és csodatévő** erő szunnyad. Övé Szent Fiadnak ereje, aki csak kezével érintette a beteget és az meggyógyult. Csodatévő gyógyító erőd benne szunnyad, sok év küzdelmei eltemették benne, pedig erre rendeltetett, erre hivatott. Hát érintsd meg őt... s érintésed nyomán terüljön száz sebből vérző és sajgó szívére a bizonyosság és béke fenséges phonikosz-a. Ismerje fel, hogy KI Ő valójában!!! Fedezze fel magában a sok ezer lábnyi mélyben elrejtett „tündér-világát”. Csapjon össze most a föld s az ég életéért, hogy megállhasson majd szentséged fokán.

Szívemben te dobogsz Atyám, tekintetemmel te nézel reá... s kezeim érintése nyomán te közeledsz hozzá. Sóhajtásaimban már lelkem imái, mint dalok csendülnek fel, s nem a keserű fájdalom, hogy nem... nem érhetem el. Hát halld meg ezt a dalt Atyám az ő életének örök szerelmi dalát, melyek tovább és tovább éltetik, halhatatlan örök érvényt szerezve iránta érzett szerelmemnek, mert így válhatok én azzá, akivé az Ő életében rendeltettem.

Csak egy ember vagyok csupán... egy teremtet lélek, de mi szívemben van nem egy emberszeszély felcsapó lobbanása, nem csak egy pillanatra széttároló kar. Örök és múlhatatlan a szerelem mi lelkéhez köt, elvághatatlan kötelék, mely időn és éteren át ível, szivárványszíneket festve az égre, miközben szemei kémlelik a végtelent, a romolhatatlant az örök szépséget, a megtestesülő szeretetet.

Itt van mindez szívemben, titkon, mélyen. Amikor utcákon lépdelek, emberek szemeiben keresem és megtalálom, bármily messze is van tőlem, én látom!!!

Legyek jövőbe vetett reményének hordozója, a békesség szétsugárzó fénye, mert kell... kell valaki, aki kíséri akkor is, ha „messze” van tőle, hogy éljen... **hogy éljen... hogy megélje azt az életet, melyet mindig is keresett.**

A szívet legyőzni nem lehet

Annyi boldogságot nem lehet találni egy végigküzdött életben, amennyit egy átszellemült, mélységes szív teli pillanatban. Engedne már a szív, de még megkeményszik, reszketve éled benne a remény, hogy hátha, hátha mégis, de valami közöttünk áll még.

Aranyszíve a rejtélyek, sejtelmek világa, megfejtteni szinte lehetetlen, mégis feladja a leckét nap, mint nap értelmének, mely legyőzni nem képes Őt, azt a drága, féltett szívet. Ha ezer elv is hangzik fel, semmivé lesz, mert hajtja őt az a földöntúli kéz afelé, amiért dobog, amiért ver, és egyre csak ver.

Lelke, mint szárnyát ingató madár, felfelé akar haladni, de lehúzzák az érvek, a realitások, mert ránehezedik rettenetes undora a világnak, de akkor is, még úgyis csak fel... hol az élet glóriája ragyoghat feje felett, hol megláthatja élete csúcspontját, miközben önmagát kívülről szemlélve gyönyörködik a Mindenségben, az elrendelt végzetben.

Nincs szó, nincs tett, mi megakadályozná ezt az örök, romolhatatlan, tiszta vágyat benne, ezt a végtelenbe nyúló sóvárgást. Felelősség, baj, gondok, „hullám-völgyek, könyveken gyorsvonalként robogó szemek??? Féltre!!! Féltre!!!

Egy szelíd mosoly, egy árva szép jó szó... mire nem képes... felemeli... felemeli ezt a dobogó szívet, mely annyit megélt már, annyi küzdelmet, végtelenbe nyúló könnyeket, a ki nem mondott keserű szavak emésztését. Nem sebződött ám meg mégsem annyira, hogy ne akarna, hogy ne akarna fel és egyre csak fel haladni, oda hol egykor két kézben tartott, a mindenség hatalmas boltjai felé, hol megtelt azzal a Szent erővel, amiért ide leszületett, de ostromozzák még az elvek, az ellenérvek, az árnyék növekedne, de nem engedem.

Kiket meggyógyít, azok további életeteket fakasztanak. Adják tovább azt a királyi üzenetet, mely benne pihen, hogy csodák léteznek, mert Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Egy ember, egy lélek, és belőlük fakad tovább egy vagy kettő, vagy három, és így tovább. Egy életet ment, de mégis százat, mert ők tovább élnek utódaikban, és ki tudja, ki lesz a 100.? Költő, orvos, kis országunk kiemelkedő alakja, és ha nem is tudja nevét, mégis neki is köszönheti életét, hogy megszületett, mert Ő nem csak egy életet ment meg!!!

Mennyi ima, lemondás, áldás, reménykedés, átok, kínokkal teli perc és mégsem... mégsem mondhatok le erről a szívről, mely hamarosan ezer hangszóval zengi ÉLET, mely szívének „kőtáblájába” vési Nevedet!

Legyen továbbra is hősieks akarásom, hogy van megváltás, üdv és bocsánat... csak higgyen... csak

higgyen. Higgyen, mint gyermek az anyai szónak, mint diák a tanítónak, mint a szerelmesek egymásnak!

Élete még mindig olyan, mint a sóhajok hídja, felemelkedik a mellkas és a levegővel kitör az a mélyről fakadó vágy, és a sok sóhajlás egymásba kapaszkodva felér Tehozzád.

Vesse hát le a meghasonlás köntösét, mert egyre nehezebb ez a hitvány rongy ruházat. Kacagó nevetések veszik köröskörül, ám ajkam szelíd imát sutog, miközben árva szívemen egy könnycsepp tör utat. Tisztít ez a fényesen csillogó nedvesség, miközben a Nap velem szemben, s nézem én győzedelmesen.

Érti- e, hogy mi a tét? Vagy vált rántva oldalra billenti fejét, és bezárva szívét, a büszkeség égő tűzé-vel szemében, soraimat olvasva, ősz fejét ingatja, hogy én már megint „csak” ilyen vagyok...

De látom, kísérti őt egy álom mikor „szemére tesszem kezem”, és megidézem benne ifjúságának tiszta és szent álmát. Elindult ezen az álom úton, de egy napon a kétely sebet ütött rajta és eltemette magában ezt a mennyben lelke legmélyebb zugában elültetett vágyat, de kondul benne már az álom-harang! Nem tudott annyi földet hányni rá, hogy eltemetve magában lelke békére lelne. Kondul és kondul a harang, kezem húzza a kötelet, mert ennek az álomnak folytatása bennem kelt életre, és hívom elő benne imáimmal, és végtelenbe nyúló szavaimmal, mert

szeretem... mert szeretem, és a végtelen égboltra festem minden hajnalon.

Álmában látja magát, amikor is egy „kéz” leveszi róla álarcat. Lelkéről a hideg, fehér lepel lekerül, és szíve valami titkos nyomástól majd megszakad és felriad. Ilyenkor érzi a választás nehézségét. Olyan-nak megmaradni, mint a többi ember, kik visszanéz-nek, vesztegelve megállnak, s többé harcba már nem vonulnak, vagy magához ölelve álmát, azt soha el nem engedve a fény harcosának töretlen erejével hadba indulni, és győzni. GYŐZNI az elmúlás törvé-nye felett az „én” büszke öntudatával nyomot hagy-va maga után a világban.

Ki kiált, ha én már nem leszek? Ki harcol, ha én feladom? A béke megnyugtató lágy ölelésével az ő szívére ki hajol? Hány álomgyűrű kell még, hány nyári estének kell tovaszállnia, mire kinyitja szívét, mint egy ablakot?

Így hát elrendelt végzetként küzdök én álmiért, mert Szentek, mert többek, többek, mint amit valaha akárki megálmodhatott magának, mert égiek, mert öröktől fogva ez az ő elrendelt sorsa, mert ez az Ő életének örök szerelmi dala... éneklek... éneklek én, s könnyeimen át is zengem, amíg csak lehet... amíg lelkemből fakad, mely őt hűtlenül el nem hagyja.

Szerelem... kétségek tavában úszva is hiszem, hogy Ő az én végzetem. Végzet, melyben hitetlen-kedve szemléli magát, hogy „nem... nem lehet, nem lehet, hogy valaki így szeressen”... de még e hitetlen-kedő gondolatokat megérezve sem mondok le róla,

hogy felemelkedjen oda, hol most, ebben a pillanatban járok, és talán én lehetek az, ki visszaadja szívének ellopott fényes, tiszta kincseit.

Zúgva rontok hát ezer gáton át, ökleimet már szinte véresre verve szívének ajtaján. Minden perc utolsó, vagy első talán? Nem tudom, de nem adhatom fel, mert ugyan benne eltemetve, de bennem égig élte az ő álma önmagát. És én győzők, mert én „belé” nézek nap, mint nap, a napsugár szemével, és látom benne, a megmentett életeket.

Az örökkévaló csendességgel simogatom most, hogy figyeljen jobban a mélység szavára, hogy lássa szebbnek az eget, hogy hallja a virágok neszét, amint széttárják szirmaikat, s szívében az áldott mennyei muzsikát életre keltve zengje a fény harcosának himnuszát... mely ha felcsendül, a létező összes tornyokban elnémulnak a vészharangok, a hegyek-völgyek felett zúgolódó szelek a sziklák fokain hirtelen megpihennek, a háborgó, hatalmas hullámokat vető tengerek elcsendesülnek, szívemnek dobbanása egy pillanatra megáll, elnémul a világ, és Isten mosolyog az égben.

... és ekkor... és ekkor... merengő szeme csak tágul a sziporkázó csillagokat nézve, mert látja, hogy minden csillag egy-egy élet, és mindegyik az ő vérrokona, melyekért Ő ide leszületett és **MEGMENTETT.**

Jelen vagy

Dallamos nevetésed köszöntött ma reggelen,
Kezeidet felemelted, mint önfeledt gyermek,
És érezhettem lelkedet, ahogy az,
Az isteni szeretetben beteljesülhetett.

Földi életed könnyei arcodat hófehérré tették,
És felém fordulva nevető tekintetedben
Olyan mosolyt ragyogtattál rám,
Melyet életed nyomorúságában sosem találtál.

Kísér jelenléted, két karommal ölelnélek, s mikor
Megteszem, lüktető szereteted dobban bennem.
Ahogy elengedlek, te újra magadba ölelsz,
Kíséred lépteimet, és el, többé nem engedsz.

Arcod ragyogásánál, már csak ruhád fénylik
Jobban, az, melyet Isten Fiának vére tisztára
Mosott, s mellyel mennyei Atyánk felruházott.
Így vársz reám, lelkünk otthonának kapujánál

Tudod milyen az?

Tudod milyen az, amikor egy tekintet körülölel?
Milyen mikor egy emberi lélektükörben megjelenysz,
S az visszatükröz neked egy szépet,
Mit csak tebenned lelt meg?

Tudod milyen az, amikor egy hang ismerősen
cseng?
Felkapod a fejed és figyeled...figyeled...
Tudod milyen, mikor meghallod, s hallani akarod
akkor is,
Mikor nem hallhatod?

Tudod, milyen egyedül ágyban heverni,
És forgolódva egy tekinteten merengeni?
Tudod milyen egy mozdulatot örökre megjegyezni,
És azt újra és újra felidézni?

Tudod milyen felfedezni egy kéz lassú mozzanatát,
A száj finom vonalát, ahogy a szavakat formálja,
És akaratlanul is feltárnak a lélekből valamit,
Mely rejtekezni szeret, de most a szavakban megjelent?

Tudod milyen átsuhanni a világ egy apró terén,
S ott megpillantani valakit,
Aki csupán léteével bearanyozza életed szürkülő napjait,
Majd megremegve továbbmenni, de gondolatban
előtte megpihenni?

Komáromi János

A versek léteznek,
mindig is léteztek
és mindig is létezni fognak.
Ők a Végtelen harmóniájának megnyilvánulásai.
Időnként belém akad egy-egy közülük,
összekeveredik a saját érzéseimmel, gondolataimmal.
Ilyenkor egy rövid időre megjelenik a készletés,
hogyan ezt a végtelenül-személyes elegyet megörökítem,
diktafonra mondjam, papírra vessem,
számítógépbe billentyűzzem.
Ha nem teszem meg az egész szétoszlik, elillan.
Többnyire megteszem...
Ezekből a versekből hoztam néhányat.
Bennük van a személyiségem által kissé eltorzított
Végtelen.

ahogy a...

ahogy a Napba zuhanó üstökösök
szórják szét végső sóhajukat
éppen úgy voltál nekem az utolsó menedék
ahogy az éjszakai égboltra felfestett csillagok
olvadnak a hajnal tűzébe
éppen úgy olvadt fáradt lelkem is tebeléd

ahogy a fűvön szétszórt angyal-könnyek
lebbennek láthatatlan táncra a napsugaraktól
éppen úgy tetted könnyűvé sorsomat
ahogy a szomjas föld magába issza
tikkadt-nyár záporának patakzó verítékét
éppen úgy tetted valósággá imádságomat

ahogy a vándormadarak ájultan-zuhanó röptében
benne van az örökké hazavezető út üzenete
éppen úgy voltál mindig a végső cél
ahogy a végtelen számtalan végesre bomlik út közben
és részekből tapasztunk tört-egészeket
éppen úgy lettem teljes amikor megjöttél

ahogy a hallgatók Őr kitölt minden ásitó teret
elnyel minden létezőt és meg is teremt
éppen úgy oldottuk fel... és alkottuk újra Önmagunk
ahogy anyag és energia egymásba
végnélkül átlényegül
mert az isteni-kódok ritmusára lüktet a Létezés
éppen úgy változunk... és mégis Egyek maradunk

elveszek

nem hiszem
hogy bármi lennék
vagy lehetnék
a végtelen napi törmelékei között botladozva
folyamatosan elveszek újra
meg újra
és míg bennem egymáshoz bújva ölelkeznek
az inak
az izmok
az erek
addig én még létezni is alig merek

nem tudom
amit talán kellene
vagy illene
olyan sok kell az ostobasághoz
ami magához láncol
és ölel
ha egyszer elkapott többé el nem enged
rabja vagyok a közönynek
a félelemnek
és a rendnek
béklyóba kötött szabadnak hitt életemnek
elveszek
ha meg voltam is valaha

majd megleszek
ha felettem kigyúl a megérkezés sápadt-fényű csillaga
és elég mélyen belém égett a "mindig tisztán" billoga
nem lesz már haza
szétterül létem végtelen térben és elfogyó időben
kívül
belül
és köröttem
egy sóhaj a végtelen:
Megjöttem...

síneken futott

síneken futott el az éjbe
gyomrában millió élet száradt
nem hallottam a kiáltásokat
pedig mondtam volna imát százat

mást nem is tettem volna
csak néztem volna tehetetlen
ahogy gyűlik a közöny egyre
és a sok halott mind temetetlen

érdemtelen szégyenem így is érzem
én sem vagyok különb mint mások
csak egy ember vagyok a földgolyón
megbocsátást nem is várok

én nem tudom

én nem tudom hogyan lehet
az égről félretolni a felleget
én nem tudom miért van az
hogy mindent átfogalmaz
amikor egymásra téved a kezünk
és huncutul megcsillan a szemünk

én nem tudom hogyan lehet
a szívemből elűzni a félelmeket
én nem tudom miért van az
hogy van nap ami nem irgalmaz
amikor a létezés nagyon elnehezül
lelkem mindig hozzád menekül

én nem tudom hogyan lehet
találni értelmetlen feleletet
én nem tudom miért van az
hogy a kérdés nem irgalmaz
amikor a bizonyosság bizonytalanná válik
lelkedből akkor is érzem: nem csak halálig

én nem tudom hogyan lehet
megtalálni az igaz-szerelmet
én nem tudom miért van az
hogy az élet mégis megjutalmaz
amikor pedig arról nem is tehetünk
...hogy annyira szeretünk

haza vezet

minden érzés
minden lépés
haza vezet
minden békés
minden szép és
haza vezet

merre kéne indulnom
hogy gyorsabb legyek
merre kéne indulnom
hogy veled legyek
merre kéne indulnom
hogy mielőbb lássalak
merre kéne szaladnom
hogy karomba zárjalak

minden kérdés
velem lép és
haza vezet
minden kérdés
választ kap és
haza vezet

merre kéne indulnom
hogy gyorsabb legyek
merre kéne indulnom
hogy veled legyek

merre kéne indulnom
hogy mielőbb lássalak
merre kéne szaladnom
hogy karomba zárjalak

minden nézés
tűzben égés
haza vezet
minden késés
fájdalmas és
haza vezet

merre kéne indulnom
hogy gyorsabb legyek
merre kéne indulnom
hogy veled legyek
merre kéne indulnom
hogy mielőbb lássalak
merre kéne szaladnom
hogy karomba zárjalak

csak egy lépés
csak egy érzés
mégis haza vezet
csak egy szív és
csak egy lélek
mindig haza vezet

lehettek volna

ragyogtak a képen a fecskék
ahogy a hazautat keresték
lehettek volna verebek is talán
ha úgy lett volna megmondanám

mondva-csinált veszélyekkel riogattak
szóval vetettek és szavakkal arattak
lehettek volna hősök is talán
ha úgy lett volna megmondanám

legyőzték a fenyegető ál-szörnyeket
nyakunkra ültek az álnok győztesek
lehettek volna szerényebbek is talán
ha úgy lett volna megmondanám

igazat már soha nem mondtak
ha kérdeztek akkor is hazudtak
lehettek volna őszinték is talán
ha úgy lett volna megmondanám

másokra álltak akik alacsonyok voltak
de közben másokra nem is gondoltak
lehettek volna hálásak is talán
ha úgy lett volna megmondanám

senkik hívták magukat valakinek
semmiségeket neveztek valaminek
lehettek volna tehetségesek is talán
ha úgy lett volna megmondanám

félni kezdtek kik rég szabadon szóltak
mindent látó szemek most becsukódtak
lehettek volna bátrabbak is talán
ha úgy lett volna megmondanám

csendbe némultak az éhező szájak
"más is hallgat miért én kiabáljak"
lehettek volna hangosak is talán
ha úgy lett volna megmondanám

gondolatok feszültek hazudott valóságnak
nem találtak több utat az igazságnak
lehettek volna kitartóbbak is talán
ha úgy lett volna megmondanám

senki nem tudta kitől mit várhat
senki nem tudta ki mivel árthat
lehetett volna bizalom is talán
ha úgy lett volna megmondanám

vegetáló roncsok egymásra gyanakodtak
egy-egy sovány koncert össze marakodtak
lehetett volna ez az egész mese is talán
ha úgy lett volna megmondanám

valahol még mélyen élt a remény
hogy egyszer véget ér az a gyász-költemény
lehetett volna valósággá is talán
ha úgy lett volna megmondanám

megfakultak a képen a fecskék
már csak a menekülést keresték
maradhattak volna verebek is talán
ha úgy lett volna tovább nem mondhatnám

lezuhant

botladozva bukácsolt a Nap
végül lebukott a fák mögött
rázuhant a tájra a koromfekete-sötétség
még valami füstszag is gomolygott mindenfelé
mintha kialudt petróleumlámpa fénye lobbant volna el

azután lassan kezdtek visszatérni
halovány-sötét foltokká érni a környező tárgyak
a fák, az utcák, a házak
még a színek is mintha vissza-ragyogtak volna
megfakult-sötéten fel-fénylettek az éjbe bújva

lassú lüktetésbe kezdett a szuszogó világ
szinte hallani lehetett az álmok dallamát
egyenletesen hullámozott az aléltan-elnyúlt létezés
lélek-harang ütemére kondult az érverés
csillagok és idegek összekapcsolódtak

egyetlen takaró alatt rejtőzött el minden létező
egyetlen lélegzet emelte és süllyesztette a mellkasokat
egyetlen álmodott a Mindenség
az egyesülés szeretete árasztotta el az égi-partokat
nem volt többé Külön...
...csak Együtt-gondolat

mint madár

mint mikor a madár már ködös-messze repül
az ág a súlytól szabadultan fel-le lendül
mint tél emléke a hirtelen támadt tavaszban
úgy olvad el minden rossz kedves szavadban

sok cifra-trilla hangzik az üressé vált térben
színes tollak ragyognak még gyermekek szemében
minden baj oldódik érintésed aranyától
szemed fénye csillan ösztönös vágy parancsától

bár már nincsenek
de még érezni
még látni
még hallani őket
azt a sok nyomot amit a Semmiben hagytak
ami által bennünk mégis megmaradtak
mert valamit a lelkünkbe loptak
valami szépet
valami létezés-émléket

a Tiédet

az enyémet

mint pendülő húrokon

mint pendülő húrokról szabaduló dallam rezdülése
oszlatja el a mindenség borús árnyait
úgy ragyog fel egemen Napod
mint természetes mozdulatba zárt hajnali ölelésed
űzi el a fojtogató éjszaka üres mélységeit
úgy indul új erővel napom

a csend néma hangokkal telik meg
mozdulatlan mozdulatok töltik ki a teret
és köröttem hallani vélem hozzám vezető léptedet
nincs vágy ami erősebb volna a szeretetnél
nincs szó ami bölcsebben szólna szemednél
nincs ígéret és nincs fogadkozás
nincs hűség és nincs ragaszkodás

két Eggyé forrt lélek
többé már nem hasadhat
két egyesült élet
örökre Egy maradhat
számtalan a test
de számos a lélek
csak amíg Te
én is addig élek

mert a Mindenséget
ilyen kapcsok tartják egyben
egyesült lelkek
...külön testben

nekem a tél

nekem a tél nem ismerősöm
de a nyár sem haver nagyon
tavasszal a szívem rezzenetlen
és ősszel sincsen semmi bajom

ha fagyos szél zúg nem vacogok
nem éget rák-vörösre a Nap
andalogva nem sétálok
az őszi-téli fák alatt

egykutya ha esik ha fúj
vagy ha ragyog a napsugár
nekem mindegy
augusztus vagy január

nincs virágos jókedvem
az illatos tavaszi kikelettől
nem futok rémulten
a viharos fürgetegtől

mindegy nyárban
vagy télben járok éppen
csak szerelmed
kísérje a léptem

sarki lépcsőkön

sarki lépcsőkön a hajnal meg-megáll
elidőz kicsit, valami jelre vár
kábult fejét lehajtja még
de már hallja, ahogy hívja az ég

odébb gördül az összegyűrt papírlap
nem látja senki rá tegnap mit írtak
betűk és szavak, koszos üzenetek
hírekbe csomagolt átkok és álnok köszönetek

néhány lépés a parton még tegnapról ott maradt
a vizek felett lebeg pár elröppent gondolat
néma-nyugalmú fák őrzik a ködöt
hűvös hullámok ölelnek sodródó farönköket

koszos sarokba bújt el a reggeli szél
reszketve didereg és magában beszél
suttog az éjről szégyenlős titkokat
senki más nem hallja mégis jól mulat

sarki lépcsőkön feltűnik az első ember
álmok foszlanak le róla, kezdődik a reggel...

sietve érkezik

sietve érkezik hozzánk a csend
még ott leng a fejünk felett
az eltávozott nap néhány mondata

valami furcsa kábulatban ülünk
miközben szemünk már nem látja az árnyakat
és lassan mindent átítat
a lezuhanó éjszaka illata

sietve álmoképek járnak körbe
és mint görbe tükörbe-torzult alakok
eltűnnek hirtelen csak Te meg én maradok

furcsán lebegve a múltó nap visszfényében
narancs-vörös fénykévében lobbanunk újra lánggra
miközben az elmúlásra vetünk árnyakat
és járjuk a bizonytalan élet-táncokat

sietve lebben a mohó sötét
és az elmúlás körét összezárja köröttünk
hát most végre újra megjöttünk

ránk kérgesedik a csend
de a közös burokból fények gyúlnak
egymásba simulnak létezés-energiáink
és felgyúlnak újra meg újra szeretet-fáklyáink

simula

simula-simula

szív a testbe
fabula-fabula
minden este

foroga-foroga
napraforgó
legyena-legyena
'zéletünk jó

lebegott-lebegott
fenn a zászló
semminincs-semmi-
nincs
csak egy jelszó

szájjonee'-szájjonee'
ami rossz vót
jöjjönmá'-jöjjönmá'
csuda jó bót

nemkella-nemkella
'zósdi régi
boldogság-boldogság
földi-égi

simula-simula
test a testhez
lelkesa-lelkesa
lelketlenhez

miajó-miajó
van ki tuggya
énveszem-énveszem
van ki lopja

felforra-felforra
'zember vére
valami-valami
csend is kéne

ilyena-ilyena
'zéletünkma
mennyéma-mennyéma
el a francba

legyenmá'-legyenmá'
szent a Béke
elégvót-elégvót
itt a vége

vissza hozza

vissza hozza egy-egy illat a régi estéket
amikor még ott égett a konyha asztalon
az a petróleum lámpa aminek üvegén a korom
egyre halványodó csíkot rajzolt
és azon a nyomon felszállt a láng és a füst
az árnyékok meg sárgán imbolyogtak a falakon
az éjszaka sötét volt azokon az estéken
csak ez a lámpa pislákol
és a messzeségben egy kutya ugatott valahol
tétován lebegett a hang a házak között
majd szétoszlott és az újra lezuhanó csendbe
beleszövődött a sparheltből
a kukorica csutka pattogása
ahogy izzón élő-lélegző meleggé változott
és fénye megült kipirult arcomon
a lámpa és a sparhelt sápadt fénye
a szoba közepén találkozott
összefonódott és meghittséggé változott
ilyenkor a közeledő éjszaka sem riasztott már annyira
pedig gyakran egyedül vártam haza
a munkából érkezőket
és a fáradt felnőttek csak keveset szóltak
betakartak és aludni mentek ők is
de a lámpa fénye tovább őrizte azt az estét
gyakran egészen hajnalig
amikorra az izzó csutka-rúdból már eltűnt a forróság
és csak a szürke-fehér hamu maradt
és érintésre szétporlott

mint az elmúlt pillanat
mint azok az esték amiket vissza hoz egy-egy illat
...
ezek a képek örökké váltak
és folyton rám találnak
mert valahol benne vagyok minden régi lángban
minden vörös-sárga izzásban
a lámpa fénye itt lobog bennem
és ma már én őrzöm a meghitt együttlétet
...most is...
amikor hirtelen sötét lett
...
csendben pislákolva várom a hajnali derengést

sodort a szél

sodort a szél
csak mentünk az úton
arcunkra festve a mosoly
nem hittük volna akkor
hogy néhány év múlva
szentté változol

ölelő karokkal
egymást melengettük
ha éjszaka belénk mart a fagy
senki nem álmodta
hogy eljön az idő
mikor még az éj is magunkra hagy

nem voltak szépek
és ismeretlennek tűntek
a didergő ébredésekbe zárt reggelek
de tudtam
ha most idegennek is látszol
majd kitisztul a fejem és újra Rád ismerek

ma már értem
hogyan azok a leplezetlen-harmatú
didergő-reggelek őrizték a valóságot
náluk őszintébbet
– bár folyton keresek –
azóta sem talállok

igaz volt a sápadt közöny
a jéghideg érintések
meg a szomorún-lázadó tekintet
de az előtűnő kapzsi düh is
amit akkor elfogult lelkem
csupán fájdalomnak tekintett

engem most is sodor a szél
Te pedig beálltál a sorba
ahol kenyér is jut, nem csak néhány morzsa
mégis ha szemedbe nézek
amikor néha találkozunk
látom, hogy hiányzik neked amiről akkor álmodtunk

sötétben

sötétben fürdik meg a napsugár
sötétben amíg ránk talál
és felragyognak a fények újból
és előbújnak a féreglyukból
a csillagok
ott ahol Te vagy és én vagyok
mert mindig úgy kezdődik a nap
hogy a napsugár megsimogat
egy virágszirmot a szélben
és én arra kérlek szépen
hogy ölelj még
amíg az éjszaka
itt van és nem megy még haza
mert a fény eltöri az álmokat
és minden zugot átkutat
hogy ránk találjon
egy ringó álom
ölében
a sötétben
a sötétben...

villan

villan egy lobbanó csillag az égen
szakad a szövet a kézben
felhasad a padlóra esett idő-kapszula
nyelv alatt olvad az öröklét-ampulla

villan a fény a rozsdás pengén
munkába kezd az eldurvult gén
agyállományban szaporodnak az üregek
józan gondolatok ernyedten csüngenek

villan a szemben az értelem még egy utolsót
ácsolják a józan ész számára a koporsót
nem lehetsz bátor és győztes is egyben
nem lehetsz név a történelemben

villan a láng és ég már a máglya
munkádra vár a rabszolga gálya
sok-sok évet lehúztál már csendes hallgatásban
rendíthetetlen part a sodró áradásban

villan a kés felemelt kezében
az ösztönnek ellenállni most már lehetetlen
minden határt túllépett már a pökhendi törpenép
sárral bekenve a szentnek hitt jelkép

villan és kialszik végleg a tűz benned
nincs már mit várnod és nincs már mit tenned
egy szikra bújik meg valahol lelked mélyében
egyszer majd tündököl az igazság fényében

voltak akkor

voltak akkor bennünk valami nyári
látomások és az állomások
szürke peronja gyakran intett
búcsút távozó lépteinknek
éreztük ahogy bekerített
a dohogó mozdony fekete
füstjéből a szívünkig hatoló
kesernyés mondanivaló

voltak akkor velünk valami nyári
dallamok és a lábnyomok jöttek
utánunk bármerre is mentünk
de mi senkit nem követtünk
mindig azt tettük amit szabadon
kedvünk szerint tehettünk
dalolva léptünk egymás mellett
és őszintén szerettünk

voltak akkor nekünk valami nyári
fényeink és felnövekvő kétségeink
akkor még elporladtak mind
tisztá szívünk lángoló hitében
rossz éjszakákon sem álmodtunk róla
hogy elmerülünk a megalkuvás vizében
megtagadjuk az őszintén-tiszta nyarakat
...és utánuk semmi sem marad

voltam én

voltam aprópénz a zsebben olyan, mint a többi
kopott, zörgő, apró kis semmi

voltam ablakon beröppenő lepke
könnyed-rebbenésű, leszálltam kezedre

voltam nyári zuhogásban egy a millióból
nagyot kortyolhattál tiszta, hűvös csókból

voltam csiklandó hajszál bőröd titkos rejtekén
vágy-mosoly ajkadon és mögötte én

voltam andalító nyári éjszaka
amikor a szélnek is szerelmes az illata

voltam gyönyörbe-fordult fájdalom-remegés
megsemmisülve-születő, felszakadt üvöltés

voltam egyenes számtalan görbe között
aki szabaddá tett miközben megkötözött

voltam az az álmod amiről nem is tudtál
tudtad, hogy rabbá teszek, de el nem futottál

voltam és vagyok az egyszerű valóság
soha le nem róható szerelem-adósság

voltam és leszek titok önmagamnak
azt tudom csak, hogy Téged akarlak

a mosolyt őrizd

elenyésznek gördülő-idő örök-percei
csak annyi marad
mint kesernyés füst nyomán
hiába-száradó könnyek a szemben
mégis kitörölhetetlenek szilánkokra hasadó életemben

csenddel beszótt emlékképek
lassan fátyolossá váló régi-égi fények
a földről már távolodó
még visszanéző páros-lélek
üzen most nekem:

hagyd a bús-szomorú emlékezést
felejtsd el az összegyűlt fájdalmadat
mind csak a Lét harmatcseppjei
a Lét alkonyán belőlük semmi nem marad

csak a mosolyt őrizd
csak arra vigyázz
égesd múltat-őrző örök Mindenség falára:
a szerető-lélek sohasem marad magára

egybefonódik most
mi szétszakadni látszik éppen
a távolság semmivé lesz
a megtisztult fényben

Kovács József dr.

Elindulnék, de merre? S már illan is a kérdés a sűrű végtelenbe. Hátamon a zsákom, benne néhány ölelés, és megannyi álom. Fáradtak az álmok, s konok minden átok. De van benne még más is. Kitartás, robot meg vágys, s hogy őszinte legyenek, nem tudom, velük mit csináljak. Elhagynám a zsákom, de nincsen olyan má-

kom, hogy bármely nyomorult tovább cigölje azt.

Ezért aztán cipelem én. Cipelem reggel, cipelem délbe', s ha nem szánsz meg Uram, betolom mind, egy álmatlan éjbe. Így aztán fáradt minden. Mert úgy kezdődött a dolog, hogy fáradtan jöttem. Tán' fáradt volt már jó Anyám is, amikor megszülettem. Fáradtak a hajnalok, még egyre morzsolnak a tegnapok. S hogy tudd, ez az élet hordaléka. Mert hordaléka, mindennek van. Néha sár, néha közöny. Megfordulok, körbenézek, fáradt minden mozdulat. Anyám még teszi dolgát, s én már csak egy darab történelem vagyok.

– Keresd az utat – az ítélet így szólt! S én keresem az egyetlent, az igazit, de az Abszol-út mindig ködbe vész. Vagyok, aki vagyok! Alkalmatlan egy jobb jövőre, a mihaszna múlt meg minek?

Mert fáradtak az elmúlások, s a vétlen érkezések.

Mostanság szelíd hant a párnám, s ha tudnám, kitálánám.....egyszer majdcsak én is hazajutok.

A kisperesti platánfák alatt

Ott sütött a Nap rám először
Ahol átok vert minden falat
Félárvának csúfolt mindenki
A kisperesti platánfák alatt

Nem is tudtam, hogy ki az Apám
Valóság vagy múló pillanat
Duplán szeretett az én Anyám
A kisperesti platánfák alatt

Néha csentem, vagy füllentettem
S porba rajzoltam álmomat
Így éltem klottgatyás életem
A kisperesti platánfák alatt

Gyermekké szentelt az esővíz
Ha féltem, Anyám karja takart
Hát nem is fájt semmi oly' nagyon
A kisperesti platánfák alatt

Gyorsan múltak a gyermekévek
Lelkemre néhány lábnyom tapadt
Mint súlyos koloncot cipeltem
A kisperesti platánfák alatt

Bizony eltelt néhány forró nyár
A téli szél mindent felkavart
Már lányok ajkáról álmodtunk
A kisperesti platánfák alatt

Tiszták voltunk és ártatlanok
Nem gyötört se bűn se bűntudat
Ha átfontuk a lány derekát
A kisperesti platánfák alatt

Ami álom volt oly sok évig
Mi is felnőttünk egy éj alatt
Ma sem adnám azt semmi kincsért
A kisperesti platánfák alatt

Mert hisz' kitárult egy új világ
S mi' szálltunk, mint a gondolat
Egyik csodától a másikig
A kisperesti platánfák alatt

Kevés gondunk is csak annyi volt
Hogy hordjunk farmert de kopottat
Megtoldottuk egy bőrpapuccsal
A kisperesti platánfák alatt

Szélben lobogott hosszú hajam
Néha megalázták álmomat
Hát szétmorzsoltam néhány könnyet
A kisperesti platánfák alatt

Kopott ingemet de szerettem
Büszkén viseltem a foltosat
Azt gondolták, hogy ez a menő
A kisperesti platánfák alatt

Keményedett a múltó idő
S ablakra köpte sorsomat
Kocsmázgattunk még egynéhányat
A kisperesti platánfák alatt

Elmúlt csendben a gondtalanság
Valami talán el is szakadt
Húzó az igát azóta is
A kisperesti platánfák alatt

Valamit keresek mindenütt
S nem hagy nyugton a gondolat
Hogy ott maradt az ifjúságom
A kisperesti platánfák alatt

Krasznay Piros

Nevem: Babtisza Zoltánné

Írói nevem: Krasznay Piros

1970. 01. 23.-án születtem Budapesten

Szeretem, ha örömet okozhatok embertársaimnak,
szeretteimnek.

Olyankor írok, amikor "muzáj." Magától jön az
ihlet, és akár az éjszaka közepén is tollat ragadok.

Ithaka

Ithakára menet,
egy csapat
szürke delfint láttam.
Örömben majdnem
görög táncot jártam.

Versenyt úsztak,
a kalózhajónkkal,
A kapitány hívta őket,
búgócsiga szóval.

Szépséges Ithaka,
te görögök gyöngyszeme.
partjaidnál jártam,
s a lelkem nem tudott
betelni vele.

Partjaidnál a tenger
ezernyi kéksége,
a természet csodája,
szikláid csipkéje.

Nyugalmat árasztasz,
e feszült világba,
Odüsszeusz szülőhelye,
szent Ithakája.

Szerelemtől részegen

Szerelemtől részegen,
Fekszem az ágyon és élvezem,
Forog a világ, forog velem
Csak fekszem az ágyon és élvezem.

Ittas vagyok,
de nem a vörös bortól,
mámorom édes,
de nem a cukortól.

Szerelemtől részegen,
Fekszem az ágyon és élvezem,
Forog a világ, forog velem
Csak fekszem az ágyon és élvezem.

Forró a csókod,
Felpezsdíti vérem,
Forró az ágyad,
Benne vagyok éppen.

Szerelemtől részegen,
Fekszem az ágyon és élvezem,
Forog a világ, forog velem
Csak fekszem az ágyon és élvezem.

A gyökereid határozzák létedet

A gyökereid határozzák létedet,
nélkülük nem élhetnéd az életed!
Homályba vész, fejedben a messzi rég,
alakítja tetteid egy régi kép!

Szokatlanul csendes ma az életed,
gyökereid eltépnéd, de nem lehet,
röghöz köt az újtól való félelem,
Jut neked-e holnap is majd élelem?

A tudáshiány megbénítja létedet,
A melóhelyen azt mondják majd ég veled!
Kezeiddel markolsz majd a semmibe,
Megkérded majd: – hogy jutottam el ide?

Éhség

Kín mi elcsigáz,
Koldusa a fájdalom
Ha ezt érzed, -élsz.

Az egyén

Az egyén nem más,
mint a kollektív tudat,
egy picinyke testbe zárva.
Mely test gyökerei által,
szívja a tudást önmagába.

Nem mindegy a talaj,
melybe gyökeret ereszt,
ha a mag szikes talajra hull,
az egy hatalmas kereszt!

A jó talaj, a tudás fája,
virágzik rajta az öntudat virága.

A szerelem az süket

A szerelem az süket,
A szerelem az vak,
A szerelemben ócskává
válnak a szavak.

A szerelem az éltet,
A szerelem az jó,
A szerelem mámore
Az neked való.

A szerelem az éget,
A szerelem az fáj,
Az ösztönöd súgja,
Hogy mit csinálj.

Lötyög a gatyám

Lötyög a gatyám, hurrá,
Hiszen ismét fogytam már.

Lötyög a gatyám,
Mert nincsen dohány.

Zsíros deszka vár, ma rám
Az lesz majd a vacsorám.

Az adórendelet
Így óv engemet.

Nem engedi meg, nekem
Hogy én túlsúlyos legyek.

Az adórendelet
Így óv engemet.

A bölcsek köve

Napot és utat,
Ma arannyá változtat
A bölcsek köve.

Lakatos Tibor

A magánynak nincs nemzetisége.

Szabados életformád Műcsarnokában
nem leszek ritkán csodált festmény.

A szerelem olyan, mint a
Világegyetem. Van kezdete,
de előtte nem volt semmi.

Az adott szerelem: érdem.
A kapott szerelem: kegyelem.
Mind a kettő, együttvéve:
a kiválasztottság.

Mindenkihez

Kapkodnál, de már hiába, sajna.
A csömör ölel át, s az émelygős romantika.
Még lesz idő, midőn
mindened meglesz, de hiába várnál,
mert már mindened fáj:
sok romantikus srác helyett egy realistát.

Az életkedv-generátor

Négy éve, hogy melegítéd szívemet.
Az égboltot túl vastagon színezed.
Képzeletem repülő fölé viszed.
Amíg élek, örökké benned hiszek.

Költészet és rendeltetés

Fűzfaerdőben ritka a jegenye.
Sivatagban ritka a kút.
Nők szívében nem fér meg egy hülye.
Így visz föl az égbe az út.

Rejtett fohászkodás

Hiába a társaság,
hiába a nyakék.
Hiába a lilára
festett szemkörnyék.
Szemed kékje még
mindig a régi.
Már ami a hullám-
hosszát illeti.
De már megtanultam
viselni a poklot.
Hajunk már fekete,
mint éjjel a lombok.

Variációk osztálytalálkozóra (V.6.)

Szegény, kardos költő,
állj a sor végére.
Villantsd meg a lelked,
hogy vegyenek észre.
S mire a többiek
elkopnak, rutinból.
Ne aggódj, mindjárt kapsz
te is, a puszból.

Milyen messze van még?

A földön kell repülni, elterülni,
beteljesülni, s egyesülni.
A szerelem olyan mesterség, amelyet
intelligencia nélkül kell űzni.

Kiiktatva a máskor jó illemeket,
S a bámuló tekinteteket.

Elvakultan, s illem nélkül.
Nem félve a fénytől, s a sötétségtől.
Kiiktatva a bámuló tekinteteket.
Különben az egyik fél az áruló,
s megette a fene az egészet.

Falhoz ragadt szerelem

A követelmény eresztett el,
s a követelmény enyészett majd el.
S a kettő között a tanulásba fogódzol.
Porból voltál, porrá leszel,
s a kettő között a porba rogyj le.
Hozzám, s ott csókolj.

Ellentmondás által lelakatolt dimenziók

Nem is olyan buta ez az Isten.
Tudja a négy dimenzió képletét, amit mi nem.
Ha úgy se mondja el, s tart minket csak
úgy megtűrtnek.
Akkor miért teremtett kíváncsira bennünket?

Csak egy kavics

Ha az alkotásnak vége,
és az ukrán felhők széle
elér a bújdosó Napig,
nem ér majd az neked annyit,
hogy tervekkel bokrétádban,
verset tégy a borítékba,
s ok nélkül lelkesedni tudj.
Mert, ha korán bővölgeted,
nem sokára kövön kezded
kémlelni a helianthust.
Zavartalanul forog az
önbüntető mechanizmus.

Honvág

Minél messzebb került a hívogató fény.
Annál tisztább lett a kattogó gépben a kép.
Krónikus lány-hiány.
Majd elmúlik, aztán meg újräjön.
Ismét elmúlik. Akár az élet.
Ilyen minőségű élet nem lesz több.
Bírd ki addig azt a néhány évet.
Ha szeret a lány, akkor ő az otthonom.
Ha meg nem szeret, róla lekopom.
Szerelmem tárgya nem cserélődő.
Nem vagyok makacs, de egy élet, egy nő.

Nehéz az út

Az élethez kedvem nem mindig nagy.
Az élet engem magában még mindig
Mint valami zárványt: bent tart.
Alig volt még dolog, míg te az Isten vagy.
Ki az életből bármit is ki nem hagy.
Az élet a titkait,
Még ha ezer virág is nyílna itt,
Az az egy míg titkát megtartja.
S míg kicsinyes elveit fel nem adja.
Szemem ezt az útszakaszt túl meredeknek tartja.
Csak az tart életben, hogy te távol is velem
tartasz.

Az ingerek kopnak

Ott vagyok, ahol Isten hagyott.
Még nem múltam ki e világból.
Csak a könny kopott ki
a videokazettából.

Gyermekkor-kifestő

Szeretnék még egyszer, egy locsolókannát,
s a csendélet mellett a katedrán rajztanárt,
amint a Nap megvilágítja törődött arcát.
A padban lapulva megtépázottan, s ha talált,
szeretném visszamondani, amit darált.
Ilyen mély nyomot senki nem tudott
hagyni bennem. Levetítené még egyszer
a Pitti Palotát? Emlékszem, mikor
először kacérkodtam a plakátokkal.
Szeretném, ha nem adná fel a harcát.
Mert munka után tele leszünk barátokkal.

Nem kellett indokolnia,
hogy miért kellett pironkodnia,
ki kölcsönfelszerelésből
adta be jelzőcsengő előtt
képét, vagy mértani testét,
s lelke pasztellszínét.
Már nem tanítja a nebulót életre.
Nem látok, csak emlékezek.

Néha ugyan megszégyenített,
de ez nem volt neki öröm.
Ha okot adtam rá.
Már nincs hozzá erőm.
Már egészen megbékített.
Nagyon hiányoznak már.
Bár tartották magukat a rögön,
mégis úgy hiszem, egyedül
hozzájuk volt közöm.
Nagyon hiányzik nekem,
aki kétszer kihűl.

Néha mintha megszólalnátok,
átlátszó falak, s madártávlat,
a megszólítástól falra mászom.
Meddig marad vendéged a bánat?
Szervezkednek, vagy dolgoznak?
Nyugosznak, vagy kísértenek?
Csak mennek a járt utakon.
Nem tudom. Nem tiszta a tudatom.

Veszteg-gejzír

Szép az emlék, bár lehelete fagyos.
Mint szekrényből előtörő öntudat: zajos.
Szép pillantásod álmokat sző bennem.
Ez történt tegnap a hullámfürdőben.

Nyári villanások

Szeretnék még egyszer,
a kétméteresből kievickélni,
mint aki jól végezte dolgát.
Jóleső bizsergést érezni,
még egyszer lemenni
az underground toalettre,
bemenekülni a jobb
szélső rekeszbe.
Eltévedni az árnyaktól
lúdbőröző falon.
Belebámulni a kisimult
víz fenekére.
Valahogy így ért véget
1999 nyara is.
Nézni, amint a lányok
belibegnek a fürkékbe.
Keresgélni a fák közt
búcsúzó Napot.
S ahogy a keresztbe húzott
labdát tartó
tábla árnyéka mint iszkol
egyre távolabbra, egészen a
medence széléig,
ott egy kis kiszögellés,
úszni még egy utolsót,
amíg a sípmester hagyja.
A félig vízhatlan
szemüveg páráján csillog
az álmatag Nap sugara.

Miként a vízen, alatta
is beindult a varázslat.
Még nyílik egy-két
kapálózó lábpáros,
az előtérben
vízibolha, hínáros.
Papírzsebkendők is
lágýítják a vizet.
Áttetszik a nyugati fal,
de már éjfelete,
a kelet tiszta,
mint a kék hegyek.
Időnként nyelek
én is egy kis vizet.

Kint szól a szívig hatoló zene,
Star Trek-ként komolyodik
a lángossütő, s az emberi végzet.
Szeretnék végigmenni
a homokfoci pálya mellett,
(két részre osztja a
teniszlabda háló),
az öltözőben bemondani
a jelszót,
egyszer volt csak
szőke angyalka.
Letudni a borravalót.
Még működött a
mára lezárt lépcső,

omlásveszélyes,
maradjunk a közepénél,
a fordulóknál
váratlanul lépnek elő.

A Nap egy triangulumba
ágyazott biztosítótű.
Elfelejtjük azt is,
a hazafelé vezető úton,
a vízen nyárfa pelyhek,
és dongók szürcsöltek.
Lépj fel a hokedlire,
a ház árnyéka ránőtt a fejedre.
Az autó kellemesen erjedt,
szívemben borosodás gerjedt.
Elő veszem a karikavarázst,
kikalapálom az áthevült garázst.
Ajtaját kitámasztom,
míg a szomszéd hátrébb araszol.
A babapapíron ott díszeleg
a biztonsági őr kézjegye
a dátumon, a gyerekek hízelegnek,
a forró vízben összemegy
a medence-szigetcsoport,
ezután kiudvarolnak
színváltós vattacukort.
De jól csúszik ez a lábmosó,
vajon működik-e a vízforgató?
Elmúlik a légy az ülőkéről.
Ismerlek én téged,
de nem névről.

László Edit

Egyszerű emberként a harmóniára törekszem. Azt hiszem ahhoz, hogy megtaláljuk, békét kell teremteni a régi és új között a jövő érdekében, de egy fecske nem csinál nyarat.

Vidéki kisvárosban élek, férjnél vagyok, 32 éve óvodapedagógusként dolgozom. Igyekszem a tapasztalataimat átadni a következő generációknak.

Fekete Hattyú

Volt egy hattyúm, ki fehér volt
repült, szárnyalt, izmos volt.
Emberek látták, figyelték,
s röptében őt lelőtték.

Nem halt meg rögtön
szenvedett, szárnyaszegetten hempergett.
Hullott tolla, összetört csontja,
lepadt húsa, vonaglott.

Akkor sem hagyták nyugton őt,
az eszét is elvették, szemét befedték,
s úgy volt ott.

Amikor aztán repülni nem tudott,
se lépni, se úszni, sem élni
nem bírt ott, még a tolla is
fekete lett.
Megsajnálta őt az Úristen,
s elvette életét, bizisten.

Beavatás

A fiút úgy csalták be abba a bizonyos kukoricásba, hogy olyan dolgokat tanítottak neki értéknek, melyek a külső csillogás, az élvezetek habzsolását jelentette. Kalóztámadást intéztek a tisztessége ellen azal, fiatalon elvitték beavatni. Az élmény olyan meg-rázó és káros volt az amúgy is gyenge idegrendsze-rének, hogy folyton azt mondogatta, mit csináltak vele, mert nem tudta feldolgozni az erőszakot, amit elkövettek ellene. A jólszituált környezete legyintett rá, a barátai folyton a rémtörténetet meséltették vele, mert nagyon tetszett nekik és felajzotta őket. Az egyik nővére összeismerkedett egy fiúval a het-venes években és elmentek a csodás Amerikába megvalósítani az álmaikat. Az ottani lehetőségek tárháza igen gazdag volt, s a nálunk tilos és titkos dolgokba ott beleláttak. Elhívta vendégségbe a barát-nőit haza a családjához, és a fiú testvéreit, s azok ba-rátait is megrontották. Kinézték maguknak az idege-nek a barátomat, és mindent elkövettek, hogy velük menjen. Minden lehetőséget ki kell próbálni, azt ta-nították nekik otthon, nem kell mindjárt elkötelez-nie magát, előbb szórakozzon eleget. Nem vettek tu-domást arról, milyen a jelleme, az ízlése, mi zajlott le benne az erőszak hatására, és ő mit szeretne. Azt mondták a fiúknak, ha számon kérik őket valamiért,

csak hárítsák másra a felelősséget, mondják azt, a másik csinálta, nem ők. Aztán, miután a következőkemenyeket könnyen lerázhatták magukról, a lányokat próbára tették ezek a fiúk hízélgéssel, aztán durván kigúnyolták, megalázták őket, ne legyen kedvük többet a hirtelen lobbant szerelemhez, mert ők csak játszottak. Az erősek voltak kíváncsiak nekik, akik mindent eltűrtek, s jó családi háttérrel, egzisztenciával bírtak. Azt hallották otthon, a kurvákból lesznek a legjobb családanyák. Azt hangoztatták, azzal bizonyíthatja a lány a szerelmét, ha elnézi nekik az otromba viselkedésüket is. A fiúk nagy izgalomba jöttek ettől a lehetőségtől, egészen elengedték magukat, nagyon önteltek voltak, igyekeztek minden lányt becserkészni, majd dobálták őket egymásnak. Akikhez jártak, azoknak azt hangoztatták, amelyik lánynak hamarabb lesz két egészséges gyereke, azt elveszi egyikük. A közelükben levő és a külföldről jött kultúra egyes szokásait kezdték utánózni a megrontás nyomán. Az én barátomnak valamilyen szert adtak tudtán kívül, már akkor is, amikor katona volt a díszszázadban, azzal irányították az őt kiszemelő egyéneket. Csak az óvodások hiszik el, hogy önként harcolnak a katonák. Annak persze voltak olyan mellékhatásai, ami a köztudatban ismeretlen volt. A tragédia az, annak a dolognak több áldozata is lett. A nagy katonáné miatt sokat futkosott, a családi fogtündérek segítettek rendbe tenni a kirakatot. A csicskák így végzik. Barátok mesélték, otthon azzal szórakoztak, beadtak neki valamit, s kifaggatták őt,

kit kísért haza, mi történt, mit hallott. Nagyjából úgy játszottak azokkal a lehetőségekkel, mint amikor beszippantja valaki a léggömbből a gázt és nevetségesen vékony hangon beszél tőle, egy darabig. Az öccse úgy intézte, hogy összeveessen velem, pedig én nem tolakodtam közéjük, az alázás volt a lényeg, hogy bizonyítsa felsőbbrendűségi érzéseit és ezt úgy valósította meg, hátulról irányította a szintén áldozat fiút. Éreztem, valami nagy disznóság van az mögött, ami ott körülöttük folyik, de nagy volt a titkolózás, nem tudhattam mit csinálnak. A közelükben nem tudtam lenni, de kíváncsi voltam, mitől mások, mint én. Tudtam, meg kell várni a megfelelő időt az igazság kibontogatására, s nagyon sok évnek el kellett telnie, hogy többszörös indítatásból elkezdjem kutatni az okát. A megtörtént események közt kerestem az összefüggéseket visszafelé haladva az időben. 33 éve, amikor szakított velem, épp egy vonaton utaztunk, s azt mondta csináljak valamit, mert beadtak neki egy tablettát. Hallottam- e már arról, van olyan szer, amit ha bevesz az ember, azt is megcsinálja, amit nem akar. Panaszosan mondta: rendőrök megverték, az apám ott volt és nézte. Én tudatlanul, elhülten hallgattam ezt. Azt kérdezte: bántotalak? Nem bántott engem, bár néha furcsán viselkedett, aminek okát nem akarta megmagyarázni, mindjárt türelmetlen lett, ha rákérdeztem. Azt mondta aztán utálatosan: mi nem lehetünk együtt, ő egy ilyennel nem lehet, kicsi vagyok, bűdös és gyenge, de majd keres ugyanolyat, mint én, neki ameri-

kai nőtől lesznek gyerekei és hisztériásan viselkedett. Azt is mondta, majd bemutatja nekem a családját. Elmehetek oda én is, de nehogy elmenjek, az kemény munka ám, azt én nem bírom, és neki mással kell lenni. Tanulnia kell, és náci vadász akar lenni. Eddig jó volt, de mindig megverték, ezután rossz lesz. Ha nem megyek, mondta sírósan, legyen a szeretője, ha hazajön. Felháborító volt, sokkoló, amit mondott. Dehogy megyek én bizonytalan helyre ilyen invitálásra; mondtam is, hogy nem, és rendes embert keresek magamnak, akit meg sose bántok meg azzal, hogy valaki szeretője legyen. Rémisztő volt hallgatni, amit és ahogy beszélt, egy részét azonnal elnyomtam a tudatomba valahová, mert nem is akartam hallani. Én nem értettem mitől változott meg a barátom jelleme és csak ráztam a fejem. Eszembe jutott gyerekkorunkban éppen ezt a durvaságot ordibálta nekem a barátja a kertben, és azt, hogy el kell tőlem venni valamit, talán az örömet, az akaratomat. Haragudott rám valamiért, lehet, már akkorra betanították, hogy kell elbánni a lányokkal. Mindenesetre visszakibáltam neki mérgesen, hogy nem engedem. Ő azonban szinte megőrült valamitől, még mondta is. Játszottunk olyat is, ha vita volt a játszótársak közt, az egyikünk azt mondogatta „dedede”, a másik, hogy” nemnemnemnem”, a végén valahogy megegyeztünk, de nem erőszakoskodtunk túl sokáig, hogy teljesen kifáradjunk, legfeljebb kerültük egymást egy darabig. A barátomra nem bírtam, nem mertem rákiáltani a vonaton. Az ordibálós

barátjánál találkoztunk gyerekkorunkban, ahol csúfolni kezdtek bennünket. Aztán egy kúthoz tereltek és azt mondta a barátja olyan ijesztően, ugorjak, ha velük akarok játszani. Mondtam is neki, dehogy megyek én oda, megbolondult, hogy ilyet kér! Az újdonsült barátom mellém állt, mondta nem szabad ilyet csinálni, meg is mondja a szüleinek őket. Azt is panaszolta, szerencse, hogy odamentem, mert őt akarta korábban a kútba ugrasztani parancsra játékból és már majdnem beleesett. Aztán körbeállta a sok fiú, ordítottak vele amennyire csak bírtak. Azt mondta aztán, nekem el kell mennem vele valahová azért, hogy a védelmébe vett, oda, ahol a szemeteket őrzik, hogy ne legyen egyedül. Ez a gyerekkori dolog alapja a történeteknek, aztán jött nagy széllel a dejavú. A később kiválasztott nőre azt mondták, én vagyok az, ő nem is volt beszámítható állapotban, amikor elküldték vele külföldre. Amíg a család kijelöli párját a fiatalnak, épp olyan, mintha rosszul választott volna, persze akkor, csak magát okolhatja. Akkor régen a vonaton a barátom undok szavaitól megrettenve elfelejtettem, szinte kitörlődött az eszemről, amit előtte mondott. Azon tűnődtem, mi lehet az és minek ette meg, ha nem akarta? Eközben ő elvesztette a türelmét, mindenféle stílusban beszélt, mintha a családtagjait utánozta volna és sírva ordibált velem. Ettől aztán éppen a lényegét felejtettem el, nagyon megijesztett, mondhatni sokkot kaptam a legalább három órán át tartó úton, az össze-vissza beszédétől, mint egy kisgyerek, akivel

igazságtalan a fölé magasodó felnőtt, mert én sokkal kisebb voltam, mint ő. Összeszorult a szívem, nem szóltam hozzá, akkor azt mondta csak úgy magában: se sírás, se könnyörgés, akkor mi van, ezt nem mondták. Annyit értettem, azt kéri csináljak már valamit, de nehogy utána menjek, mert őt megölik. A különböző stílusú sírós beszéd a bántástól rajta ragadt örökre. Aztán hol vigasztalt, hol meg kötekedett. Azt mondták neki, hülye vagyok, ő nem hitte el, de igaz lehet, mert nem szólok semmit. Tényleg nem szóltam hozzá, sírni se bírtam, gombóc volt a torkomban. Annyit mondtam: ennyi marhaságot még nem hallottam. Rám kiabált, örüljek, hogy nem nyakal meg és ordítva elviharzott. Még visszafordult, és magán kívül kiabálta egyenesen menjek, nehogy beforduljak a sarkon. Ő az otthonában egész más viselkedést, jelrendszert szokott meg, mint én. Egy bábeli zűrzavar volt köztünk. Azóta már tudom, ambivalens kötődésű ember lett. Az anyukáját is megalázták. Szigorúan nevelték, a vagyont nézve hozzáadták egy sokkal idősebb férfihoz, aki odaadta másnak, mert nem akart szűz nővel bajlódni. Akkoriban a fiúkat elvitték beavatásra nőkhöz és azt mondta a férje, akkor lesznek egyformák, ha a felesége is átéli, amit ő. A régi öregek úgy tartották, a férfi szava szent, s az asszony azzal tudja bebizonyítani milyen erős és alkalmas a családalapításra, ha kibírja az otthon szülést és megmarad. Az ő első gyermekük halva született, így büntette meg a férjét a sors, aki aztán azt akarta, hogy addig szüljön, amíg két fia és

két lánya nem lesz. Úgy is lett. Két lánya született az asszonynak, akiknek örült a nemük miatt, de nem úgy a férje, neki fiúk kellettek. Addig szült a tanyán, aztán a szülőotthonban, ahol a férje sose volt vele, ő nem is érezte min ment annyiszor keresztül, amíg két fia is megszületett hamar egymás után. Az asszony megőrült a sok erős görcstől mire meglettek azok a nagy öt kiló körüli gyerekei, s biztos nem csak az arcán voltak hajszálér repedések, hiszen a lába trombózisos lett. Egy asszonynak nem kellene egy évben két nagy gyereket is szülnie csak azért, hogy a férfi dicsekedni bírjon a fiaival; nem képes ellátni a többi gyerekét a szükségleteiknek megfelelően, a kialakult állapota miatt. Az asszonynak kínjában a férfiak iránt allergiás gyűlölete alakult ki, amit a barátomra hárított. A legnagyobb ártalom, ami érhetette őt, hogy nem tudott szeretet adni neki, ő mindig a rövidebbet húzta, nem tudta úgy gondozni, védeni, az érdekeit képviselni, amire szüksége volt, sose lehetett igaza, egészen megbetegítette, ami kihatott egész életére. Mindezt olyan tehetséggel tudta kimagyarázni, bizonyítani, hogy mindenkit félrevezetett vele; az emberek nem tudják elképzelni az ilyen érzést, ha nem éltek át valami hasonlót. Mindezt érzéketlenül, szó nélkül hagyott, hogy megtörténjen a gyerekeivel, ami rájuk van mérve, nem nevelte őket kis koruktól kezdve következetesen, mert olyan sérelmek érték őt, amit nem tudott feldolgozni, béna érzéssel élt tovább. Felelősséget semmiért nem vállalt, mert ő nem volt döntési helyzetben sem

a férjhez menésekor, sem a gyerekvállaláskor, sem máskor. A családi erőszak egész életüket végig kísértte, és nem tettek értük semmit jogszabály híján, pedig később a menyee és a veje is meghalt. A múlt anyai most is kísértenek, az erőszak nyomán jár minden baj. Az éghajlat változások is inkább párhuzamba hozhatók a nagy repülőgép forgalommal, egyéb szeméttel és persze a marhaállomány sem elenyésző. Amikor a nők anyasággal járó mentális állapotát használják ki aljas szándékból, az a legnagyobb bűnök közé tartozik. A jó mintakövetéshez szükség van apára, anyára, nagyszülőkre és a tágabb családra is, de nem mindenáron. A csonka családban felnövő gyerekek nem kapnak mintát mindenhez, amire szükségük lesz majd a felnőtt életükben, de mégis jobban járnak, mint azok, akik rossz mintát látva nőnek fel. A szerelem elmúltával, ha volt, a tisztesség, tisztelet és szeretet tartja össze a családot, ami a gyerekek mellett épp elég. Sok apa a család ellen fordul, rossz irányba kardoskodik és elvenni igyekszik az anyától a gyereket, mert a gyerek megélhetést jelent. A nőt, akit nem véd gondos család, áldozattá válhat. Lépre csaltják, becsapják ígéretekkel, eladják, prostitúcióra kényszerítik, a gyerekekkel zsarolják, aztán őt hibáztatják mindenért. Az ösztönök kiélésének akadályozása örületet okoz; ilyen az anyai ösztön és a szerelem. Egy ember nem tud gyereket gondozni és dolgozni is egyszerre és minden esetben a gyerek a legnagyobb áldozat. A férfi dolga a család anyagi jólétének biztosítása, a nőé a gyerekszülés, a

családi tűzhely melegének biztosítása, a gyereknevelés közös feladat. A nőket csak a tisztességük mentheti meg, egy tisztességes családban. Paradicsomi állapotok lehetnének, ha az emberek jelleme erősebb lenne. Sok ember nem érti a nők és férfiak közti gondolkodásbeli különbséget, és azt is sokan nem tudják, a gyermek másként gondolkodik, mint egy felnőtt. A szülők nagy részének fogalma sincs arról miből áll egy pedagógus, vagy netán orvos, jogász munkája és az önkormányzatok is ott működnek jobban, ha legalább főiskolát végzett emberek, nem pedig politikusok irányítanak. Aki nem képes következtetéseket levonni, azokat az embereket a legkönnyebb kihasználni és ők vannak többen. Nem kell izgulnia egy szülőnek akkor, ha olyan ember keze közé adta a gyermekét, aki akkor is szereti, tiszteli a csemetét, ha a szülő értetlen és ellene neveli. Az a gyerek fél az óvodától, iskolától, akit azzal ijesztgetnek, mert otthon nem bírnak vele. A gyereket betegesen hozzák el és csodálkoznak, ha sír, bepisil.

Én a vonaton akkor begyűjtöttem a tapasztalatokat, eszemben sem volt utána menni, azt csinálni, amit ő, hiszen még be sem fejeztem a tanulmányaimat és a családomat is támogatnom kellett. Nagyon féltem, hogy valami baja eshet olyan önkívületi állapotban volt, kötekedett, mert megalázták, hisztizett, mint egy kisgyerek, akinek elvették a játékát, én meg nem bírtam vele, olyan nagy volt. Azért ordított annyira, mert ehhez volt szokva, hogy odafigyeljenek rá, és azért, mert ellenem hangolták. Nem illet-

tünk össze sehogy sem, én szürke kis embernek születtem, nem vonzottak a külsőségek, szereplési vágy, belé meg azt sulykolták csak az amerikai görlok érnék valamit. Korábban kétszer is beszélt arról, ha megtudom mi az, ami vele történik, mert nagyon szenved tőle, mondjam el mindenkinek, de nyilvánosan. Hiányzott belőlem az élettapasztalat, ami kiegészíti a tanultakat és mindaz, hogy azt az egészet feldolgozzam magamban, emlékezzek eseményekre, melyek összefüggésben lehetnek egymással, kikövetkeztessék épp az történt akkor, amit sokszor tapasztalunk a mindennapokban. Sok idő kell, mire megéri az ember, visszatekintve elgondolkodik a történeteken, egyszer talán lehetőség nyílik az elmulasztott dolgok pótlására, a hibák kijavítására. Eszemben sem volt akkor rendőrnek szólni, amit a lányok javasoltak a kollégiumban, nem akartam, hogy bántsák, hiszen neki szeretet hiánya volt. Én is lekiabáltam otthon az apámat, jól elintézte a dolgomat, hogy így beleavatkozott, talán beszéltek is a nevemben, a tudomásom nélkül. Egyáltalán hogy merik bántani más gyereket, amikor azt sem tudják mi a baja. Sosem mondta el mi történt valójában, ő a tapasztalataira hagyatkozott. Az anyja négy kisgyereket hagyott maga után, lúgot ivott. Egy átok lett rajtam. Emlékszem apám mondogatta, hogy egyszer vert csak meg engem, többet nem fog. Nem emlékeztem rá. Azt mondta akkor, amikor megengedte, hogy a hipochonder anyám kiszedesse a mandulámat, pedig én rúgkapálva ordítottam, hogy nem is fáj a tor-

kom. Divat volt akkoriban kiszedetni a gyerek manduláját, azt mondták jobb étvágya lesz majd aztán. Talán nem tudták, hogy az immunrendszer kifejlődése 14 éves korig is eltart. Lekötöztek ott, megvárták, míg elfáradok. Egy pár napig fordítva láttam magam körül mindent, amikor elmeséltem ezt később, jót mosolyogtak rajtam, pedig féltek, hogy feladom akkor hatévesen. Aki kétszer át él halál közeli állapotot és részvétet sem érez a környezetében, mert az érzéketlen, elveszíti az életbe vetett hitét. Sokat szenvedtek ezen a tájon a háborúktól, betegségek, az egyszerű emberek és az értelmiség gyerekei is, mellőzték őket, ahol több gyerek is volt, egészségtelenül versenyeztették őket és csak egyikük csinálhatta, amit szeretett volna. A többség nem jutott elég lehetőséghez a tanulásban, sportban, munkában, így aztán többen megbetegedtek, unalmukban mindennel fociztak. Sok tehetség elkallódott, elkedvetlenedve elzüllött, vagy elmenekült az országból. A párthű egyéneknek kedvezett az a sötét időszak, ami egy nagy megrontás volt. A barátom pánik rohamot kapott az erőszaktól, ami érte és elájult, aztán elkezdtek a feje fölött intézkedni, beszéltek helyette, nem is értették mi baja, erőszak erőszakot követett, magyarázatot követeltek tőle a viselkedése miatt, amiről nem is tehetett, lenézték azért, pedig a testbeszéd egy szakembernek sok mindent elmond, s ő képtelen volt kimászni ebből a gödörből. Egész időig én magam sem tudtam milyen titkok veszik körül. Most az foglalkoztat hova jutott, milyen

élete lett annak az embernek és sok sorstársának. Élnek emberek, akik azért mentek el messzire, abban bíztak ott kevesebb erőszakot kell megélniük, és mert a traumák hatására így fojtják el magukban a rossz emlékeket.

Nem bántott akkor sem, amikor megparancsolták neki, nem az a típusú ember. Én nem tolakszom, nem szaladgáltam az anyjához hízelegni, elmentem hozzájuk mégis megkérdezni, hogy van, mi történt vele; ugyanis korábban már pszichológushoz akartam elkísérni, de ő húzódozott ettől; az apja pedig mérgesen káromkodva elzavart. Az egymásnak elmentmondó parancsoktól is, ő súlyosan megbetegedett. Én 20 éves voltam, tanultam, terveim voltak, jó életet akartam, engem taszított az a lehetőség, amit felvázolt és a viselkedése is, de éreztem valami komoly baj van, azt orvosolni kellene. Az ijesztő viselkedéssel, amivel valakit utánzott, és ezzel a beszéddel akartak általa megijeszteni, hátha valami baj ér, és őt is majd számon kérik azért. Ördögi kitalálás volt. Én nagyon nyugodtan viselkedtem, figyeltem mit csinál, empátikusan próbáltam megérteni mi történhetett vele, aminek ez lett az eredménye. A barátai azt sutyorogták, hogy tudok élni így, mikor leszek már öngyilkos. Én más gondolkodású barátokat kedveltem, és elhatároztam, kikutatom hogyan gondolkodtak, mit műveltek vele. Az apám, akit nadrágszíjjal neveltek, a falujukban az volt a lányos apák feladata, kardoskodni a családjukért, lányaikért. Őt felbujtották, hogy engem bántottak. Amit mondtak a

barátomról, nem volt igaz, szeretettel bánt velem. Később az öccse küldte utánam megijeszteni engem, bevallotta már azóta. A fiú tudathasadást kapott a sokktól, ami az otthonában érte. Nagyon magas mércét állítottak fel nekik otthon. Csak olyan nőt vihetett haza, aki szerintük szebb volt, mint a fiatalabb nővére, minimum tanárnő volt, jó anyagiakkal rendelkezett és mindegyiküknek kellett tetszenie. Ő nem akart szélhámoskodni, csak válogatott, más volt a jelleme, önálló elképzelései voltak, de figyelembe sem vették azt, befolyásolták, a saját ízlésük szerint. Többször is mondta, valahová el akarják küldeni, de ő nem akar menni és panaszkodott, hogy bántják. Azt mondta ő nem szereti azokat a rámenős lányokat, jó, hogy nekem rendőr az apám. Mégis rosszul járt vele, mert rövidlátó volt, az apját kellett volna számon kérni. Azokkal a nőkkel is úgy járt, mint a gyerek, amikor gyűjtöget valamit apránként nagy örömmel és egyszer nagyon sokat kap belőle azt is olyan körítéssel, hogy többet már nem értékeli. Amikor 15-16 évesek voltunk, akkor egy nagyon vidám, kedves fiú volt. Pár évvel később elhívott magukhoz és az apai nagymama ott volt. Megnézett, azt mondta: ez kicsi, de köszönni tud. Azért jegyeztem meg, mert megütődtem rajta, úgy beszélt rólam, mintha én ott sem lennék. Aztán felém fordult és azt mondta, nagyon rosszak ám ezek a fiúk a lányokkal, mi az apád? Mondtam rendőr, és az rossz gondolatokat idézhetett fel benne. Megbüntették aztán, mert a saját ízlésére hagyatkozott, és célzásnak vehették a

választását. Aztán számolhatott a következményekkel. Értettem, amit a néni mondott, de engem sose bántott a barátom, az ismerkedés szintjén voltunk. Az öccse nagyobb lányt talált magának, akinek befolyásos ember volt az apja, őt befogadták. Nekem szerencsém volt, amit nem is sejtettem.

Nagyon szenvedhetett később a barátom, azt rebesgették, megőrült, mert mindig hiányzott a kitűzött elvárások közül valami, ezért sorra próbáltatták vele a nőket. Sok minden megtörtént vele: a barátja lányát örökbe fogadta, s az hírlett, úgy veszi a nőket. Hallottam, végül kitolásból keresett neki a nővére az ordibálós barátjával egyetértésben, akiknek a lányait neveli, egy állami gondozásban nevelkedett, akire azt mondták ugyanolyan, mint én, csak nagyobb kiadásban, és a felmenőiről semmit sem tudtak, így kritizálni nem bírták a családját. A mama is bólintott, nagy volt, elég erősnek látszott és megígérte, hogy fiút szül majd. A barátaik is soká tudták meg, hogy a 80 éves mama választott nekik feleséget, az anyjuk, apjuk ott sem volt, nem vállalták semmiért sem a felelősséget. A nő, akit látatlanban rendeltek színre, méretre, mindnek bevált, hibridnek emlegették, ma már minden kapható akár telefonon is. A tökéletes nőre csak jót mondtak mindig, mert külföldről jött. Külsőleg hasonlít az anyjára, de temperamentumos olasz cigány, hasonló a szeme, haja, mint az enyém, világos, és megosztották egymás közt a fiúkkal. Szegénykét eladták a szülei és örülten igyekezett, hogy valakitől egy kis szeretetet kapjon. A ba-

rátom anyja úgy fejezte ki a férfiak iránti haragját a megaláztatása és szenvedései miatt, hogy erre tanította. Azt mondta nekem, Amerikában templomban is esküdtek, így örökre össze vannak kötve. A nő a legnagyobbak közül való, pornózott, énekesnőnek emlegették a magas hangja miatt, és sztriptízt csinált, ha azt kívánták tőle, mindez komoly tekintélyt jelentett számára, halászta a fiúkat. A gyerekkorukból megőrzött vágyaikat éltek ki ezzel, akik jelen voltak az előadásán. Minden kívánságuk teljesült, s legvégül, miután már az övék volt, jobban megnézték, akkor látták, nagyon egyirányú gondolkodású nőhöz jutottak, aki élt a lehetőséggel, kiszolgáltatta magát még az anyóssal is, nehogy visszeres legyen a lába, mert a megjelenés a legfontosabb a pénz világában. Versenyeztek mániásan ki tudja jobban megalázni a másikat. Annak szült egy gyereket, akinek akart, a lényeg, a barátomnak azt mondta az övé. A célja az volt, valaki vegye már el az egzisztencia miatt. A család döntése volt, maguk közé engedték, a lányokat az övének mondták, s azzal, hogy mindent tud róluk, zsarolja őket, náluk ez természetes dolog, így szokás. Így jár, aki minden tetűfészket a hátára vesz, s kicsúfolja az ártatlanságot. A fiú régen adott egy kötetet, azt mondta, őt csak az érdekli, költő szeretne lenni, tapasztalatokat gyűjt. Elment hát Vilhonkodni.

Láttam tavasszal a számítógépen egy hónapig a lövöldözős nők játékot játszott minden nap egy órával később. Minden ismerősét SOS kérdezgettem ró-

la, senki sem válaszolt, majd egy idegen küldött egy rejtvényt: @ 4:20, 4/20. Azt jelenti: úgy kell cselekedni az életben négynek legyen öröme, s húszan is élvezzék még azt, s mindezt kétszer kell átélni. Ha boldog volt a testvéreivel, akikkel négyen voltak, négy lánya van, akik igaz, csak 0,2-re az övéi, de felnevelte őket, s ha nem is volt éppen mintaapa, mégis órá emlékeznek majd jó szívvel; teljesítette az életfeladatát. Abban a környezetben talált új célokat, nagy lélek lakik benne, ösztönösen tudja mi a feladata, ez élteti.

Azt mondogatták az ismerősök, a volt barátom mellé tettek egy nőt, akivel épp egyformák, a mentális betegsége miatt így kötötték le. Elvitte magával a lányokat, ő szerette a kislányokat is, a gyerek a legfontosabb mindig, megígérte görölköt csinál belőlük. A tanulságokat le kell vonni! Amit a férfijaink virtuskodása elrontott, csak a tisztességes nők tehetik helyre. A volt barátom azt mondta nekem, amikor kb. 12 év múlva bemutatta a családját: neked igazad volt, látod, most ő a szerelmem. Azt kérdezem én, milyen dolog a szerelemben közösködni, más szerelmét teherbe ejteni? Az ilyen nők szolgáltatásainak nagy ára van, megígérnek mindent, évek múlva úgysem tehet az illető már semmit. Ezért is mentek olyan messzire, elbújtak, mint a gyerekek, amikor rosszat csinálnak. Az izzó nő főzte meg. Az ilyennek a saját 42-es lábméretéhez legalább 56-os csizmaméret illik a hátuljába, de a fiúk meg éppen ezt érdemlik, hisz mindent megcsinált, amit mondtak neki,

nem zavarta a vérfertőzés, azzal kavart, akivel csak bírt. Milyen emberek közt nőttek föl, hogy fiatalon olyan nagy szakértelmük volt már annyiféle emberhez? A fiúk folyton versenyeztek egymással, a természetes kiválasztódásra bízták a családalapítást is a körhintával, ami érzelmileg alig érinthette meg őket, sportoltak. Ez a fajta szerelem hamar kiégéshez vezethet, s a barátom elvesztette a potenciáját ettől. Megtalálta végre az igazit, lehet egy gyöngyszemet talált, aki gondozza, és az a sok minden, amin keresztülment kellett ahhoz, hogy hozzá jusson. A nőnek is van egy lánya, úgy mondták, neki szülni sem kellett. Azt mondta nekem a rendőrfőnök, amikor találkoztunk egyszer az utcán, ne haragudjak, de segítenie kellett a fián, és engem el kellett volna venni a szüleimtől. Apámat vesszőfutásra ítélték, nekik meg elintézték mindent a befolyásos ismerőseik. Mi történhetett a háttérben? Az igazi férfi diszkrét, a Júdaskodók kihívják maguk ellen a sorsot; akkor sikerül mégis jól az életük, ha fogyatékkal élnek, és nem tehetnek arról, hogy kihasználták őket, mint a volt barátomat. Nagyon sok a mentálisan beteg ember a környezetemben, mintha mesterségesen „gyártanak” őket.

Külföldre a szépeknek érdemes elmenni, ott megethetik, amit szeretnének, s pénzük is lesz a nagyok közt, közben világot látnak. A barátom nővére is nagyon büszke volt a szépségére és sok pénzt akart keresni, pedig nélkül azért nem olyan. Azt mondta neki az apja, addig haza se jöjjön, amíg egy fia nem

lesz, bizony ő csak egy nő. Mégis hiányzott neki ott messze a családja, nem tudtak találkozni az ország bezártsága miatt, s szeretete volna, ha legalább a gyereke emlékeztetné őt az anyjára. Az apjától folyton azt hallotta, amit ő is fiatalon tanult, csak az szereti őt, aki odaadja magát neki. Addig zaklatta az amerikai nőnek becézett lányát, aki egészen kivirult és fia is volt már, végül gyermeke született tőle, akit az Amerikában szült meg. Amikor hazajöttek az öccse meg a barátnője gyermekeként mutatták be itthon az anyjuknak. Így aztán már megengedték a szülők, hogy elvegye, mert már két gyerek is volt, s útban a harmadik. Azt gondolnánk a nővére jószívűségből, vigasztalásért, az elszorított bánatukért adta oda felnevelni az öccsének a kisbabát. Azért adta oda, mert nagyon az apjára hasonlított, s rá sem bírt nézni; úgy járt, mint az anyjuk. Ez a lány felnőve kriminálpszichológiát tanult, talán, hogy értse mi történt körülötte és tudja védeni a maga és családja érdekeit. Egy másik lánya is van a nővérnak, arról mondják azt a fiúk, hogy a volt barátomé, karácsonykor született, mint az anyja, láttam őt az apjával a szabadesésben készült fotón. Tizenharmadikán pénteken ment férjhez, legyen szerencséje. Mindent fordítva beszélnek náluk régóta, így csak az lát bele a dolgaikba, aki ismeri a gondolkodásukat, vagy sűrűn találkozik velük. Könnyen hírbe lehet valakit hozni, ha egyszer már elkezdtek beszélni róla. Hallottam egy ember lekiabálta a templom előtt később az apját; szégyellje magát, a fiát küldte el külföldre a nővel, hogy nevel-

je fel az ő lányát is. Az ő családi betegségük az erőszaktól van, és terhessé vált, a mindent kibeszélő, panaszkodós, árulkodós fiú. Azt mondták róluk, náluk az a szokás, a fiúkat az apjuk, a lányokat az anyjuk neveli. Az asszony feltűnően rideg volt, amikor a fiú unokáiért érkezett, mintha nem is ő lett volna, mert különben nagyon kedves asszony, szerencséje, hogy van hite. Nem alakult ki kötődés, mert a szülőknek folyton a munkában kellett lenni a pénz miatt. Akkor az asszonyok már három hónapos korban beadhatták a gyerekeiket a bölcsődébe, csak szoptatni mehettek el hozzájuk egy félórára. A mai szülők nagyszülei is másra hagyták a gyerekeiket, nem csoda, ha a mai fiataloknak annyi gondja van tapasztalatok hiányában a kicsinyeikkel, és még mennyi lesz, ha a gyerekeik nem tisztelik majd az időseket. Egy nép kulturáltságát kifejezi az is, ahogy a gyerekeivel, a sérültekkel, az idősekkel és az állatokkal bánik. Olyan helyre születünk, amelyet érdemlünk. A sötétben is látni, majdnem üresek a Krisna- völgy élelmiszer raktárai és már az utolsó növény érik be, a keserűnek mondott golgota virág uborkaszerű termései a szép üvegházban, ahonnan egy indiai nő nézett kifelé üres tekintettel. Az iskolában pár gyerek van csak, az egyetem meg tele gondolkodókkal. Ez a mi világunk? Egy Istenünk van, egy hazában élünk, látjuk ez egy kísérlet és azt is, éheznek a magyar gyerekek a szüleikkel együtt, pedig alattuk a föld, ami megművelésre vár. A gyermekek jogai azon a helyen is érvényesüljenek, ha ebben az országban élnek!

Tény, az elkényeztetett gyerekek önállótlanok lesznek, de azok, akiknek maguknak kell kikaparni a gesztenyét, ha életre valóak, majdcsak elkezdenek csinálni valamit, nem pedig feltartott kisujjal keverik a kávé, és ha elég szeretetet kapnak, gondoskodnak majd a szüleikről is. Okos, aki tudja már, ha külföldre megy dolgozni, viszi a családot is magával. A mi éghajlatunkon minden más, a vérmérséklet is, több nap, mint kolbász. Az éléskamra zárva? Nincs itthon a macska, cincognak az egerek. A kultúránk rendkívül gazdag, sokkal öregebb, mint azt tudni vélik; legyünk büszkéek rá, kövessük azt! A nyelvünk nagyon különleges, nem használják ezt ki a nyelvvizsgákon se, beszűkül a szókészlet és a szegény diák újra csak fizethet, ha nem találja el, hogy is fejezze ki magát. Mégis tanulni kell, vagy muszáj visszafejlődni? Az önkormányzatok is jobban működnek ott, ahol legalább főiskolát végzett emberek hoznak döntéseket, de ismerjék meg, hogyan élnek a legkisebbek. Mi a szösz? Hova gondoltak, amikor felépítették a sok milliárdos gyönyörű környezetet és embert nem is látni benne? Olyan ez, mint az üdülési jog, csak másmilyen.

Azt mondják sokkal boldogabb az ember, ha azzal van, akivel egyidősek, együtt nőnek fel, a hosszú idő alatt jól megismerik egymást, együtt tudnak gondolkodni. Sok az átok, aminek be kell teljesednie, sok az elhallás, a tévedés, a gyónás, meg a szenteltvíz sem mossa le addig, míg jóvá nem teszik azokat. A volt barátomnak azt mondták, hosszú ideig kell regene-

rálódnia a szervezetének az őt ért durva hatásoktól, kezelni kell az allergiáját. Ha sok jót tesz másokkal a környezetében, felneveli a lányokat, újra boldog lehet majd. Akik vérfertőzésben élnek, azért olyan összetartók, imádják is, gyűlölik is egymást a különböző helyeken levő gyerekeik miatt, s egymás közt alig tudják lerendezni a sokszor örületig fokozódó hisztériával a szerelmi kapcsolatokból származó konfliktusokat. Ennyi baj megtörténhet egy emberrel, ha nem a helyére kerül és azok bántják, akiket a legjobban szeret. Bűnös-e vagy áldozat? Azért mondta ő, hogy náci vadász lesz, a családjában tapasztalta meg azt és az idegeire mentek. Jó lenne, ha lehetőséget kapnánk belátni, kijavítani tévedéseinket, abból tanulunk. Sok jót tett, amint elhagyta a rossz környezetet, senki sem gondolná, ha a családját látja, honnan indultak el. Még egy ilyen életközösség is sokkal jobb, mint állami gondozottnak lenni és ígéretét teljesítette, a lányoknak is tanulni kellett, hogy jobb életük legyen majd. Akkor fejlődne a világ, ha a szívükre figyelnének az emberek, a mindent áthidaló, biztosítékokat is kiverő szerelem utat mutat. A tanításban van a hiba, a gyerek elvész a lényegtelen dolgok tengerében. Az érzelmi biztonságban, harmonikus családban felnövő gyerekek, nyugodt környezetben, egészségesen étkezve, sportolva, teljesen kifejlődve önállóan gondolkodóvá érnek, jó döntéseket hozhatnak a megszerzett tudás birtokában, ha szabad elhatározásból születnek, szeretetben nevelik őket megszületésüktől kezdve. Kiegyensú-

lyozott emberekké válnak akkor, s nyugodt szívvel el lehet engedni majd őket az önálló életükbe, ha felnőttek; a társadalom hasznos tagjai lesznek majd. A gyermeknek joga van a feltétel nélküli szeretethez, s hiába a tudás, ha nincs összhang. A technika fejlődik, a türelem fogy, az idő megállt.

Láttalak

Láttalak álmomban,
jöttél felém egy árny alak.
Halovány árnyalat,
magasnak láttalak.
Szomorú szemekkel csendesen rám néztél,
de sajnós közelebb
már nem léptél.
Fejeden, orrodon kötés,
homlokodon, arcodon.
Egy látomás, meredt szemű álommás.
Úgy vártalak, álmomban még sohasem
láttalak.
Emlékszem, az arcodra egészen felnéztem.
Jöttél felém fehérén, s én felugrottam,
hirtelen a párnámra térdeltem.
A szememmel, csak az éjszaka
sötétjét észleltem.

Lieber Ilona

Verseket 10 éve írok, ez alatt nemzetközi pályázaton "Ezüst Toll" díj, valamint hazai bemutatkozásom egy "Kiemelt Arany, valamint egy "Arany" minősítést kaptam saját verseim elmondásával.

Lakóhelyemen "Kozármislenyért Érdemérem" kitüntetésben részesültem munkásságom elismeréseként.

Az embert a becsületben megszerzett tudás teszi naggyá, S ha ezt a tudást másokkal is megosztja, hallhatatlanná.

Lieber Ilona

Tűzben égve

Fekszem egyedül, csendben elmerengve,
Miközben feléd száll vágyon sóhajom.
Még érezni vélem karjaid lágy ölelését,
Látom szemedet, melyben fénylő tűz lobogott.

Amint egymáshoz simult a testünk,
Beleremegtünk, s tudtam, elvesztem én.
Mint varázsütésre belobbant a parázs,
Éreztem testem, lelkem pusztító tűzben ég.

Mikor gyengéden összeért az ajkunk,
S testünk a tűz lángnyelve egygé olvasztotta.
Nem kívántam már semmi mást,
Mint, hogy e pillanat örökké tarthatna.

Ó te égető szerelmi tűz,
Lobogjon lángod magasra fel.
Hogy ez az éjszaka örökké tartson,
S a hajnal soha ne jöjjön el.

Tarts karjaidban, hisz rabod vagyok,
Mint kalitkába bezárt madár.
Éltető csókjaid nélkül elpusztulok,
Ámor tüzes nyila, miért engem talált?

Bár szerelem nélkül mit sem ér az élet,
Ha nem lobog a tűz, a Nap is pislákol, nem ragyog.
Ítékezzen felettem, kit nem perzsel a láng,
Bűnös nem lehet az, kinek szívében szerelmi láng lobog.

Ó szívet, lelket emésztő tűz,
Miért felém lövellted lángnyelveidet?
Melyek menthetetlenül elemésztk
Lázban égő testemet, lelkemet.

Nem szabadna engedni csalóka érzésnek,
S mégis valami vadul űz, hajt feléd.
S miért e tűz, ily késői órában?
Miért ébred újra szívemben új remény?

Szunnyadó testem nem remélt vágyat,
Sem szerelmet, mely ily lánggal ég.
Miért hozott a sors utamba téged?
Ha nem lehetsz soha csak az enyém.

Hogy fellobbant szívemben újra a láng,
Rajtad kérem most számon én,
Hisz a lopott csókod most is perzsel, éget,
Mely egykor tüzet gyújtott ajkam peremén.

Lopott csókok, s a fény szemünkben,
A sötét éjben is csillagként ragyog.
Hiába mondanám, hogy semmit sem érzek,
Szemed lángoló tüzétől mindig elolvadok.

Ám jaj, közeleg a hűvös hajnal,
A szép álom elillan, tovaszáll.
A forró szerelmes éj elmúltával,
Emlék marad minden csókod,
CSAK EMLÉK, SEMMI MÁS!

Karácsonyi gondolatok

Így, karácsony közeledtével,
Szívemben a múlt emléke éled.
Apró gyermekkorom
Egy pici szoba-konyhában,
A szűz ette asztalon álló,
Kis zöld fenyőfával.

Testvéremmel együtt díszítettük,
Színesre festett diócskákkal,
Kifényesített szép, piros almákkal,
Arany – ezüst papírkákba csomagolt
Kocka cukorkákkal.

Közben azt találgattuk,
Milyen lehet a többi gyermek fája?
A Jézuska, ha megérkezik
Mit tesz majd alá?
A mi szerény kis hajlékunkba,
Talán ide sem talál.

Marad-e számunkra is,
Pár apró ajándék,
Vagy arra bizony várni kell,
Egy évet legalább még.
Hiszen jók voltunk,
S oly régóta várunk rá,
Reméljük, hogy most biztosan,
Hozzánk is idetalál.

Messze a gyermekkorunk,
Elszálltak felettünk az évek.
Azóta sok minden megváltozott,
A hajunk is hófehér lett.

Ám szívünkben ma is őszinte szeretet él,
Nem alszik ki akkor sem a lángja,
Ha a fenyőfákon kialszik a fény,
S a karácsony szent ünnepe ismét véget ér.

Mészáros Erzsébet

"A rímek néha rám találnak,
össze-érnek, verssé válnak.
Megmosolygom, s ha épp leírom,
Aki érzi annak adom..."

S mégis gyönyörű...

Összefolyt festékfoltok.

Ilyen az élet...

Színes – káosz ha

Közelről nézed...

Végtelen mély-lila,

Fekete gödrök,

Messze futó árkok,

Sötétzöld rönkök...

Sziklák, hajsálerek,

Összemosott

Kék tengerek...

Völgyek, szelíd hegyek,

Borongós,

Szürke fellegek...

És aztán tüzek!

Vad vulkánok sora,

Égető vörös nap,

Boldogok mosolya...

S ragyogó fények,

Sárga villanások...

Egymásba fonódó

Sorsfordulások...

Cseppek, foltok,

Szétzilált dolgok...

S mégis együtt

Formákat bontók...

Ha közelről nézed
Nincs is rajt derű,
De nézd távolról,
S mégis gyönyörű!

Éji utazás...

Én az éjet úgy szeretem!
Az ezüst-fény csillagot,
a várost ölelő lágy fényeket,
s a lehulló hűs harmatot.

Fényes kis kockák rohannak sorban:
vidám vonatablakok...
Úlnek mögöttük magukba hullva,
álmodni vágyó utasok...

Én az éjet úgy szeretem!
A halkán sűgő fasort,
a mindig virrasztó szürke teret,
s kövén a szürke, puha port.

Fényes kis kockák villannak sorban:
házakból sugárzó ablakok...
Élnek mögöttük sorsukba múlva
Fáradt, földi átutazók...

Molnár Kati

Verselni jó!

Kiírni, megfesteni azt, ami bennem feszül.
Mivel, miként a vers képen is megjeleníthető,
úgy a kép kifejezhető versben is.

Hangulatok, érzések, történések,
Az átlényegített valóság,
A jelen megélése.

Szeretettel mindenkinek
Molnár Kati

Milyen csodás

Milyen csodás a világ
és nézhetem és láthatom,
a víznek hullám rezdüléseit
lelkemmel is hallhatom.
A napot, ha felhők kendőzik el,
az így is szép, és így is kell,
a levegős könnyű fényben
még sok virág énekel.
Az eső, ha felébreszt,
az se baj, hisz láthatod
kedvesed szemével a világot.
A felszabadult lélek azt érzi,
milyen jó így is, így is élni.
Sziklák, mélység és magasság
szédületében, bűvöletében
a másik szemében magadat látni,
mit már nem von be a képzelet.
Valóság ez? Lehet?

Október

Ősz fon koszorút a tájra,
pereg a sok színes levél,
korábban pihen le a nap
és egyre később, amikor kél.
Még szórja fényét, melegét,
sugara még bearanyoz,
simogató melegsége
lelkedbe még örömet hoz.

Ősz fon koszorút a tájra,
színesedik a világ,
messziről áldó zene hallik,
álomba ringatóznak a fák.

Hozd el nekem

Karolj át kedvesem, ez a perc miénk,
nézz az egekbe, lásd, mily gyönyörű kék,
ezt a kéket hozd el nekem.

Nézd a gesztenye vörös csillogását,
áthulló fényben fürdőző aranyát,
ezt a színt is hozd el nekem.

A szél borzolta őszi leveleket,
a kékben úszó fehér fellegeket,
ezt is mind-mind hozd el nekem.

Az áldott napot, az estébe menőt,
a fehér nyírfát is megmelengetőt,
ezt is, ezt is hozd el nekem.

A hűvös éjt, a fényes csillagokat,
és a cinkos mosolyú teliholdat,
ezeket mind hozd el nekem.

Őszi titkok suttogását, örömét
megsejteni, meghallani s hinni még,
hogy ezt is elhozod nekem.
Ugye, elhozod nekem?

Póli Róbert

Hosszú idő után 2013-ben sikerült eljutnom Erdélyországba. Eltöltöttem ott több, mint egy hetet. Sajnos nem volt idő mindent alaposan megnézni, mindenhova eljutni, de amit láttam, tapasztaltam, nagy hatással volt rám. Megjártam a Hargitát, a Csorgókő vízesést, Gyimesbükköt, és még néhány csodás helyet. Ebből születtek a versek, melyeket most közreadok.

Lehetne épp ezért a válogatás címe: Erdélyi pillanatok

oly földön élek én

oly földön élek én,
hol patak zúgása zenél,
hol sziklák magasáról
hull alá áldott fény;
talpunk alatt meztelen
tűlevélszőnyeg szalad;
puhán süpped
léptünk, hangtalan,
s két Holdunk mesél
színes álmokat,
miközben éjkék-szagú
lágymoha
takarja lakunkat;
oly földön élek én
hol zenél a nap,
hol táncra hív és perdül
minden pillanat,
Egységben a Minden,
jut bőven, mi kell,
maga útját járja
mégis minden
boldog Isten

Fenn, a Hargitán

hegyek ölelő karjában
a Hargita tetején
kopjafák sokaságán
trikolórt lenget a szél

e földnek közepén
eszedbe jut talán
ki birtokol, semmije sincs
és csalfa a ragaszkodás

emberi tett és gondolat
ha másoknak nem használ
nem ér semmit biza
majd megérti a világ

itt szabad vagy, mégis rab
fogvatart az emlékezés
de terhed itt hagyhatod
elemészti azt a korai tél

hegyek ölelő karjában
a Hargita tetején
nincs más, csak szél
nap, eső, és hó
és a lelkedben
földöntúli fény

Tündérréten

Forrás buggyan Föld mélyéről,
hol két fenyőfa áll;
tövükben, ha nem is látod,
Tündérország vár Reád.

Kapuját is átlépheted,
csak szépen kérned kell;
megmutatják világukat,
közben kicsit tündér leszel.

Színpompás virágok hada,
és ezüst csillogású tó,
melybe áttetsző patak szalad
onnan, hol palota látható.

Palotában téged fogad
Tündérkirálynő maga,
s mert meglátogattad,
engedi, hogy tündér maradj.

Forrás buggyan Föld mélyéből,
ezüst patak csurog tova;
tündérléted benned most már
többé soha el nem hagy.

Tűzugrás

dob szól
dob szól
tűz ropog
dob szól
dob szól
kél a Hold
dob szól
dob szól
mind elveszünk
dob szól
dob szól
újjászületünk!
dob szól
dob szól
mi nem kell már
dob szól
dob szól
Holdnak adjuk át
dob szól
dob szól
izzó parázs
dob szól
dob szól
éget múltat
új jövőt ad
csönd van
csönd van
és boldogság!

Puha mohaágyra...

Puha mohaágyra
hajtsd le fejedet,
patakzene lágyan
altat el tégedet.

Fáknak földre hulló
ezer levele
lészen majd takaród,
burkolózz csak bele!

Puha mohaágyra
hajtsd le fejedet,
patakzene lágyan
altat el tégedet.

Hold ezüst sugara
cirógatja szemed,
angyalok kara
őrzi lelkedet.

Puha mohaágyra
hajtsd le fejed,
patakzene lágyan
ringat el tégedet.

Cserháti Tímea

1977-ben születtem Budapesten. Már 7-8 évesen sokat rajzoltam az iskolában, de 14 évesen ébredtem rá, hogy nem csak a rajzórán lehet alkotni! Elkezdtem kutyákat rajzolni egy grafikus műveiről, és egyre jobban belemerültem az alkotás adta csodás érzésbe! Azután bővíteni kezdtem a témakört. Mindenféle állatot, tájképet készítettem, végül megpróbálkoztam a portrékkal. Bár a sok év alatt egyre több témát kipróbáltam, az állatok mindig megmaradnak nekem legfőbb alanyak. Többféle technikával, rajzeszközzel készítem a képeket, de a kedvencem mégis a fekete-fehér ceruza, szén, vagy tollrajz maradt. Igazából mindegy mivel, mindegy mit... csak rajzolhassak még jó sokáig! Amikor rajzolok, olyan mintha teljesen egyedül lennék a világon gondok, bajok nélkül, nagy nyugalomban. Csak a ceruza, a papír és Én! ...és ez az érzés minden pénzt megér!

Ruszkovics Andrea

Nagydoboson születtem 1938. szeptember 14-én. Az élet 18 éves koromban Budapestre sodort, azóta itt élek.

Verset olvasni mindig szerettem, de azzal, hogy én írok, nem foglalkoztam. Míg a külföldön élő gyermekem távolléte kihozott belőlem egy-két keserű gondolatot. Egyszer csak azt vettem észre, hogy vers formálódott belőle. (Akkor már 55 éves voltam.) Előfordult, hogy lefekvés után föl kellett kelnem, hogy néhány sort leírjak. Olyan is volt, hogy a Városligetben kutyasétáltatás közben, papír zsebkendőre írtam gondolataimat.

Az Unokahúgom unszolására vettem a bátorságot, hogy pár verset kiszedjek a fiókból.

Bettike vallomása

Ha azt mondják neked szeretlek,
Boldogság tölti be a szívedet.
Ha a szerelmed mondja elhiszed,
Ha mások mondják tudomásul veszed,
De ha egy gyermek mondja,
Aki még csak két és fél éves,
Az egész lényed beleremeg.

Fel sem merül benned,
Hogy ez nem lehet.
Őszinte tekintete rádmered,
Miközben szorítja a kezed.
Köszönöm Istenem,
Hogy megadtad ezt nekem!

Röpke két óra alatt,
Többször is elmondta,
Szeretlek Andrea néni!
Álmodtam már szépet,
Keserűt még többet.
De ez valóság volt,
Minden álmomnál
Sokkal értékeőbb!
Mert egy gyermek mondta,
Őszintén, hogy Szeretlek.

A legkedvesebb testvérem
Unokáját nem élhette meg,
De hiszem, hogy látja
Hiszem, hogy Ő is így akarja
A kapocs erős,
Mely a családot összetartja!

Köszöntelek szép természet

Haragos vagy a viharban,
Gyönyörű a napsütésben,
Menyasszony a hóesésben,
Frissen fürdesz az esőben.

Lehet tőlem rossz a kedved,
Vagy poros a faleveled,
Én akkor is köszöntelek,
Mert szívemből szeretlek.

Kutyasors

Mikor Isten a kutyát teremtette,
Az embert még nagyon szerette.
Küldök neked egy társat,
Akire mindig számíthatsz.

De az ember gonosz lett,
Csak magára figyelt.
Kihasználta a kutyát,
A kutyának minden jószágát.

Pedig a kutya nem kér sokat,
Csak szeresd és enni adj.
Ő az életét is adja,
Ha Te bajban vagy.

Itália

Perugiában jártam, nyugalmat találtam.
Ott él a gyermekem, kit mindig imádtam.

Kívánom, hogy nagyon, nagyon boldog legyen,
Otthonát feladni soha ne is kelljen.

Mégsem tudtam legyőzni lelkem háborgását,
Túlságosan fáj az a nagy távolság.

Mikor látom újra? – mindig azt kérdezem,
Megreped a szívem, hiányát úgy érzem!

Kincsem a Csodaló!

Minden versenyt megnyert,
Pontosan ötvennégyet!
Csalogány a cica
Kincsem legjobb barátja.

Elcsavargott a cica,
Kincsem nélküle nem megy sehova.
Inkább szétrúgom a boxot,
de versenyezni nem fogok!

Én a cicát akarom!
Keressétek lovászok!
jobbra-balra fussatok,
de Csalogányt hozzátok!

Simon László

Az írásaim?

A gondolat – szó – tett bűvös háromszögében patto-
gó szikrák megörökítésének kísérletei. A "kapum"
ahol papírsárkányaim kiengedhetem.

Karácsony Angyala

Havazik egész nap
A kandallóban tűz ropog
Gőzölgő teámmal kezemben
Nézem csak nézem az ablakot
A fenyő is díszítve áll
És elköltve sok finom falat
Mit várok nem tudom már
Csak bámulom kíváncsin a havat
És ott hol nem jöhetne senki
Nincs út, valaki mégis közeleg
Léptei könnyűek vidámak
A hótól védi Őt meleg köpönyeg
Már egész közel van
Szívem hevesen dobog
Nem félek, inkább örömmel
Átölelném e kedves alakot
Arcát nem látom
Pillantását mégis arcomon érzem
Nem kérdez, csak áll szelíden
Odakinn a téli hóesésben
Szívemnél melegséget érzek
Ajka szóra nyílik, csend mégsem törik
Egy pillanatra mégis mintha
Hallanék valamit
Én sem szólok
Tudom mégis érti

Mintha bólintana is biztatón
Vagy intene? S elkezd visszamenni
Ne még! Kiáltanék utána
Nyitom az ajtóm
S ott állok ahol Ő elébb
Lépte nyomát sem látom
Alakját elnyelte a sötét

Pillanatok

Ha
Nyugvó nyári nap
Fest tavat,
Kezed fogom,
Tömeg köröttünk
Utca, forgatag,
Lekvárt főzünk,
Rizst nem keversz,
Kirándulunk, kacagsz,
Egymásra találunk
A csillagok alatt,
Szemem lehunyom
Nem vagy itt
Szent a pillanat,
Mert ilyenkor is
Mindig látom
Isten arcodat

Játssz velem

Játssz velem
Reptessünk színes
Álmokat, kezeddel
Formálj falra
Árnyakat.
Kacagunk, átjár
Fény és pillanat
Kezed kezemben
Jó meleg
Itt maradt

Őrzöm éltető meleged

Mint virág mely
Szirmot bontván
Mézre váltja
Fényét a napnak
Szerelmed éltető
Melegét úgy
Őrzöm
Az élet utánra
Magamnak

Virág szívek

Virág szíved
Virág szívem
Napfénybe bújt
Tarka réten
Tavaszt hozó
Édes szélben
Táncra perdült
Kéz a kézben
Vattacukor
Felhők felett
A jó Isten
Minket szeret
Virág szívem
Virág szíved
Szerelmesen
Együtt nevet

Fényedben fürdöss

Léted fényében
Fürdetem szemem
Mily szép ahogy
Teljesen
Betölti szívem
Nem káprázat
De Isteni csoda
Angyali fényed
Szerelmem hona
Még kérném
Még várom
Jer! Fürdöss
A halálig
Édes ragyogásom

Sövényi Annamária Erzsébet

1990. február 28-án születtem Győrött.

Az élet korán megmutatta árnyoldalát; hogy akadhatnak nehézségek, csalódások, érhetnek mérhetetlen fájdalmak. Az irodalom, a versírás rengeteget segített ezeken túljutni.

Az idei antológiát elsősorban Édesapámnak ajánlom, aki nagy fájdalomra már nem olvashatja e sorokat. Továbbá csodálatos Édesanyámnak, szeretett Nagybátyámnak és Nagynénémnek. Nem utolsó sorban drága barátnőmnek, Lendvai Krisztinának, akire mindig számíthattam. Köszönöm, hogy vagytok nekem!

Az árny

Künn a sötét éjszakában
Szálldogált ő egymagában.
Éjfekete bőrkabátban,
Arca, teste takarásban.

Máris többször lobbant leple,
Amint a lányt észrevette
(Békésen elszenderedve),
Búbánatát eltemetve

(Koppant nagyot az ablakon.)
Őt szerette volna nagyon,
Ahogyan volt, s lesz: vakon,
Akarta őt a tíz karom.

Átváltozva szobájában,
(Éjfekete kabátjában)
Az alkonyat árnyékában
Hajadon a csapdájában.

Úgy villant fehér fogsora,
Mint nyaknak, érnek doktora.
De szűznek sorsa mostoha:
Már mélyedt belé szemfoga.

Fodros éjszakák

Lomha, mély az éj,
Vak, világatlan.
Szendereg, remél
Mind, ki nyugtalan.

Illatozva már,
Íme: itt az est.
Tompá fénybe vágy
Százvezernyi test.

Mert nem éri, ott
Nincsen ős-bilincs,
Várja sok titok,
Milliónyi kincs.

Libbenő világ
Óvja álmaik',
Képzletbe szállt
Csendes vágyaik'.

Rejtve őrzik rég
Harmatos szobák,
Elfeledve élt
Fodros éjszakák.

Holtidőben

Múlt a múlt, hát
Éld a jelent!
Akkor is, ha
Véget jelent.

Bódít minket,
El nem enged,
Szoros marka
Sosem ernyed.

S folyton az kell,
Ami nehéz;
Ami minket
Mindig emészt.

Lehet nem lesz
Másik élet!
Nem mindegy ezt
Hogyan éled!

Lásd a jelent!
Éld a jövőt!
– Szivárványos
Álmod szövőt. –

Szomjas a föld

Csend honol. Csak a köd,
Mi ébred, s szétomol
A sötét. Odafenn
Az ég a víg pokol...

Jajgat a föld. Eső
Kéne néki (dörög),
Feni elszáradt fű-
Kését, s szomjas rögök

Nyújtózva nyúlnak már
Porba burkolózva...
Cseppen a csapadék
Összecsókolózva

A zokogó földdel,
S patakként csobogón
Gyógyítja fájdalmas
Sebét, jót akarón.

Édes, álmodó

Matt, nehéz grafit-hamut
Pislog álmosan szemed.
Hol vagy és szeretsz-e még?
Nélküled nem élhetek!

Szívem elszorul, ha rád
Gondolok, s kezem remeg.
Csorduló patakban ég
Régi, csillogó szemem.

Feltekintek olykor én,
S kérem azt a jó Atyát;
Jól vigyázzon, óvjon ő,
Édes, álmodó Apám!

Ringató

Mit ér a szó, ha néma tó,
Betűje már apadt folyó?

Mit ér a rét, e Föld, az űr?
– Az élet él, s ki él, az tűr. –

Remélni kell, hogy vár a jó,
A tiszta szó, a ringató.

Mi kell, hogy értsd: a józan ész.
Hisz ott a szép, amerre lépsz!

Sudár Imre

Neked írom és Neked adom,
hogy lásd mit kaptam Tőled!

Érzés

Most elért egy érzés,
Nem éreztem még ilyen érzést.
Jutalom az élettől?
Tőled, lángoló szerelmes szívedből?

Érzés egy Világból?
Száguldó életem megállójából?
Varázslatok csodás mámorok édes éjszakáján;
Édes ajkak, tested illatával.

Te odaadtad nekem az igazi érzést,
Talán az utolsó végzetes érzést?
Legyen az, csak kitartson –
Ő és Te meg én érzéki, édes ajkaidon.

Angyallány

Őt mióta megláttam,
Azóta könnyű nekem,
Mert amikor Rá gondolok,
Igazán boldog vagyok.

Ha kérem itt van velem,
Ha akarja elengedem,
Felszáll a felhők fölé,
Onnan a csillagok közén.

Hoz nekem gyémántot, aranyat,
Boldog mosolyt az arcomra,
Szívem-lelkem Neki adom,
Ő elviszi azt a csillagokba.

Arca nekem a karácsony,
Mosolya az új esztendőm,
Hangja a csodás végtelen,
Ő szívemben a szerelem.

Az éj Királynője

Mint az ezüstös telihold
A tiszta égbolton,
Ezer csillag között
Tündököl varázslatos fényben.

Az éj sötétjében,
Tűzpiros ruhában,
A szerelem rózsakertjében
Uralkodik kedvese karjaiban.

Az izzó fekete éjben
Csókoktól remegő teste
Felemelkedik, száguld
A boldogság csillagvilágába.

Fehér

Megint felöltözött Ő
Hófehér ruhájába a Nő.
Mely örök és fiatal
Anyá, örökké gyönyörű Nő.
Tiszta fehéret terített lábai elé,
Amilyet csak Ő tud – Fehéret.
Hűvös, illatos fehéret.
Égi porcukorral hintve édesfehér.
Boldogan élvezzük hidegét, színét,
Kéz a kézbe, mosoly, hangos nevetés,
Érzések, szerelmes csókok,
Havas télben, Földanya ölében!

Hóesésben

Korcsolyája a boldogság
mennyi világába repíti.
Mosolya ragyog, arcán
piros rózsák színe ég.
Teste ring, hullámszik, pörög,
hajlong, érzéken nőiesen.
Megáll egy pár lihegő szóra, érzem
üde illatos leheletét piros ajkairól.
Égő tűz van csillag szemeiben.
Mindez egy látomás – Képzelet.

Boldogság

Boldogság egy szavad,
Egy hangod.
Boldogság egy tekinteted,
Szemed csillaga.
Boldogság egy mozdulatod,
Tested és kezéd mozdulata.
Nekem boldogság
Közelséged érzése.
Nekem boldogság
Mosolyod ha láthatom
Gyönyörű arcodon.
Boldogság nekem
Ha mindent megtehetek
Hogy arcod ragyogó csillagát
Életed minden percében
Mosolyodban fürdessem.

Ajándék

Amint megláttalak, megtaláltalak.
Lelkem társa, igazi ajándék.
Kaptam Tőled mást is,
aranydobozt teli versekkel.
Ajándékként Neked írom, hajad simogatva,
Arcod és kezéd csókolgatva
boldogan eléd rakom – Köszönöm!

Az idő

Lassan múlik, elfogy az év,
Decemberből alig két hét.
Egyre beljebb a sötét időben,
Kevés a fény és hideg van.

Melegítő tűz fényében
Mint a méz átfolyik vékonyan
El nem múlt gondjainkkal,
Régi és új reményeinkkel.

Tisztán a tűz fényében
Szépségekkel, szerelmekkel
Arany színnel átfolyik, átcsorog
Az Újév mézes-csuporjába.

Minden ami elmúlt:
Rossz, jó, színes álmok
E régi csupornak az alján marad
Hogy az új fényben tisztán lásd magad.

Akarod?

Hozzak Neked egy csillagot?
Milyet és mikor akarod?
Újhoidat hozzak?
Vagy a holdtöltét akarod?

Elhozzam a legszebbet Neked?
A napfelkeltét elhozzam, akarod?
Három ragyogó csillagot Neked?
Koronád éke ők legyenek, akarod?

Ha Rád nézek így látlak Téged
Nekem Te vagy a felkelő napom
Kristálykoronád éke három
Ragyogó csillag legyen! Akarod?

Kezeket fel!

Kezeket fel, fel a magasba,
Emeld fel kezeidet az Úrhoz.
Emeld fel az életedért,
Ha boldog vagy, akkor azért.

Kezeket fel, fel a szerelemért,
A világért amiben élsz.
Emeld fel emberekért, szeretetért,
Emeld fel a csillagokhoz.

Érintsd meg ott fent az aranyat,
Hogy bearanyozd párod, életed.
Emeld fel ha zenét hallgatsz,
Majd kulcsold össze ha ölelsz.

Delírium

Zúg a fejem
Csöng mindkét fülem
Valami nincs rendben
Azt hiszem át kell mennem.

Szevasztok gyerekek
Jóska egy fröccsöt kérek
Mert ha nem ...
Adom, adom barátom.

Mindjárt jobban érzem magam.
Még egyet, mert ha nem ...
Mert ha nem? Akkor nem iszom.
Megigazítván a puska szíját a vállamon.

Hazaérek, a kisajtón belépve
Drága jó anyám lép eléembe.
Édes fiam megint ittál?
Itt állok anyám előtted!

Szentestén

Tőled távol vagyok,
Szerelmem Rád gondolok.
Tábortűz lángjában
Benne látlak, varázsában.

Velünk vannak az angyalok
Szórják ránk a sok csillagot.
Varázslatos éjszakának
Titokzatos sötétjében.

Várjuk a csodás fényt,
Az újjászületést, a reményt.
Elhozza mindenkinek
Szerelmet, boldogságot, fényt.

Megjött

Van, akinek leesett
Van, akinek lehullt.
Nekem megjött és behintette
Amit lehetett hó-porcukorral.

Amit az ősz itt hagyott,
Száras növényt, falevelet,
Örökzöld fenyveseket.
Finom pihékkal beterített

Hozott sikoltásos boldogságot
Sok apró szembogárnak.
Sok boldog szerelmesnek
Öleléses átsiklást a jövő évbe.

Várakozás

Várakozás a hosszú estében,
Várakozás a szent estén.
Hogy elhozod ajándékomat,
Amit Isten küld számomra.

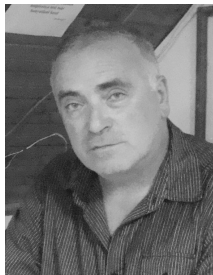
Gyertyafényes téli estén
Jó illatú meleg szobában
Téged várlak nagyon,
Karácsony édes Angyalát.

Várlak gyermeki szívvel,
Két ölelésre váró karral,
Dicsérő szerelmes szavakkal,
Hogy Neked adjam szívem-lelkem.

Év vége

Itt van az év december
havának utolsó napjai.
Tele várakozással, hittel és bizalommal.
Várjuk az Urat, ki elhozza nekünk az új fényt.
Hozzon új erőt, ragyogó fényt,
Szerelmet a következő évhez.
Még a sötét alagútban járunk,
Melynek végén pislog a tavasz aranyos fénye,
mely mindent újjá varázsol.

Szabó József

Vers a kincsem,
szó a minden,
gond és Isten.
Ezen kívül semmim sincsen.

Osztálytalálkozóra

Emlékezni jöttünk és lelkesedni,
felidézni a múltat, a régi társakat megkeresni.

Mikor a pillanatok utat törnek,
percek, órák visszajönnek,
emlék lesz és áhítat, elfelejtünk gondokat.

Hiszen egykor tőlünk volt itt hangos minden,
nevelkedtünk, elmélkedtünk a sok tanult kincsen.

Gyermekeként kezdtük, szorongva és izgatottan,
ma itt állunk felnőttként boldogan és meghatottan.

Hisszük még a mindig szépet,
tanárainkról is az áldott képet.

Remélünk még sok- sok évet,
és hogy nem követünk már el semmi vétet.

Így vagyunk mi sokan egybeforrva,
közös álmot felkarolva,
teremtő, éltető erő előtt meghajolva.

Keresd társad, most rátalálhatsz,
vele újra kisdiákká válhatsz.

Büszkén áll itt melletted,
úgy lesz minden, ahogy tervezted.
Ám vannak, akik örök csendbe zárva,
lelkükkel a magas mennybe szállva
temetőben pihennek.

Legyen csendes pihenésük,
mondjunk imát halkán értük.

A neved

Harang, ha zúg a szélben
szív, ha remeg a kézben
világok, ha dőlnek
mi megmaradunk egészek.
Legyen este, vagy sötét minden
szorítlak és áldlak kincsem.
Senkinek nem adok és nem engedek,
csak a bánat az, mit elkergetek.
És mondogatom drága neved,
mert minden öröm tőled ered.

A zaj

Nem jó félni, ha dörög,
már halljuk azt is, ami csak zörög.
Vagy vért a szívben, ahogy zakatol,
minden vénán áthatol.

Bilincsből

Bánat szorongat, félelem
bilincs száz a szíveken.
De lényünk harcol, eseng, küzd vele,
mert ez a lelkek igaz élete.

Sodródás

Te vagy, ki nem volt még soha
a sors, a vágy, a hit,
mely nem lehet oly ostoba,
hogy hiába tartaná ébren a vágyakat.
Nekem, ki visszaadtad a szárnyakat
a lágy érintésű, csodával fonódó ihletet,
mely könnyű és lebegő álomba készítetett.

Halottak napi üzenet

Temetők csendjének álmodó világa,
lelkeken át áramló üzenet a mába.
Szótlanul csendülő dallamok a fényben,
emlékként rezdülő vallomás az éjben.
Mint lángjától olvadó gyertya a forró viaszának,
hazatérő lelked könnyecseppként áradó sós íze a mának.
És amikor sóhajod száll a végtelen ég felé,
kitárhatod szíved bársonyát a hazatérő lelkek elé.
Majd erősítsd imával bolyongó hitét
a gyengülő világnak,
hogy emléke és varázslata legyen
a sírokra helyezett virágnak.

Motoros balesetem emlékére

Csendesen suhanó nyáresti utazás,
kerékbe zárt vágy, képek és zuhanás.
Vétlenség és a pillanat képtelen iszonya,
élet és a halál örök harca és viszonya.
Emlékekből illanó hangtalan angyal a betonon,
szálló lélek a testből és már vérrel álmodom.
Fények, képek múlnak az ördögi látomásban,
hitem és feszes testem olvad a csendes álmodásban.
Túlvilágra szánt álom és arctalan feszület,
igaz emlék a hitről, valódi örület.

Elmúlás

Megbánva a sok könnyelmű esküvést nézzél rám,
és tartsd rajtam szomorú tekinteted!
Sebzett, hangtalan lélekkel áraszd ki magadból,
mit meg kell még értened.
Félve, csak lassan csukd le szemednek pilláit,
messze szállt vágyakkal keresd és öleld
széthulló létednek szikráit.

Támmer Éva

A fiatal szívesen tervez –
az öreg már csak emlékezik!

Fohász

Árva népünk édesanyja
Boldogasszony – Mária!
Tekintsél le nemzetedre
Óh menyeyi Patróna!
És minket, kik sírva kérünk
Hallgassad meg hő imánk:
Tündököljön országunkon
Ezeréves Koronánk!
(1940)

Isten tudja...

Isten tudja, mikor lesz már
vége a sok búnak!
Udvarunkon, kertjeinkben
még a fák is sírnak.
A madarak szomorúan
zengik el a nótát:
Nem jön el a mi tavaszunk,
nem jön el már hozzánk!...
(1940)

Ahol még...

Ahol még a napsugár is
Halványan világít,
Ahol még a madárdal is
Szomorúvá válik,
Ahol a lomb suttogása
Egy bánatos sóhaj,
Megszűnt ott már a fájdalom,
Megszűnt ott már a jaj!

E csöndes kis temetőben
Sokszor végig járok,
A zöldellő sírok közül
Egyre rátalálok.
Ez a virágzó sírhalom
Édesapám sírja,
Ráborulok fejfájára
Zokogva és sírva.

Elmondom ott szépen neki
Minden panaszomat,
Jól tudom, hogy megérti ő
Minden bánatomat,
De a lánya könnyes arca
Ne zavarja őt meg.
Pihenj apám! Legyen áldott
A Te szent emléked!
(1941)

Őszi bánat

Elmúlt már a nyár,
Elhervadt a rózsza.
Nem dalol a madár
Zöldellő bokorban.
Hideg őszi szél fúj,
Rángatja az ágat.
A sok falevél hull,
Siratnak egy nyarat.
(1941)

Ébred a város

Félhomály dereng
A vén város felett.
Komor tornya őrként áll
S rajta az óra
Az időt számolja:
Egy, kettő, három...
Az embert, állatot
Elnyomja az álom.
A ház vakon bámul
S nagy a csendesség.
Ott arra keletre
Pirkad az ég.
(1945)

A halál aratott...

A sziréna búgott,
A repülő zúgott,
Fenn a levegőben,
A kék égtengerben
Gépkaraván úszott.
És hullott a bomba,
És esett a bomba,
A földön, mint máglya
Fölcsapott a lángja,
Szürke füstje, korma.
Csataterék száza,
Óvóhelyek száza,
Hördülve haldoklott.
A halál kaszája
Szüntelen aratott.
(1945)

A Hartzban

Itt minden oly szép.
Itt minden oly jó
S mégis hideg minden,
Mint a csillogó hó,
És illat sincsen.
Néma a madár.
Tűlevelű fenyők...
Rideg, csillogó táj.
(1945)

Én nem láttam őt...

Én nem láttam őt,
Mint daliás leventét,
Szép, harcos vitézt,
Csak tátongó, vérző sebét.
És nem láttam
Dallal az ajakán,
Hajrát rikoltva
Rohamok hajnalán.
Az ő dala hörgés volt,
Kínnal átítatott
Fájdalmas nyöszörgés.
Szemében sem harci láng égett;
Anyja nevét súgta
Láztól felcserepzett
Sápadt ajaka...
Sebesült volt csupán
S nem büszke dalia!
(1945)

Őszi estén

Esős őszi est volt.
Ültem egymagamban.
Vágyak szunnyadoztak
Szívemben, agyamban.

Kint tombolt a vihar,
Rángatta a sok fát
S hangja rám zúdított
Vég nélküli magányt...

És ültem egyedül,
Hallgattam a csendet
S kinn a szélviharban
Az eső csak esett...
Dobolt az ablakon
És lepergett rajta,
Szívemen is dobolt,
Vágyaim altatta...
(1945)

Sétára mentem...

Sétára mentem
Egy novemberi esten.
Bevont a köd mindent
Előttem, mögöttem.
A sűrű köd közül
Kiszűrődött egy fény,
Csillag volt, vagy lámpa?
Mit tudom én!
Csak mentem, mentem...
Abba az irányba...
(1945)

Béke

Elcsöndesült a harc,
Eljött a béke.
Néhány fényes csillag
Felszökött az égre
És a hold mosolygott
Emberre, békére.
Sziréna nem búgott,
Tücsök ciripelt.
Este volt s az ember
Mit egész nap cipelt –
letette – elfáradt,
Sietve lepihent.

Csend volt, békésen csend,
Csak a kuvik szólt...
És az ablakon át
Bekukucskált a hold...
Ki-ki a vánkosán
Szendergett, álmodott...
(1945)

Tavaszi

A hegy kopár
S az avaron
Vadnyúl szalad tova...
Lágy szellő kél...
– csitt, hallga' csak:
Ez a tavasz dala!
Mély álmából
Ébredez már
A természet öle.
A napfényre
Kipattan mind
A fák alvó rügye.
(1946)

Délutáni séta

Emitt kék felhők tornyosultak,
Ott egy szürke gomolygott,
S az alkonyati égpárkányon
Halvány lila mosolygott.

Egyszerre csak váratlanul
Megeredt egy kis eső,
Néhány percig tartott csupán,
Helyette a nap bújt elő.

És csendes fényderűt árasztott
Az útszéli vadvirágra
S a sor országutat őrző
Gyors-távírda oszlopára.

Nekünk is küldött egy fénymosolyt
Az öreg nap szép kedvesen,
De mi egymás szavát lestük
S ő elvonult csendesen.
(1951)

Anyám

Fehér haján a tél dere csillog,
Kék szemében hunyó tüzek égnek,
Görnyedt hátát sok esztendő törte
Gonddal, sok bajjal nevelt fel minket.

Szorgos keze folyton dolgot talált,
Apám régen meghalt, itt hagyta őt.
A nehéz napokban mindig helyt állt,
Ereje nem fogyott, csak gondja nőtt.

A régi házban ott él egyedül...
Öreg nap fénye mosolyog falán.
E fény üzenetünk csókja-képpen
Megcsillan a csendben anyám haján.
(1962)

Ősszel

Vándordarvak Vé-betűje kanyarog az égen...
Fázós kedvvel, dideregve, szomorúan nézem.
Elmúlt már a heje-huja, csendes bús a határ.
Hová lettél? Messze tűntél derűs, kacagó nyár!

Itt hallom az avar között tücsök cirpelését,
Szunnyadozó lombok között madarak zengését.
Elnémult már haj azóta a tücsök zenéje,
Madárfészek apró hada szárnyra kelt belőle.

Hulló levél, ősz könnyei csak beszélnek rólad,
Messze szálló, bús fellegek csak keresnek hol vagy?
Vándordarvak Vé-betűje kanyarog az égen...
Fázós kedvvel, dideregve, szomorúan nézem.
(1963)

Ébred a mező

Még ködfátyol leple borítja a rétet,
Csöndesen szunyókál a föld s a határ.
Nem hallszik egy hang sem, nem röppen magasba,
Fészkén ül, bóbiskol a dalos madár.

A föld nyújtózkodik és sóhajt nagyokat,
Megrezzen e hangtól a fű és a rét,
És gyémánt könnyeit hullatja a harmat,
S a ködfátylat lassan szellő tépi szét.

A nap piros arccal, derűsen ébredez,
Sugarában fürdik a jegyenyvár.
Felzizzen a levél kósza szél szavára,
Felcsendül az ének, ünnepi dal száll...
(1964)

Elment a vonat!

Nagy pöfögéssel elment a vonat.
Gomolygó füstje még a levegőben száll...
Prüszköl, pöfög, zökken – csikordul kereke –,
mind gyorsabb, mind gyorsabb ütemre jár.

Vad ritmust dobolva robog, száguld
s mint megriadt néember sikolt a kanyarnál,
kerekei alatt fényesre csiszoltan
cél felé visz a ragyogó sínpár.

Nyargal hegyen, völgyön – kattogása
csupán a benne ülőket ringatja el –
mindig messzebb, messzebb, míg végre eltűnik...
Csak nézek utána, nem szálltam fel!
(1964)

1946. augusztus 31.

Emlékszel még?
Rég volt... Sok évvel ezelőtt
a kezemet fogtad
s elindultunk szépen
egy kanyargós, tüskés,
kavicsos ösvényen...
Kavicsos volt az út,
Sok görönggyel tele...
Azért néha ritkán,
mikor gondunk fogyott,
talpunk cirógatta
a zöld pázsit selyme.
Két kicsi fiókánk
felneveltük szépen...
Oh, de picik voltak
nem is olyan régen!

Menjünk hát csak tovább
a megkezdett úton!
Fogd meg hát a kezem,
s az idő hadd fusson!
Ne nézzünk előre,
ne tekintsünk hátra,
szívünknek közösen
úgyis egy a vágya:
Bánatból kevesebb,
örömből sok jusson!
Fogd meg hát a kezem,
s az idő hadd fusson!!!
(1964)

Üzenet

Vidám cserregéssel
surrant át a téren
egy piros bóbitás,
fürge fakopáncs.
Kli – Kli! rikkantotta
zsákmányát nyeldesve
s a csendet felverve
a piros bóbitás.
Ablakod alól jött?
A fenyőfán kúszott,
vagy a gesztenyének
zöld lombjai között?
Látom amint húzod
az apró vonalat,
néhány betűvetés
s elmerengsz füttyölve...
A tarka harkályról,
piros bóbitásról
te jutsz az eszembe.
(1964)

Szétszórt levelek...

A gesztenyék ága rőt vörösben égett,
Játszott felette az őszi napsugár.
Nem tűzhet már izzón,
Nem hevíthet forrón
November derekán!

A lombok bíborát csak a fény nézte,
Langyos meleget lankadtan mérte szét
Kicsi ajándékát,
Sovány alamizsnát
Cseppenként, cseppenként.

Összesepregette és halomba rakta
Az utcaseprő a lehullt levelet,
Pirosat és sárgát,
Ezerszínű tarkát,
Fakót és vereset.

De a pajkos szellő átsuhant az utcán,
Mint rakoncátlan, csintalan gyerekek,
A sok színt felkapta,
Nevetve szétszórta
A halom levelet.
(1964)

Csókfalván

Hallgató hegyek közt
megbújt kis falu.
Csend honol e tájon,
széna illatú.
Bús vadgalamb bűg – sír
fáradt lombokon,
zöld dió ringázik
a faágakon.

Nyári, lenge szellő
frissen szárnyra kél,
estharang megkondul,
vidáman zenél.
Kacagó gerlepár
röppen tova már,
hallgató hegyekről
az este leszáll.
(1965)

Tavaszi dal!

Egy árva légy a szobámban bolyong,
tavaszt hirdetve döngicsél...
Az ablakra mászik kukucskálva,
nézi, elmúlt-e már a tél.
Hívja, hívja zümmögve társait,
örömmel szól, hogy ő még él.
Nincs szívem leütni, így hát hagyom,
zümmögjön, daloljon szegény.
Az árva légy a szobámban bolyong,
bennem is ujjong a remény,
mert a tavaszt várjuk mind a ketten,
nagyon várjuk: a légy és én!
(1968)

Hét szín

Vörös korong az ég peremén,
mely bíborra festi be az eget,
láthattad már százszor is színét
csak hunyd be egy picit a szemed.
Vörösen izzik már narancsa,
talán így int feléd a holnap,
sárgul is már a kicsi világ,
de zöld lesz az maholnap.
Tiszta égszínkék az égbolt,
kékebb is mint az ibolya.
Ugyan mi lehet e színes világ?
Hát a napsugár mosolya!
(1978)

Sic itur ad astra!

Törött szárnyú öreg madár elmúltak az évek!
Elfogyott a te erőd is, ne keresd a fészket!
Szárnyra kaptak fiókáid, elszálltak belőle,
Kirepültek réges-régen északra, vagy délre.
Ha meg is van az a fészkek – üres az meglátod,
ne keressed nincsen benne küzdő öreg társad.
Azt gondoltad valamikor, csillagokig röpködsz!
Törött szárnyú, öreg madár kapaszkodj a röghöz!
(2002)

Augusztus közepe!

Bágyadt a kert.
S bágyadt a világ...
A nagy hőségben
Fonnyad a virág.

A madár, ha röppen
Nem trillázik már.
Kopogtat az ősz is,
De kár, jaj de kár!
(2003)

Könyörgés

Uram segíts rajtunk,
mert esendők vagyunk,
ha nem is cselekszünk,
de szóban vétkezünk,
és ha nem is szólunk,
rossz a gondolatunk.
Segíts Uram nekünk,
hogy el ne vesszünk.
(2012)

Dédik

Benedekke, Boróka,
Sacó, Hunor, Bíborka,
Vincent, Ruben, Zalánka,
nyolc kicsi dédunoka!
Jön a többi utána!!!!
(2013)

Tóthné Telkes Csilla

Tóthné Telkes Csilla vagyok, tanár, édesanya és küzdő ember. A tanítványaim azt mondják, az a legizgalmasabb irodalom vagy etika órán, amikor az élet értelméről beszélgetünk. A legfontosabb, amit szeretnék nekik megtanítani, hogy hit nélkül lehet élni, csak nem érdemes.

Ezt Müller Péternél szebben és szabatosabban még nem fogalmazta meg senki.

„Lehet valamit akargatni, akarni, és lehet AKARNI. Vannak holtpontok az életünkben, amikor padlóra kerülünk. Úgy érzed, hogy nem megy tovább. "Túl nehéz. Nem bírom" – ezek a gondolatok kavarnak a fejedben. Jó szó a "holtpont", mert ilyenkor valami tényleg meghal bennünk: a hit vagy a hitetlenség. Akiben a hit hal meg: föladja. Akiben a hitetlenség: folytatja tovább és megnyeri a csatát.”

Aki bennem bízik...

A fiú a Balaton- parton ült, és a köveket rugdosta a tóba. Már nem volt egy csöpp haja sem, de mindenki avval biztatta, hogy egy srácnál a kopasz fej egyenesen divat. A suliban a többiek persze csúfolták, és mivel nem értettek semmit mindabból, amit Ádám magyarázott nekik a betegségéről, inkább együtt röhögött a többiekkel a vicceken.

A kemoterápia jól haladt, a nyirokrák kezdett visszahúzódni, de még tartotta magát, és az áttétek veszélye is fennállt. A fiú nagy harcos volt, és bár sokat fogyott a kezeléseket alatt, jó kondiban érezte magát, és a kopaszságon kívül nem nagyon látszott rajta semmi, csak vékonyabb lett. Az édesapja oda-sétált mellé, és megkérdezte: – Úszunk? Félretereljünk a jegesmedvéket, és hajrá! Május vége volt, s ha a napsütés megengedte, ilyenkor megmártózhattak a magyar tengerben, mely szinte csak rájuk várt. Ádám az én Balatonomnak nevezte a tavat, de a terápia kezdete óta nem járt le szívesen. Szégyellte vékonyságát, a tűszúrások nyomait, kopasz fejét, s ilyenkor sűrű könnycseppek csillogtak arcán a napsütésben. – Megyek már! Apa, várj meg! – s hatalmas csobbanással vetette magát a lépcső tetejéről a vízbe. Ismét szabad volt!

A mester leült tanítványai és követői közé egy fehér kőre, arca halványan ragyogott, s a szentlélek tüze csillogott a szemében, amikor beszélni kezdett. Mártához szólt, a néhány napja meghalt Lázár leánytestvéréhez: – „Csak legyen hited, Márta”, és a fivéred élni fog újra. Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz bennem, bár meghal, mégis élni fog.” Később a sírhoz mentek, mert Jézus megszánta a gyászolókat. A sziklaüreg bejáratát hatalmas kőlap zárta le, benn csend honolt. A Mester felemelte kezét, s a tömb lassan elmozdult: – „Lázár, jöjj ki!” – benn mocorgás támadt, s a szólított épen és egészségesen kilépett a halál sziklasírbájából. – „Te azon igazság élő tanúja leszel, melyről beszélek- én vagyok a feltámadás és az élet.”

A kórházi ágyon feküdt a fiú, infúziót kapott, és az ablakon túl pergő, sárga faleveleket nézte. Beköszöntött az ősz. Az áttétek nem alakultak ki szerencsére, de a gyógykezelés annyira legyengítette a szervezetét, hogy otthon már képtelenség volt ellátni. Mélykék szemei fátyolosan, de határozottan szegeződtek a platánra, mely a kórterem ablaka előtt lengette sárga és rozsdabarna lombjait. Fürkészként keresett, kutatót valami után, ami több volt a szülei aggódó szereteténél, több az orvosok bizakodó tekinteténél. Ám nem tudta, mi lehet az...

Jézus megmozdult: - „De most mindannyian menjünk be a házba, és lássuk el táplálékkal a fizikai testeket.” Beléptek az ajtón, Márta borult a földre a Mester előtt, s megcsókolta Jézus lábát. – Uram, fogadd ezt tőlem, az édesanyámé volt! – s egy apró réz függőt eresztett a nyitott tenyérbe, mely halat formázott. A medál varázslatosan fénylett. A Mester szinte magának mondta: - „...ami veled történt, azt megtapasztalja mindenki, aki elhiszi ezt az örömhírt.” – megfordult, s kísértelt az udvarra.

A fiú mozdulatlanul feküdt. Az ajtó nyílására ébredt, és megismerte az ágy végénél álló nagyapja hangját, a cigarettától mély dörmögést. Megpillantott a kezében valamit, amit már réges-régen nem látott. – Elhoztam nagyanyád függőjét, azt az apró feszületes keresztet, amelyet soha nem vett le a nyakából, Isten nyugtassa szegényt. Véletlen akadt a kezembe, már régen nem találkoztam Istennel, de most megszólított. Talán neked is segít, kis unokám! – Ádám izzadó tenyerébe szorította a keresztet, s mély álom ragadta el.

A kis beteg halk neszre ébredt. Átható fény töltötte be a betegszobát, s valami csendes béke, szelíd derű kúszott föl a zsigerein át a lelkébe. A ragyogásban békés arcú, szakállas ifjú lebegett mozdulatlanul

a kórterem közepén, s olyan erőt sugárzott, hogy a fiút szinte bepréselte a váncosok és paplanok közé. Remegő és meggyötört testét átjárta az a mély, soha nem érzett bizalom, melyben csak a hívő lélek nyerhet megnyugvást. Hirtelen elmúlt minden fájdalom, könnyűnek és boldognak érezte magát. A jelenés eltűnt. Majd kimerülten visszazuhan az álomtalan eszméletlenségbe.

Másnap reggel, amikor a család benyitott, a fiú vigyorogva, félmeztelenül ült törökülésben az ágyán, szemtelen arccal foghegyről lökte a szavakat: – Anya, apa, az orvosok azt mondják, csoda történt, de én tudom, hogy Jézus járt itt, és meggyógyított engem. Meg akarom ismerni őt, miért nem beszéltek nekem soha róla?!

Emléklap egy barát halálára

Két éve történt,
Szemed tükre megtört,
És bársonybarna fénye
Is kihunyt.
Csukott pillám mögött
Az emlék zörren,
És pofon csap
Fájdalmával a múlt.
Míg együtt voltunk,
Mennyit mulasztottunk!
S hogy veled lenni
Oly kevés időnk!
Megérteni a lelked
Tűrő csendjét.
Meghallgatni nem volt
Elég erőnk.
A csönd nagy Úr,
S téged a csönd ölel,
Mégis velünk vagy,
Ez nem múlik el!
Tovább élsz
Minden iskolai csendben,
Ha angyal száll át
Éppen a szobán,
Tovább élsz ölelésben,
Szeretetben,
Mert egy Világ van,
Egy örök Világ!

Varga Cintia

Minden amit tudni kell, vagy tudni lehet rólam,
azt a verseimben megfogalmazom.

Mind ki bűnös elmében

Mind ki bűnös elmében, jóllehet lelkében
magányos, önbüntető gyermek,
ki nem lát a sötétben.

Mind ki bűnös elmében, jóllehet lelkében,
ott a legmélyében irgalmat,
megbocsájtást keres.

De mind a test bűnét oly hatalmasra magasztalod,
lelkedet gondolataidban már önmarcangolásnak
adod,
az Úr, a kegyelmesség étkét adta neked,
hogyan lehet az, hogy te nem eszed?

Mióta dönti el a test, hogy mit érdemel a lelek?
Hát volna e szándékod, tiszta szívvel felvenni egy
vétkes keresztet?

Mondd te elmében bűnös lélek,
az Úr, az igazakért jött, avagy te érted?
Az igazaknak nincs mit megbocsájtani, rajtuk nincs
mit megmenteni,
Neked hoz lehetőséget megtisztulni.

Ne félj hát magadnak tiszta szívből megbocsájtani,
s az Ő üdvét testtel-lélekkel elfogadni.

Szabadon

Szabadság, erről szaval mind aki költő.
Szabadság, ez nekem is az első!
Nem tudjuk, míg nem ízleltük,
Nem tudhatjuk, mit veszítünk.
Nem értjük valójában e szó mit takar,
s így elcsalhatnak bátran egy mézes madzaggal.

Szabadság! Érted kiáltozunk!
Hozz fényt, a sok lezárt szemnek,
csalogasd ki burkukból őket!
Érzem együtt képesek vagyunk,
közösén minden látszaton túljuthatunk.
Szabadság!
Érted kiért annyian adták életük, most ne elvégy,
most adj nekünk!

Levegőt!

Lélegzet hiányban szenvedek,
Nem nyelhetek, nem pihenhetek.
Gonosz, sötét légszomj fojtogat,
Magához láncol, s bujtogat.
Kitörnék, de nem lehet, e szoros lánc nem enged.
De várj, várd csak meg míg átalakszom,
S kiöllek magamból te szálnalmas légszomj.
Ott kacagok majd tetemed felett,
S míg te a pokolban sínylődsz,
én majd végre fellélegezhetek.

Vilcsek Adrienne

Írni jó! Bemutakozás helyett néhány gondolat az írásról, az érzésről, amit számomra az írás jelent.

Amikor írok, szinte „szárnyam nő”, ami a valóságból átrepít egy másik világba. Egy csendes, belső térbe, ahol egyedül vagyok, de nem magányosan, mert

körülvesznek gondolataim, melyek szinte követelik, hogy sorokba rendeződve, értelmet nyerve látható formában megjelenhessenek, mások számára is elérhetővé válhassanak. Mert ezekben a gondolatokban ott feszül, ott ringatódzik az egész eddigi életem, s tudat alatt még talán az előző és eljövendő életeim is. Írás közben visszafoghatatlanul áradnak belőlem az érzelmek, örömek, félelmek, vágyak, remények. Céлом, hogy adjak magamból egy darabkát mind azoknak, akik megtisztelnek azzal, hogy elolvassák verseimet, történeteimet. Hiszen amit papírra vetek, az én vagyok. Nem vagyok magamutogató, s ezért néha még magam is rácsodálkozok önmagamra, hogy miért vállalom a lelki kitérülködést.

A miértre a választ talán így fogalmaznám meg: Azért, mert az írás örömmel, meglegedettséggel, megnyugvással tölt el, s egyben önmegvalósítást is jelent.

Egyszerűen fogalmazva: írni jó!

Kérdés Gyermekemhez

Láttál e már lovat, gyermekem?
Lovat, ott kinn a messzi réteken?
Láttad e lobogni szél fúttá sörényét,
Simogattad e gyengéden
Napfényékesített szőrét?
Megdobban e szíved, ha
bársonypuha orra hozzád ér,
s tudsz e örülni annak, ha simogatásra
Válladra hajtja fejét.
Álltál e már néma áhítattal a legelőn,
Mozdulatlanul, s belül remegőn?
Vártad e türelmesen a nagy pillanatot
Amikor feléd tesz egy mozdulatot?
Néztél e már megbűvölten a mélységes
Szemekbe?
S a bennük rejlő titkokat, vajon sejtet e?
Csodáltad e valaha a ménes ősi egységét,
Figyelted e némán a lovak testbeszédét?
Érted e a jeleket, melyekkel egymásnak üzennek,
S ha hozzád szólnak, értelmét fogod e a jelnek?
Tudnod kell, hogy az ő világuk más, mint a miénk,
S ha félreérted őket, oda nem nyersz betekintést.
A lovakhoz mindig szeretettel közeledj,
S a valódi lovas érzést egyszer te is megled.

Gyereksarok

Esőleső

Ess, eső, ess!
Csendben permetezz,
Hullj levélre hullj
A fára,
Rétre,
Fűre,
Szép virágra,
Ess, eső ess!
Csendben permetezz

Napébresztő

Szép napocska
Ébreddezz!
Ne lustálkodj,
melengess!
Vesd le gyorsan
Felhőruhád,
Sokan várunk
Ám itt lenn rád!
Süss a fára,
Süss virágra,
Mosolyogj rá
A világra,
És a sok kis óvodásra!

Tavaszcím

Cseppeken a jégcsap,
könnyezik,
Tavaszcímér érkezik.
szellő hátán,
virág szárnyon,
hozzám röppeken,
rám kacsint.

Amikor a legnagyobb a magány (Két pont között)

Van születés
És van halál.
S van kezdet
És van vég.
Van
Belépés
És van
Kilépés.
van
Indulás
és van érkezés.

Két pont közt lebegünk
A hídon.
Vannak kik mennek,
mások jönnek,
Velünk lebegnek.
Temetünk,
Majd temetnek.

De akkor és
Majd ott,
Hol a
Volt
és
lesz összeér,
van egy pillanat
amikor
a sikoly elnémul,
és a híd üres marad.

A minden és a
semmi
Eltűnik,
S a hídon
velünk
Csak
A
magány marad.

Koszorús Jóska bácsi emlékére

Várakozás

A szoba a halál várótermévé változott.
Erre gondoltam, mikor megláttam
ott

Últ a karosszékekben mozdulatlanul,
némaságba temetkezve,
az életből már félig kilépve.
Ő látta is, amit én csupán
éreztem.

Látta és várta,
mert
tudta, hogy ideje lejárt,
s
érte
jön
a kegyetlenségében
is könyörületes,
a szabadító
halál.

Éjszaka érkezett.
Csontos ujjal rámutatott,
vagy szelíden átkarolta?
nem tudjuk meg soha.
Ez kettőjük titka marad
örökre

Emlékezni fogok arra az estére,
amikor megéreztem,
hogyan ott a fotelban
egy árnyat látok csupán,
aki nem ő.
Hisz lelke akkor már messze járt.
Csendben elindult hazafelé.....

Paks, 2013. június 4.

Gyász

Keresztanyám emlékére

Vannak pillanatok,
Mikor széttörnek a szavak.
S a csillagok a mélybe
Hullanak.
Nincs szó, csak könnyek és ölelés,
Mozdulatok,
Melyek mindent elmondanak.
A bánat néma,
A szív hangja csak belülről
Hallható.
De van remény, hogy akit
Szerettünk, bár szemünk
E földi létben már nem láthatja,
Mégis szívünknek lesz örökös
Lakója.

Kérés

Más vagyok, mint a többi,
Fogadj el ilyenek!
Ne fordulj el tőlem,
hisz tenyeremben rejtem
a holnapot.
Útkereső vagyok!
Vándor, sebekkel teli,
ki nem nyugszik addig
míg ösvényét meg nem leli.

Hová?

Hová tűntek a fények szemedből?
Hiába kutatom, nem találom.
Lámpásom összetört,
vérző tenyeremen látom.
A madárdal mára sírássá torzult,
S könnyesövé vált a tavaszi zápor.
Ruhánkon sem érezzük már
az erdei lomb szerelmes illatát,
A házikó is elfeledte rég
Csókjaink titkos hajnalát.
A perzselő vágy hamuvá
Szelídült az élet sodrásában
Szerelmünk tavasza
sehol sincs már.
csupán csak
szívünk
dobbanásában.

Szeretem nézni a lovak vágóját

Szeretem nézni a lovak vágóját!
Sörények vad lobogását,
Izmok, lábak ruganyos mozgását.
Paták érces csattogása,
A ménes őserő hajtotta vágója.
Csendben nézem e csodás egységet
és elgondolkodom.
Átsuhanok messzi századokon.
Harcos vagyok talán, vagy békés
Indián?
Lovát legeltető fiú vagy lány?
Ezeréves mesék képekönve
Tárul elém képzeletemben,
Miközben szememmel ölelem
A megunthatatlan csodát,
A legelőt birokba vevő ménes
Önfeledt, boldog vágóját.

Zsatkovics Edit

1951. február 8-án születtem a Vízöntő havában. Talán szüleim korai elvesztése miatt kezdtem el írni. Bölcsész végzettségű vagyok. Már nyugdíjas lettem. Nagykorúságom óta publikálok.

Házasságban élek immáron 30 éve. Gyermekeink felnőttek. Mindketten élettudományt választottak hivatásul. 2008 óta több verspályázatomat antológiákba szerkesztették (Alterra, Accordia Kiadó, Barátok Verslista, Anárbo Kiadó, BG.71 kiadó, Univerzum Művészei, Garbo Kiadó, Napút folyóirat Napkorong kiadó). Úgy érzem, továbbra is lenne közlendőm, a szépirodalom közelében szeretnék maradni.

Kavicsok a porban (haikuk)

Parittyakövek
vízmosta tűarcok
dagályt álmodnak

kövecske kavics
hova lett kristályleány?
amulett lettél

kőarcban kőszáj
süketnéma értelem
vértelen szív fáj

kavicsá dermedt
szó szivárvány szirmai
fagykristály fázik

kavicszapor hull
odvas titokfátokból
lágysó helyett

kövek suttognak
nem hallja őket senki
táncoljál dervis!

Víztükör haikuk

kék hullámfodrok
redőt borzol jeges szél
hold aludni tér

nem látod arcom
víztükröd üvegszilánk
nem néz vissza rám

szememben halvány
összetört cseppkristályok
ne sírjál sirály

vízcsepp felhőkből
koraszülött hajnal lett,
tükröd könnyekből

halványuló fény
tóban kacagó szirén
örvény beszippant

vízből lett könnycsepp
tükörben groteszk fantom
ködfehér pára

Marasztaló a nyárutóhoz

Maradj még!
avarban pihegő, törött szárnyú
fecskefiókám harmatcseppért könyörög:
maradj még!

Virágtestem gúzsbakötve,
mézpilléim bronzbaöntve.
Maradj még!

Ne szökj éji harangszóhoz
ráncos hajlott hátú fákhöz,
homlokon csókolnám a napot!
szikrát nem csiholhatok
fénytelenségben, hideglelésben.

Maradj még!
ne jöjjön makkfióka, szélanyó,
matt fátyoltakaró!

karmazsinpalástú fákról
ne suttogjon
opálos őszi álmom,
hulló csillagok lélekhavából
tejutat nem rajzolhatok.

Maradj még
mézszínű fény!
Ne menj még!

Ködszítáló reggeleken
nem füttyög pintyecske,
korai alkonyon nem nyílik
szomorú estike.

Szívem nincs ki vigasztalja,
mellem rozsdás bánatszablya
kővirág-testem dérben elhervadva.

haikuk a dombról

dolomit dombon
tűzparittyás pásztorok
hívatlan nimfák

kék angyalvár áll
tenger felett hegytetőn
könnyező kövek

ölelő lankán
vadászó bajadérok
kacagón suták

Nappal is álmodó

Jaj, kipattant rügyű fájás
magnak miért nem maradtál?

Jaj kiáltom virágnak
hervadó anyámnak

Jaj, kívánok csupasz nyakamra
máriafüzért
esőhívó májust
mert égig ágaskodva játszik
rablópandúrosdit bennem a vágy
megérinteni gyökerét egy virágnak

Hívnám a kankalint, kökörcsint
jöjjön velem táncba,
pedig ki tudnám tépkedni
gyökerestül a fákat

Legfeketőbb égi harcos
legtüzesebb nyílvesszeje
kunyhómra miért sújtottál?

éjfél szemű alvó gyermek
nappal is álmodom

Kedves Versírók, Alkotók, Olvasók!

Hatodik éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek.

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2014 részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét) a verseloantologia@gmail.com címre.

Kedves Versírók, Alkotók!

Az Info-Szponzor Kft. a Verselő Antológia mellett további kötetek kiadásával is igyekszik színvonalas megjelenési lehetőséget biztosítani a művészet kedvelőinek.

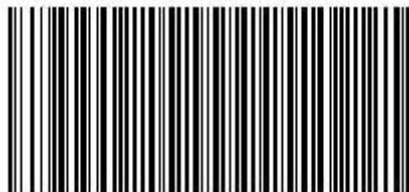
Már negyedik alkalommal fog megjelenni 2014 nyarán tematikus antológiánk. Valamint további, különleges kötetek kiadását is tervezzük.

Net-Köteteink olcsó és színvonalas megjelenési lehetőséget biztosítanak akár a képzőművészeknek, fotóművészeknek is!

Keresse, kövesse a legfrissebb híreket, lehetőségeket!

Mindent megtalál a kiadón honlapján:

<http://legyenkonyved.hu>

ISSN 2068-341X

Ambrus József
Baka Zsófia
Bankó Béla
Barna Melinda
Bedő Csaba
Bihary Zsoltné
Borsos Irén
Csépes Katalin
Cserhádi Tímea
Csuporné Salamon Ibolya
Déry Lucy
Fazekas Margit
Fehér Csaba
Fodor Helena
Horányi György
Kaposi Ildikó
Kiss Krisztián Bálint
Kissháziné Vincze Julianna
Kiss Antal

Koczán Bernadett
Komáromi János
dr. Kovács József
Krasznay Piros
Lakatos Tibor
László Edit
Lieber Ilona
Mészáros Erzsébet
Molnár Kati
Póli Róbert
Ruszkovics Andrea
Simon László
Sövényi Annamária
Sudár Imre
Szabó József
Támmer Éva
Tóthné Telkes Csilla
Varga Cintia
Vilcsek Adrienne
Zsatkovics Edit